

7 Ngày Để Nói Anh Yêu Em

Contents

7 Ngày Để Nói Anh Yêu Em	2
1. Chương 1: Bắt Gặp	2
2. Chương 2: Nhận Lỗi	4
3. Chương 3: Quá Khứ	6
4. Chương 4: Nhờ Hấnkhông Nhờ....nhờ Hấn....không Nhờ....	8
5. Chương 5: Được, Nếu Muốn Trở Mặt Thì Nhỏ Trở Mặt Cho Xem	10
6. Chương 6: Câu Chuyện Hai Năm Trước	13
7. Chương 7: Viết Thư	16
8. Chương 8: Có Nghĩa Là Anh Đã Yêu Em	18
9. Chương 9: Dù Sao Đi Nữa Anh Cũng Yêu Em	21
10. Chương 10: Thử Hẹn Hò Người Mới	24
11. Chương 11: Hẹn Hò Cùng Thần Tượng.	26
12. Chương 12: Ghi Danh	28
13. Chương 13: Từ Chối	31
14. Chương 14: Làm Bạn	35
15. Chương 15: Nói Thật Đi. Không Phải Là Bà Còn Thích Tui Chứ ?	39
16. Chương 16: Ngày Hẹn Hò Đầu Tiên	42
17. Chương 17: Còn Chút Chút	45
18. Chương 18: Cùng Có Hình Chữ S Đó Chứ	48
19. Chương 19: Đồ Khốn, Ai Cho Ông Tự Mình Quyết Định Chứ?	51
20. Chương 20: Chạm Vạch Rồi.	53
21. Chương 21: Hôm Nay Là Ngày Công Chiếu Buổi Hẹn Đầu Tiên Của Cả Hai	56
22. Chương 22: Khiêu Chiến Với Kẻ Địch	59
23. Chương 23: Tiểu Nhân	63
24. Chương 24: Một Cảm Giác Rất Yomost.	67
25. Chương 25: Không Chảy Giọt Nào	70
26. Chương 26: Muốn, Muốn...	73
27. Chương 27: Cá Cược	78
28. Chương 28: Xin Lỗi.	80
29. Chương 29: Đồ Ngốc.	82
30. Chương 30: “ Không Muốn Bị Dính”	84
31. Chương 31: Xem Phim	86
32. Chương 32: Khoan Đã....	89
33. Chương 33: Xin Lỗi	91
34. Chương 34: Tình Tay Ba	93
35. Chương 35: Đến Đây Để Đòi Người	96
36. Chương 36: Sóng Bắt Đầu Từ Đây?	99
37. Chương 37: Đi Chơi	101
38. Chương 38: Áo Đồi	105
39. Chương 39: Buổi Văn Nghệ Của Trường	108
40. Chương 40: Hát	111
41. Chương 41: “cái Miệng Hại Cái Thân”	114

42. Chương 42: Nữ Công Gia Chánh	116
43. Chương 43: Happy Birthday	118
44. Chương 44: Câu Chuyện Tình Yêu	120
45. Chương 45: Tội Mình Quen Nhau Đi.	123
46. Chương 46: Vây Nghĩa Là Ông Thừa Nhận Ông Thích Tui	127
47. Chương 47: Chúng Ta Bắt Đầu Lại Từ Đầu Được Không?	129
48. Chương 48:	131
49. Chương 49: Chương Kết	133
50. Chương 50: Ngoại Truyện: Chính Thức Hẹn Hò	137

7 Ngày Để Nói Anh Yêu Em

Giới thiệu

Lập Khiêm: anh chàng hotboy, kiêm ca sĩ teen đình đám nhất hiện nay. Nhận lời tham gia vào chương trình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/7-ngay-de-noi-anh-yeu-em>

1. Chương 1: Bắt Gặp

Đó là lời của một chàng trai nói với một cô gái khi hai người vừa gặp nhau trên con đường tấp nập nhất thành phố. Khi mà kẻ qua người lại nhiều vô cùng. Hai người đứng đó giữa vòng quay của xe cô và người đi lại tấp nập.

Sét đánh giữa trời quang. Nụ cười trên mặt Diệp Hân chợt tắt ngúm. Mất 1 tiếng hai mươi phút trang điểm, chọn quần áo, làm kiểu tóc để đến cuộc hẹn này. Bởi vì hôm nay là ngày kỉ niệm 2 năm yêu nhau của họ.

- Cậu đang đùa đúng không. Định trêu chọc mình à – Diệp Hân sau khi tái mặt thì đã lấy lại nụ cười ngượng ngạo hỏi lại Hiểu Huy.

Nhỏ cho rằng Hiểu Huy đang nói đùa với nhỏ, đang trêu chọc nhỏ như mọi lần sau đó đi theo năn nỉ mỗi khi nhỏ giả vờ giận rồi làm đủ trò hề khiến nhỏ vui. Nhưng có điều trước nay cậu chưa bao giờ lấy chuyện chia tay ra đùa giỡn cả.

- Không mình không đùa – Hiểu Huy thẳng thắn lạnh lùng trả lời.

- Tại sao ? – Diệp Hân đành mặt hỏi. Nụ cười gượng trên mặt nhỏ đã bay biến từ lúc nào không hay.

- Bởi vì chúng ta không hợp nhau thế thôi – Hiểu Huy nói rồi hờ hững quay lưng bỏ đi.

Chỉ vồn vện như thế rồi kết thúc cuộc hẹn của họ. Cuộc hẹn mà nhỏ mong chờ.

Diệp Hân đứng chết trân nhìn theo bóng dáng dần xa của Hiểu Huy. Nửa muốn chạy theo hỏi cho rõ nguyên nhân, nửa muốn quay lưng bỏ chạy khóc cho thật to. Nhưng sao chân lại không nhấc được. Nước mắt tại sao không thể rơi. Kì lạ.

« Không hợp nhau » - Cái lí do muôn thuở cho những đôi muốn chia tay. Buồn cười ở chỗ họ đã quen nhau rất lâu, rất rất lâu. Trong thời gian quen nhau, họ trao cho nhau những lời mặn nồng, lời yêu tha thiết, lời tỏ tình ngọt ngào. Hiểu rõ từng sở thích của nhau. Thậm chí họ còn biết rõ giờ giấc của nhau, lúc này người này làm gì họ đều biết. Vậy mà bây giờ lại nói rằng họ không hợp nhau.

Đúng là lời nói dối vô hại, nhưng lại là mũi dao đâm vào tim của người kia. Thà rằng cậu ấy nói, cậu ấy không yêu nhỏ nữa, cậu ấy có người con gái khác thì nhỏ không thấy tức giận và đau lòng bằng việc « Không hợp nhau » này.

Diệp Hân quen với Hiểu Huy từ lúc hai người học chung với nhau năm cấp hai. Hai người họ, kẻ ngồi đầu bàn, người ngồi bàn cuối chưa từng chạm mặt nhau. Vậy mà khi nhỏ bị cái tên được xem là hot boy của trường trêu chọc thì hắn ta lại ra tay giúp đỡ. Cứ coi như là hành động nghĩa hiệp của một chàng trai khi chứng kiến một cô bạn gái yếu đuối bị ăn hiếp. Nhưng mà hành động nghĩa hiệp này tại sao chỉ với mỗi mình nhỏ mà thôi.

Từ đó hai người là bạn, dường như cả hai rất hợp nhau. Sau đó, một sự cố xảy ra với Diệp Hân khiến nhỏ khóc nhiều. Hiểu Huy an ủi nhỏ và đột nhiên Hiểu Huy đã tỏ tình với nhỏ và không hiểu tại sao lúc đó nhỏ nhận lời.

Cứ ngỡ tình cảm này sẽ phát triển cho đến hết quãng đường cấp ba này. Ngờ đâu họ vừa mới học xong lớp 10 thì cậu ấy nói chia tay.

Vốn dĩ nhỏ Hằng bạn thân đã kể tai nói với nhỏ :

- Nay, tao nghe nói Hiểu Huy và con nhỏ cùng lớp với cậu ấy đang quen nhau. Mà nhỏ đó là hoa khôi của khối mình đó.

Diệp Hân tất nhiên không tin. Nhỏ chê môi nói :

- Đẹp đi, không đời nào có chuyện đó. Mình rất tin tưởng cậu ấy. Cậu ấy không đời nào quen người khác. Tất cả chỉ là lời đồn vô căn cứ mà thôi.

Nhỏ Hằng lắc đầu thở dài nói :

- Tao cảnh báo ày vậy thôi. Tin hay không tin là tùy mày. Đừng để mất bò mới lo làm chuông nghe chưa mày.

Nhỏ nghe vậy chỉ khẽ cười. Nhỏ quyết tin tưởng Hiểu Huy đến cùng. Bởi vì tin tưởng chính là nền tảng của tình yêu mà. Nhưng bây giờ Diệp Hân mới biết niềm tin của nhỏ đã đặt nhầm chỗ rồi.

Mình sẽ không khóc tuyệt đối không khóc. Nhỏ tự nhủ với bản thân như thế và nhỏ nhất định làm được, bởi vì nhỏ là Diệp Hân không sợ trời không sợ đất

- Ha ha ha, có kẻ bị đá – Một tiếng cười từ phía sau lưng Diệp Hân vang lên.

Trả Lời Với Trích Dẫn

Diệp Hân thọt cả tim khi nghe tiếng cười vọng từ đằng sau lưng mình. Tiếng cười rất trong, ấm và thanh vô cùng quen thuộc, nhưng người thường nghe thấy tiếng cười đó thì thích thú nhưng Diệp Hân nghe thấy tiếng cười đó thì cảm thấy tức giận đến khó thở. Nhỏ quay người về đằng sau nhìn chằm chằm vào cái tên vừa cười chọc quê mình. Cảm thấy cực tức dâng à nhất thời quên đi việc mình vừa bị đá.

Hắn ta hiện ra trước mặt với vẻ mặt vô cùng đẹp trai. Nụ cười cực kì quyến rũ, bộ đồ hàng hiệu trên người càng khiến hắn đẹp vô cùng dù rằng đó chỉ là bộ đồ thiết kế đơn giản. Điều đặc biệt con gái bu quanh hắn cũng rất nhiều. Mấy đứa con gái này nhìn nhỏ vẻ nửa khinh miệt chế giễu, nửa thương hại.

Rõ ràng hắn ta cố ý dẫn mấy đứa con gái này đến để làm bẽ mặt nhỏ mà.

- Áy da, cậu ta cũng có mắt nhìn ghê, biết chọn cái đẹp mà bỏ cái cũ. Nhìn bà xem, có trang điểm làm tóc thế nào thì cũng xấu xí hết đó, chẳng đẹp lên chút nào. Bị bỏ là đúng rồi.

Người ta nói, kẻ khôn ngoan nhất trên đời này là kẻ biết nhẫn nhịn. Diệp hân tuy không phải là kẻ không ngoan nhất, nhưng mà nhỏ lại là người nhẫn nhịn rất giỏi. Bị cha mẹ mắng oan, nhỏ nhịn. Bị bạn bè ăn hiếp, nhỏ nhịn, bị mọi người nói xấu, nhỏ nhịn. Nhưng mà với cái tên này thì nhỏ không thể nhịn.

Bởi vì sao, bởi vì hân chính là oan gia của nhỏ, hân chính là kẻ đáng ghét nhất trong cuộc đời của nhỏ. Cho nên nhỏ không thể nhịn hân, phải nói là nhỏ luôn trở nên ngu ngốc khi gặp hân.

Tức nhất là bị hân bắt gặp nhỏ trong tình trạng này, trong tình trạng mà nhỏ thảm nhất. Nhỏ không biết phải làm sao, chỉ biết tức giận thét lên :

- Du Lập Khiêm, tui ghét ông.

Rồi Diệp hân bỏ chạy, nhỏ đã khóc, nước mắt rơi suốt dọc đường nhỏ chạy. Rõ ràng lúc này nhỏ đã tự bảo mình là không được khóc khi Hiểu Huy bỏ đi, nhưng mà bị cái tên này chọc cho khóc. Vậy nhỏ đang khóc vì bị bỏ rơi hay khóc vì bị hân ta chọc. Diệp Hân không biết, chỉ biết nhỏ chạy đến nhà nhỏ Hằng khóc một trận đã đời, tự nhiên lòng bỗng thấy nhẹ hẫng, như chưa từng có cuộc chia tay.

Lập Khiêm đứng đó nhìn theo bóng dáng Diệp Hân bỏ chạy buồn bã. Lại bị nhỏ ghét nữa rồi. Lúc bị đám con gái quay quanh, cậu thấy phiền phức chết đi được. Nhưng sau đó nhìn thấy Diệp Hân lòng bỗng thấy vui vui, hôm nay nhỏ mặc đồ đẹp ghê, rất ra dáng con gái. Nhưng nào ngờ nhỏ ăn mặc đẹp vậy để đi hẹn hò.

Càng không ngờ nhỏ lại bị bỏ rơi như thế. Nhìn dáng vẻ đau lòng nhưng chẳng hề rơi một giọt nước mắt nào của nhỏ, cậu thấy đau lòng vô cùng.

- Được, nhỏ không khóc vì hân ta, vậy thì khóc vì mình vậy.

Thế là lập Khiêm dạt đám con gái sang một bên để đi chọc ghẹo nhỏ. Đúng như cậu nghĩ, mỗi lần gặp cậu là nhỏ lại thấy ghét. Và khi thấy nhỏ vừa chạy vừa khóc, cậu vừa thấy vui vừa thấy buồn. Vui vì nhỏ đã khóc, chỉ có khóc mới vui đi nổi buồn. Buồn vì lại bị nhỏ ghét lần nữa.

Nhỏ đâu biết, mỗi một câu nói g » ghét « của nhỏ lại khiến cậu đau lòng biết bao.

- Lập Khiêm ! Bạn muốn đi đâu , tui mình đi với cậu.

Lập Khiêm nhìn đám con gái chán ngắt này thở dài nói :

- Về nhà.

2. Chương 2: Nhận Lỗi

Diệp Hân bỏ chạy đến một trạm xe buýt, đón ngay chuyến xe đến nhà nhỏ Hằng. Trên đường đi, nhỏ không tiếc lời nguyền rủa Lập Khiêm. Diệp Hân cho rằng Lập Khiêm chính là đầu mối gây ra đại họa ngày hôm nay. - Hèn gì Hiểu Huy đòi chia tay mình. Thì ra tất cả đều do tên sao chổi đáng ghét này, nếu hân không ở gần đó thì chắc chắn mình và Hiểu Huy sẽ bên nhau vui vẻ để kỉ niệm ngày quen nhau rồi. Tất cả đều là do cái tên đáng ghét đó. Du Lập Khiêm, ông hãy chờ đó. Tui nhất định sẽ băm vằm ông ra. Nhưng khi lên xe buýt, Diệp Hân mới phát hiện ra một sự thật còn tàn khốc hơn nữa, nhỏ không đem theo tiền. Bởi vì, bởi vì hôm nay nhỏ mặc đầm và cũng bởi vì đây là lần đầu tiên nhỏ mặc đầm cho nên nhỏ quên mất. Khi đến chỗ hẹn là do quá giang bà chị để quên. Cho nên khi người tiếp viên nhìn nhỏ trừng mắt, Diệp Hân lúng túng , đúng là mất mặt chết đi được. Chưa bao giờ nhỏ bị mất mặt đến như vậy. Nhỏ luôn nghiệm ra một điều rằng mỗi khi nhỏ gặp cái tên Lập Khiêm chết bầm kia là nhỏ luôn gặp xui xẻo. Đang không biết nên xuống hay muối mặt xin đi nhờ thì có tiếng nói vang lên từ phía sau lưng anh tiếp viên xé vé. - Để em trả dùm bạn ấy cho. Diệp Hân nghe vậy thì mừng thầm ngẩng đầu lên định cảm ơn cái con người tốt bụng ra tay nghĩa hiệp trả tiền dùm mình thì nhìn thấy gương mặt mà mình căm hận này giờ. Lập Khiêm đã leo lên xe từ bao giờ chẳng rõ, đứng đó nhìn Diệp Hân về giều cột rồi đưa tiền cho anh tiếp viên. Sau đó đi đến ngồi bên cạnh cái ghế trống ở bên cạnh Diệp Hân. Điều bộ trông rõ là đáng ghét vô cùng. - Haiz !

Biết vậy mình chẳng thà đi ăn mày còn hơn – Diệp Hân cố tình nói lớn để người ngồi bên cạnh nghe thấy. Lập Khiêm nghe thấy bỗng nhiên ôm bụng cười ầm lên rồi nói : - Bô dạng của bà có mà đi nhát ma người ta chứ đi ăn xin hồng có ai cho đâu – Lập Khiêm chề môi dè bỉu.

Diệp Hân tức giận lườm cho tên này một cái, nghĩ tình hân ta trả tiền xe buýt giùm nhỏ nên đành im lặng. Nhưng nghĩ kỹ lại thì tại sao hân ta lại theo nhỏ lên đây. Liếc mắt nhìn sang kẻ bên cạnh, hân ta đang ung dung dựa vào thành ghế, tai đeo headphone nghe nhạc, chân nhịp nhịp theo điệu nhạc.

Dường như có rất nhiều bạn gái trẻ đang lén lút nhìn hân ta, vậy mà tên này vẫn trưng ra bộ mặt tỉnh rụi. Đến nhỏ cũng phải công nhận là hân ta đẹp trai toàn tập luôn, hồng ché được điểm nào cả. gương mặt thì trắng sáng, làn da thì mịn màng, cái mũi cao dong dạt, chân mày rậm, lông mi dày mà còn cong nữa chứ. Còn nữa nha, mắt của hân ta lúc nào cũng sáng ngời lấp lánh như một vì sao.

Nhỏ tức, tức dễ sợ luôn. Vì hân là một thằng con trai mà được ông trời ban cho đủ thứ hết trơn. Còn nhỏ là con gái mà sao ông hồng ban cho nhỏ được tí ti nào hết trơn.

Diệp Hân thấy tức tức, nhỏ nhìn chăm chăm vào mặt Lập Khiêm. Nếu ai hỏi nhỏ tại sao lại nhìn thì nhỏ sẽ trả lời là « để tìm mụn chứ chi ». Cứ coi như nhỏ bôi lông tìm vết, vạch lá tìm sâu đi, hân ta đang ở độ tuổi dậy thì chắc chắn sẽ bị mụn. Mụn to không có thì mụn nhỏ cũng được, hay ít ra cũng là một hột mụn đầu đen bằng đầu ki cũng được.

Nếu hỏi rằng tìm để làm chi thì nhỏ sẽ trả lời rằng : » Để tìm thấy được hân ta cũng có khuyết điểm là mặt mụn chứ chi »

Nhưng mà sau một hồi soi mói, nhỏ thất vọng tràn trề. Bởi vì gương mặt của hân ta không có lấy một tí vết. Trông khi nhỏ đang bị cái đám mụn tấn công chi chít trên mặt. Nhỏ còn đang chìm đắm trong nỗi thất vọng tràn trề thì cái kẻ đáng ghét bên cạnh đã lên tiếng.

- Này ! Mau chùi nước miếng đi, nếu không mùi hôi bay xa làm ô nhiễm tới khắp xe này, mọi người sẽ bị viêm màng mũi hết.

Nhỏ hết hồn vội đưa tay lên miệng cùi chùi, nhưng hoàn toàn không có gì. Nhỏ tức, nhỏ tức ...tức muốn học máu luôn. Nói gì thì nói, nhỏ có thể không tự hào về đầu óc của mình, có thể không tự hào về sức khỏe của mình, nhưng nhỏ tự hào về hàm răng trắng ngà đều tăm tắp chưa từng bị sâu hại tấn công tấn một lần. Bởi vì sao, bởi vì nhỏ có một người cha làm bác sĩ nha khoa chứ còn sao nữa. Còn nữa, vì hôm nay là cuộc hẹn hò vô cùng ý nghĩa cho nên nhỏ xúc miệng thật sạch còn nhai singom thơm lừng, mát rượi mùi vị bạt hà trong miệng.

Vậy là trong lúc tức giận, để chứng minh cho kẻ đáng ghét biết rằng hơi thở của nhỏ vô cùng thơm tho chứ không hôi thúi như hân ta nói, nhỏ đưa mặt sát lại gần hân hà một hơi thật mạnh vô mặt hân ta.

Nhưng nhỏ chưa kịp đắc ý với hân ta thì cảm nhận được vô số ánh mắt nhìn nhỏ như thể nhỏ từ hành tinh nào đó mới vừa đáp xuống. Nói đúng hơn là nhỏ đang mất cái duyên ngầm nét ẩn của mình để trở thành một cô gái mất nét vô duyên kém văn hóa. Mà nhất là hành động trước một chàng trai tuyệt mỹ như hân ta.

Oa, oa, oa... khi nhỏ kịp nhận ra thì nỗi xấu hổ tuôn trào, nhỏ chỉ muốn tìm cái lỗ nào để mà chui xuống dưới chết quách đi cho rồi.

Cho nên cúi còng, nhỏ chỉ còn cách cúi đầu im lặng, không dám ngẩng đầu lên để nhìn ánh mắt khinh thường của mọi người. Nhưng lại cảm thấy thân thể của kẻ kia hình như đang run lên. Chắc chắn hân ta đang cười nhỏ chứ còn gì khác nữa.

Trời ơi, tên này đúng là sao chổi, là khắc tinh của nhỏ mà. Lần nào gặp hân ta, nhỏ đều bị xui xẻo mà.

Cho đến khi xe đến trạm gần nhà nhỏ Hằng, Diệp hân mới thở phào nhẹ nhõm, thoát được tên đó là điều đáng mừng, càng đáng mừng hơn là nhỏ đã thoát được mấy chục cặp mắt nhìn mình trên xe buýt. Nhỏ quên bég luôn câu hỏi « Tại sao hân lại đi lên xe buýt »

3. Chương 3: Quá Khứ

Đang xem phim vui vẻ thì Hằng nghe tiếng chuông cửa reo lên. Hằng bật tức nghĩ, kẻ nào lại to gan dám phá đám nhỏ trng lúc nhỏ đang xem đến đoạn gay cấn, nhưng cũng đành ngậm ngùi đứng dậy mở cửa.

Cửa vừa mở ra thì đã thấy nhỏ bạn thân Diệp Hân chùng ra cái bộ mặt méo xeo. Diệp Hân chẳng nói chẳng rằng, nhỏ luồn qua người nhỏ Hằng xông thẳng vào nhà rồi ngồi phịch xuống ghế sofa. Đã vậy còn chop lấy bịch khoai tây trên bàn ăn ngẫu nhiên như muốn nhai nát chúng ra thành trăm nghìn mảnh.

- Này !Bịch khoai tây của mình đâu có lỗi gì mà cậu hành hạ nó như thế hả.Có chuyện gì xảy ra à.

Diệp Hân vẫn im lặng trút hết số khoai tây cuối cùng vào miệng và nhai rau rầu. Nhỏ Hằng tức giận giục lại cái bịch khoai tây trong tay Diệp Hân sau đó hét lên:

- Con nhỏ kia! Mau mau đền bịch khoai tây ỉnh đi.

Diệp Hân mặc kệ tiếng gào thét của nhỏ Hằng, với tay lên bàn lấy thêm một bịch bánh nữa và xé ra, tiếp tục trút giận. Nhỏ Hằng thấy vậy rất đỗi ngạc nhiên, nhỏ nhìn Diệp Hân chằm chằm rồi nhẹ giọng hỏi:

- Hai người chia tay rồi à.

Đang nhai Diệp Hân bỗng ngừng lại trầm mặc rồi đột nhiên nhỏ bật khóc. Cuối cùng nhỏ cũng bật khóc nức nở được rồi.

Sau một hồi bật khóc nức nở, nhỏ đã có thể bình tĩnh lại. Nhưng Diệp hân chưa cảm thấy được bình yên bao lâu thì nhỏ Hằng đã lên tiếng.

- Đã nói rồi, bọn con trai là bọn có mới nới cũ mà bà không chịu nghe. Bây giờ bị đá đẹp mặt chưa. Tổn thương là chuyện nhỏ, điều đáng sợ đang chờ bà ngày mai kia. Có biết cái gì là tiếng xấu đồn xa không?

Những lời của nhỏ Hằng đúng là đã tạt nước lạnh vào mặt của một người đang bị thương hàn như Diệp Hân. Nhưng nhỏ cũng gắng gượng nói:

- Hiểu Huy sẽ không đi nói ra ngoài đâu.

Diệp Hân không nghĩ với tình cảm bao lâu nay giữa hai người, dù không còn là người yêu của nhau thì cũng còn tình bạn.

- Đồ ngốc – Nhỏ Hằng tức giận mắng – Bà có biết người cướp Hiểu Huy của bà là ai không hả?

- Ai ? – Diệp Hân ngây thơ hỏi.

- Là Đồng Ngọc – Nhỏ Hằng buông tiếng thở dài.

- Là ai ? – Diệp Hân cố gắng nhớ lại cái tên này nhưng hình như nó hoàn toàn không nằm trong vùng trí nhớ của nhỏ thì phải.

- Trời đất ơi! Vậy hóa ra bà là thánh nhân không có kẻ thù à. Có thể không nhận ra người tốt với mình nhất. Nhưng phải nhận ra kẻ xấu với mình nhất chứ - Nhỏ Hằng ngửa cổ than trời vì có một con bạn không biết nói là ngây thơ hay là ngu đây nữa .

Nhỏ Hằng chỉ muốn lấy gối đập một phát chết tươi con nhỏ bạn thân ngốc nghếch của mình. Nhỏ Hằng phải tự nuốt giận bản thân nhỏ. Rồi mới quay lại nhìn Diệp Hân hỏi:

- Kẻ mà bà ghét nhất là ai?

- Du Lập Khiêm – Diệp Hân trả lời ngay lập tức mà không cần suy nghĩ.

Nếu hỏi trên thế gian này, kẻ nào mà nhỏ không muốn gặp nhất, kẻ nào mà nhỏ ghét nhất, kẻ nào mà nhỏ muốn đánh nhất thì chính là cái tên sao chói Du Lập Khiêm kia chứ chẳng ai khác cả.

- Tui không hiểu tại sao bà lại ghét Lập Khiêm như thế. Bà đúng là sống trong phúc mà không biết hưởng. Lí do bà ghét lập Khiêm là gì.

- Tự cao tự đại – Diệp hân bắt đầu liệt kê.

- Bởi vì cậu ấy giỏi . Giỏi toàn diện, từ thể thao đến học tập – Nhỏ Hằng lập tức biện hộ.
- Chảnh chọe.
- Sai. Phải nói là lạnh lùng. Con trai như thế được gọi cool, mới khiến con gái đảo điên.
- Lười biếng trốn tiết.
- Đó là vì công việc. Công việc của một ca sĩ đòi hỏi rất nhiều thời gian. Từ thanh đạo cho đến vũ đạo.
- Khó gần.
- Chỉ có mình bà thấy vậy thôi, chứ cậu ấy khi đến trường rất hòa đồng với các bạn. Hỏi thử xem có ai ghét cậu ấy hay không.

Diệp Hân đuối lí. Nếu muốn nói ghét thì có kể hết ngày cũng không hết. Nhưng để nói ghét mà người ta nghe hợp lí thì chẳng có bao nhiêu. Mà nếu đem cái ghét của mình ra để nói càng khó nghe hơn, cho nên nhỏ đành chuyển đề tài.

- Sao tự nhiên bà lại hỏi tui chuyện Lập Khiêm vậy chứ.
- Vì chuyện bà và Hiểu Huy chia tay có liên quan đến lập Khiêm chứ sao – Nhỏ Hằng từ tốn đáp.

Diệp hân mắt tròn tròn, miệng mở to ngạc nhiên tột độ. Tại sao nhỏ và Hiểu Huy chia tay lại liên quan đến sao chổi đó cơ chứ. Dù rằng mỗi khi gặp cái tên đó là nhỏ xui xẻo nhưng chẳng lẽ vừa nhỏ vừa gặp tên này thì liền bị Hiểu Huy chia tay, nếu vậy thì tên sao chổi này đúng là sao quả tạ mà nặng dễ sợ.

Nhìn Diệp hân trưng ra bộ mặt gà mờ, nhỏ Hằng chán nản quyết giải thích.

- Bà còn nhớ cái năm lớp tám không ?
- Đừng nhắc lại cái năm đó nữa – Diệp Hân vội ngắt lời.

Đương nhiên nhỏ nhớ cái năm lớp tám của nhỏ chứ. Mà phải nói là không bao giờ quên luôn. Đó là cái năm mà nhỏ chính thức đặt cái tên Du Lập Khiêm vào vị trí số 1 trong những người mà nhỏ ghét nhất. Đó là ký ức mãi mãi không bao giờ phai, cũng là cái ký ức tồi tệ nhất mà nhỏ muốn quên đi.

Nhỏ Hằng cốc vào đầu nhỏ một cái.

- Nghe cho hết đi. Còn nhớ cái con nhỏ xinh xinh lớp bên cạnh nhờ bà gửi thư tình dùm nhỏ đến Lập Khiêm hay không ?

Diệp Hân liền ngẫm nghĩ nhớ lại, nhỏ nhớ cô bạn đó. Đó là một cô bạn rất đẹp có mái tóc dài uốn xoắn, thường cài một cái nơ trên tóc. Vì lớp học của Diệp Hân nằm ngay cạnh toilet , mà nhỏ lại ngồi đầu bàn. Cho nên khi cô bạn đó ra vào toilet thường hay mỉm cười chào nhỏ nên nhỏ rất ấn tượng.

Nhưng năm đó nhỏ từ chối đưa thư dùm bạn ấy.

- Nhớ, bạn ấy thì sao ?
- Còn sao nữa, nhỏ đó chính là nguyên nhân khiến Hiểu Huy chia tay với bà chứ sao nữa.
- Không thể nào ? – Diệp Hân hét lên tỏ vẻ không tin.

Bởi vì nhỏ không thể tin được chuyện này. Nhỏ nhớ rất rõ là một tuần trước khi thi, nhỏ vô tình nghe được chuyện cô bạn ấy đang định tặng quà chúc mừng ngày ra album mới của Lập Khiêm. Nhỏ đó còn quyết định nhân dịp đó tỏ tình với Lập Khiêm luôn.

Chẳng lẽ nhỏ đó sau khi tỏ tình với lập Khiêm, bị hất ta từ chối nên mới quyết định cướp lấy Hiểu Huy của nhỏ. Bởi vì Hiểu Huy mặc dù không được hâm mộ điên cuồng, khiến con gái đảo điên như Lập Khiêm nhưng cũng là một anh chàng được xem là đủ tiêu chuẩn PRO, cũng có rất nhiều bạn gái để ý.

Nhưng không lẽ chỉ một thời gian ngắn gửi như thế nhỏ đó đã cư được Hiểu Huy nhanh đến thế sao. Là nhỏ đó có sức hấp dẫn cao , hay Diệp Hân này không có tí hấp dẫn nào. Đột nhiên Diệp Hân cảm thấy tức giận vô cùng.

- Cứ tin đi, vì đó là sự thật. Còn nữa, không phải là vô tình mà là cố ý. Nhờ đó cố ý giật lấy Hiểu Huy trong tay bà, không phải vì nhỏ thích Hiểu Huy mà là do nhỏ ghét bà – Nhỏ Hằng đột nhiên phán một câu khiến Diệp Hân thấy choáng váng.

Nhỏ thấy đầu óc mình quay cuồng, lộn lộn tứ tung, không hiểu gì cả.

4. Chương 4: Nhờ Hânkhông Nhờ....nhờ Hân....không Nhờ....

Cuối cùng Diệp Hân cũng chán nản về đến nhà với vô số lời răn đe của nhỏ Hằng. Ngày mai, ngày mai nhỏ sẽ bị toàn trường cười thúi mặt. Sự việc năm xưa lần nữa lặp lại. Cơn ác mộng năm xưa lại trở về.

Nào ngờ, điều chờ đón nhỏ ở nhà còn khủng khiếp hơn vấn đề mà nhỏ đang đau đầu nữa. Gương mặt của cái tên sao chói mà nhỏ ghét nhất lại xuất hiện ở trong nhà nhỏ, chính xác hơn là vị trí hân ta đang ngồi chính là chỗ ngồi ăn cơm của nhỏ và hân ta đang ăn rất ngon lành.

- Sao ông lại ở đây – Diệp Hân tức giận xông thẳng vào nhà nhìn Lập Khiêm chăm chăm hỏi.

Lập Khiêm khẽ cười chọc tức Diệp Hân bằng cách ung dung thưởng thức đồ ăn, phớt lờ cơn giận dữ của nhỏ. Mẹ nhỏ đang bê đĩa trái cây lên nghe vậy thì gõ đầu nhỏ mắng :

- Con gái con đứa, vừa mới vào nhà đã la lối um sùm, mau rửa mặt, rửa tay ăn cơm.

Lập Khiêm thấy vậy thì cười khùng khục khiến Diệp Hân cảm thấy ê mặt vô cùng.

- Lập Khiêm, ăn nhiều vô con, lâu rồi mới thấy con sang – Mẹ Diệp Hân cười đặt đĩa trái cây đến bên Lập Khiêm tươi cười nói.

- Dạ, lâu rồi con mới được ăn mấy món ăn dì nấu, dì nấu ăn ngon số một – Lập Khiêm cũng cười đáp, tay gấp nhiều món ăn bỏ vào miệng nhai ngon lành.

Diệp Hân nhìn nụ cười trên miệng của Lập Khiêm thì bĩu môi khinh miệt, mắng thảm : » Đồ nịnh bợ ». Rồi tự mắng mình, tại sao trước đây nhỏ lại thấy nụ cười này đáng yêu có sức hút như vậy chứ. Bây giờ nhìn nụ cười đó, nhỏ chỉ thấy buồn nôn. « Hừ »

- Lập Khiêm này, lần này em tổ chức liveshow, chị và 2 đứa bạn muốn xem, nhưng không mua được vé, em có thể tặng chị ba vé không ? – Chị Diệp Loan dừng đùa hỏi Lập Khiêm.

- Dạ được ạ, nhưng hình như em chỉ còn đúng 3 vé thôi – lập Khiêm vui vẻ gật đầu, đưa mắt nhìn Diệp Hân cố ý nhấn mạnh từ » chỉ còn đúng 3 vé »

Diệp Hân tức quá, trừng mắt nhìn Lập Khiêm, cái tên khốn này làm như nhỏ sẽ xin vé của hân không bằng. Nhỏ muốn chạy đến đâm bọ cái gương mặt đẹp trai đáng ghét đó cho hả giận nhưng chẳng thể làm gì hơn, đành ầm ức nói :

- Con không ăn cơm đâu.

Nói rồi bỏ đi một mạch lên lầu. Bực bội giục túi xách lên giường, Diệp Hân lấy đồ đi tắm.

Trong bồn tắm, nhỏ cắn răng suy nghĩ xem ngày mai phải đối phó thế nào với cái tin nhỏ bị đá. Chắc chắn sẽ mất mặt vô cùng. Càng nghĩ nhỏ càng phát rầu.

« Bà đúng là đồ ngốc, có sẵn bên cạnh mà không biết sai » - Lời nhỏ Hằng văng vẳng bên tai Diệp Hân - « Dù sao bà cũng mất mặt trước Lập Khiêm rồi, vậy giờ cứ chai mặt đến nhờ hân giúp đỡ đi. Chỉ cần thoát khỏi viễn cảnh ngày mai là được »

Nhờ hânkhông nhờ....nhờ hân....không nhờ....

Diệp Hân dẫn đo xé cái bông tắm của mình ra làm sự lựa chọn. Cuối cùng còn lại đúng một cái « nhờ » . Nhớ lại nụ cười đáng ghét của Lập Khiêm, Diệp Hân thấy sôi máu, cô dùng tay đánh vào đầu mình xua tan đi cái ý nghĩ nhờ vả ấy

Lê cái đầu nặng trĩu suy nghĩ của mình về phòng mình, Diệp Hân giật mình phát hiện cái tên sao chổi kia đã ngồi chênh chế ở bàn học của nhỏ, hẳn ta đang cầm cuốn album hình lúc bé của nhỏ cười khúc khích. Nụ cười cực kì cool, bảo đảm có thể đánh gục hết đám con gái khi nhìn thấy. Nhỏ nhất thời cũng bị hút hồn.

Lập Khiêm phát hiện Diệp Hân đã trở về phòng nên gấp album lại rồi đặt vào chỗ cũ. Diệp Hân cũng điều tiết lại tâm trạng của nhỏ, tăng hăng một cái rồi đành mặt hỏi :

- Ông vô phòng tui làm gì !

- Chơi – Lập Khiêm khinh khỉnh đáp rồi đi đến lật lật mấy quyển tập trên bàn của Diệp Hân.

- Ở đây có gì mà chơi hả ? – Diệp Hân giận dữ quát lên.

- Vào đây xem mặt của người mới bị đá. Thú vị lắm chứ bộ - Lập Khiêm nhìn Diệp Hân cười cười trêu.

Đùng....Bên tai Diệp Hân như có một tiếng sét đánh xuyên sâu vào tận trong óc nhỏ. « Bị đá » - cái từ này đã ám ảnh nhỏ từ năm lớp 8 tới nay, cũng chính là vì cái tên sao chổi đáng ghét này. Nhỏ đã bị bạn bè cười cho vỡ mặt, đến bây giờ mỗi khi nhắc lại luôn khiến nhỏ giận bầm gan tím ruột.

Vậy mà....cái tên khốn này....ngày mai nhỏ lại phải đối diện với cái tin : »Nhỏ bị Hiếu Huy đá lần nữa »Thật đúng là khóc không ra nước mắt mà.

« Chai mặt nhờ hần giúp đỡ đi »- Lời nhỏ Hằng lần nữa vang lên bên tai khiến cho bàn tay của Diệp Hân đang cung lên muốn đâm vô cái gương mặt đẹp trai kia của Lập khiêm thả lỏng ra. Nhỏ hít thở thật sâu cố gắng giả vờ làm ra vẻ đáng thương nói :

- Mình đúng là đã bị đá.

Lập Khiêm nhìn Diệp Hân mếu máo nói thì kinh ngạc lắm. Trong mắt hần, nhỏ là một đứa con gái mạnh mẽ và ngang bướng, từ nhỏ chơi chung đến giờ, dù có lúc bị té đau chảy máu, cũng ít thấy nhỏ khóc bao giờ cả. Hôm nay sao lại như thế....Có lẽ bây giờ nhỏ thành thiếu nữ rồi, cho nên nhạy cảm và yếu đuối hơn xưa. Tự nhiên trong lòng có chút ray rứt, đang định nói xin lỗi thì Diệp hân bỗng phá ra cười lớn.

- Haha, đồ ngốc, không phải ông bị tui lừa đó chứ. Bị đá thì sao nào, có gì đáng buồn đâu.

Lập Khiêm biết mình bị lừa thì tức lắm, hất mặt nói :

- Ai bị bà lừa chứ, thấy bà đau khổ, tui cười không hết nữa là. Tui thấy bà bị đá là đúng rồi, ai thèm đi thích tầm ván phẳng như bà chứ.

Diệp Hân nghe xong thì nhìn theo ánh mắt của Lập Khiêm đang nhưn mày nhìn nhìn vào tấm ván phẳng. Mặt nhỏ đỏ rần rần khi phát hiện mình đang mặc chiếc váy ngủ và không hề mặc áo ngực, chỉ tay vào người Lập Khiêm nói không nên lời :

- Ông....ông....

Nhưng lập Khiêm đã nhún người cười ngạo quay lưng bỏ đi ra ngoài, để lại Diệp Hân với nỗi giận phun trào. Nhỏ hét lên :

- Du Lập Khiêm, tui ghét ông.

Sáng hôm sau Diệp Hân thức dậy với đôi mắt thâm quầng, nghĩ đến việc phải đối mặt với mấy lời cười châm chọc thì nhỏ hoàn toàn không muốn đến trường chút nào hết. Nhỏ nhắm mắt ngủ tiếp, không muốn đi học.

- Này ! Dậy mau, sắp trễ học rồi, còn nằm ườn ra đó nữa à – Bà chị Diệp Loan thẳng chân đạp vào người nhỏ không chút thương tiếc nào.

Diệp Hân bèn giả vờ rên rỉ than :

- Em thấy khó chịu quá, em không đi học đâu.

- Cái màn này của em xưa rồi nha diễm, dậy mau, nếu không chị méc mẹ cho xem – Chị Diệp Loan lần này đập mạnh cho nhỏ tiếp đất ôm lấy đất mẹ hiền hòa, mà không ,phải là ôm lấy gạch bông lạnh ngắt mới đúng.

Xem xem, trên đời này có bà chị nào như thế không, Diệp Hân khóc không thành lời. Bà chị của nhỏ với cái tên sao chổi đáng ghét kia đúng là hợp nhau vô cùng. Không phải hai người họ có phải là chị em chảy chung dòng máu hay không mà lại giống nhau như thế. Chuyện đi ức hiếp nhỏ.

- Có mau xuống ăn sáng rồi đi học không hả - Tiếng mẹ nhỏ quát lên như tiếng sư tử gầm vậy.

Diệp Hân vội bật dậy, quên luôn ý nghĩ giả vờ bệnh của mình, nhanh chóng vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt sau đó thay đồng phục rồi xuống nhà ăn sáng. Sau đó khỏ sở đón xe buýt đến trường.

- Này ! Bà nhờ Lập Khiêm chưa ? – Nhỏ Hằng vừa thấy nhỏ lập tức chạy đến vỗ vai hỏi.

- Nhờ gì – Nhỏ bực tức gắt lên khi nghe nhắc đến tên cái tên đó.

Nhỏ Hằng trở mắt nhìn Diệp Hân , sau đó nuốt nước bọt nói :

- Thì nhờ hần ta giả vờ làm bạn trai bà để tránh cái tin bà bị đá chứ nhờ việc gì.

- Ai thèm nhờ vả hần ta chứ - Diệp Hân bĩu môi nói.

- Haiz ! Tạm thời chúng ta đừng làm bạn với nhau. Mình không muốn bị liên lụy đâu – Nhỏ Hằng nói xong lập tức biến mất.

Diệp Hân nhìn theo đứa bạn thân nữ vì bảo toàn tính mạng mà bỏ rơi bạn bè. Thầm ***** mắng tám đời tổ tông nhà nhỏ Hằng đã vô phúc sinh ra nhỏ.

Trước cũng chết, sau cũng chết, chi bằng đối mặt với nó. Diệp Hân hùng hổ bước vào sân trường với tư thế đầu đội tóc, chân mang giày. Không ngờ vừa bước vào đã gặp ngay Hiểu Huy và Đồng Ngọc đang kể vai bá cổ đi vào trường.

Mà ánh mắt mọi người trên sân đều chiếu vào ba người bọn họ như thể đang chờ xem kịch vui. Diệp hân siết chặt tay lại, hít thở thật sâu, lòng tự nói : » Không thể để mất mặt được » » Mình là Diệp Hân không sợ trời không sợ đất » , nhỏ nhìn Hiểu Huy rồi lớn tiếng tuyên bố :

- Hiểu Huy, tui chính thức đá ông

5. Chương 5: Được, Nếu Muốn Trở Mặt Thì Nhỏ Trở Mặt Cho Xem

Một lời làm chấn động toàn trường, mọi người lập tức hóa đá nhìn trân trối vào Diệp Hân không chớp mắt.

Diệp Hân cũng bị chấn động bởi lời nói của mình, mà chính xác hơn là nhỏ không ngờ gan mình cũng lớn như vậy. Trong giao đấu, người ra tay trước là kẻ thông minh nắm thế chủ động, đường nhiên nhỏ phải ra tay trước, đánh phủ đầu bọn họ, đập tắt tin đồn bị đá của mình, trở bại thành thắng.

- Haha....đúng là trò lừa vui nhất mà mình được gặp. Diệp Hân, bạn cũng biết giở trò lắm – Đồng Ngọc phá ra cười nắc nẻ.

Diệp Hân giận tím mặt, mọi sự sỉ nhục của nhỏ đều từ cô ta mà ra, thật muốn chạy đến xé nát cái nụ cười nham hiểm xấu xa của cô bạn này ra, nhưng nhỏ siết tay tự dặn lòng cố gắng nhịn.

- Hhaha....Nói về giở trò, mình còn phải báii bạn làm sư phụ mà. Mình có giở trò bằng bạn đâu cơ chứ , nói về thủ đoạn, bạn này tự nhận thứ hai thì chả ai dám nhận thứ nhất đâu - Diệp Hân cố gắng cười lớn hơn Đồng Ngọc để xỉ nhục nụ cười của cô bạn này.

Nhỏ nhướn mày thách thức.

Nụ cười trên môi của Đồng Ngọc quả nhiên biến mất, nhỏ giận tím cả mặt mày trừng mắt nhìn Diệp Hân, rồi giả vờ quay sang Hiểu Huy nín thở nhìn nhẽo nói :

- Hiểu Huy bạn mau nói đi, có phải là bạn đá Diệp Hân để theo đuổi mình hay không ?

Hiểu Huy nhìn Diệp Hân một cái, có chút xấu hổ nhưng rồi vẫn gật đầu đáp :

- Đúng vậy.

Diệp Hân nghe hai từ đó giống như một liều thuốc độc mà nhỏ uống nhằm khiến máu toàn thân nóng lên rồi chảy loạn xạ trong người gây khó chịu vô cùng. Nhỏ từng nói với nhỏ Hằng, Hiểu Huy sẽ không làm như vậy, nhưng xem ra nhỏ sai lầm nghiêm trọng rồi.

Diệp Hân phần nộ nhìn Hiểu Huy, cậu ta không nhìn nhỏ. Cục tức của Diệp Hân dâng lên tận miệng. Lần này coi như nhỏ thấy được bộ mặt thật của kẻ mà nhỏ từng thích.

« Được, nếu muốn trở mặt thì nhỏ trở mặt cho xem »

- Nói xem, hôm qua có phải bạn này đã bị Hiểu Huy đá *** rồi không? – Tah16y sắc mặt tái lại vì giận của Diệp Hân, Đồng Ngọc cố ý hỏi.

Diệp Hân trừng mắt nhìn Đồng Ngọc.

- Sao hả? trả lời không được à – Đồng Ngọc đắc ý cười nói.

- Haha, đá *** phải xem ai đá ai mới được chứ? – Diệp Hân cười khinh nói – Chỉ sợ rằng bạn này nhặt được chiếc giày rách của người khác mà xem là vật báu đó.

- Bạn nói vậy là ý gì? – Đồng Ngọc tái mặt hỏi.

- Mình hỏi bạn, Hiểu Huy. Giữa hai chúng ta, ai là người tỏ tình trước – Diệp Hân không thèm chú ý câu hỏi của Đồng Ngọc mà quay sang chất vấn Hiểu Huy.

Hiểu Huy không hiểu ý của Diệp Hân nhưng cũng trả lời :

- Là mình....

- Ai đã nói thích mình ngay từ lần đầu tiên gặp?

- Là mình...

- Ai nói không phải mình thì không yêu?

- Là mình...- Hiểu Huy xấu hổ đỏ mặt khi trả lời những câu hỏi đó.

- Bạn ấy đã nói những lời này với bạn chưa? – Diệp Hân mỉm cười quay sang nhìn Đồng Ngọc hỏi.

Đồng Ngọc cứng lưỡi không trả lời được, bởi vì là nhỏ đã cố ý tỏ tình với Hiểu Huy, đeo bám khiến cậu ấy siêu lòng chứ không phải Hiểu Huy thích nhỏ trước.

- Vậy nói xem, bạn rõ ràng là thích mình trước đúng không? Không phải mình thích bạn trước. Vậy bạn tin chắc mình thích bạn à? – Diệp Hân xảo hoạt hỏi.

Hiểu Huy ngớ người ra nhìn Diệp Hân. Sau đó cậu mím môi lại, cúi mặt.

Diệp Hân quay qua nói với toàn thể mọi người đang có mặt tại đó:

- Mọi người, không biết sáng nay mọi người nghe tin thế nào, nhưng mình xin chính thức đính chính ọi người rõ. Người bị đá chính là cậu ấy.

Diệp Hân chỉ tay vào mặt Hiểu Huy tuyên bố hung hờn.

- Trước đây mình từng có một chuyện khá mất mặt, lúc đó mình buồn vô cùng. Là Hiểu Huy ở bên cạnh, an ủi mình, khiến mình rất cảm động. Sau đó bạn ấy tỏ tình với mình, mình lúc đó đã nghĩ, Hiểu Huy là một người tốt, quen cũng không thành vấn đề. Cho nên mình mới quen với bạn ấy. Nhưng thời gian lâu như vậy, mình mới thấy, bạn ấy không được tốt như mình đã nghĩ. Mình phát hiện bạn ấy có nhiều tính

xấu, cho nên quyết định chia tay. Chắc là bạn ấy không cam long bị đá nên tìm ai đó quen đại rồi phao tin đồn nhằm hủy hoại danh dự của mình.

Sắc mặt của Hiểu Huy sau khi bị Diệp Hân kể xấu thì đen thui luôn, còn Đồng Ngọc thì giận đến đỏ cả mặt. Diệp Hân thấy thế thì cười thầm trong bụng. Mọi người xung quanh thay vì nhìn Diệp Hân chỉ tỏ thì quay sang nhìn Hiểu Huy thì thầm

- Rõ ràng hôm qua mình nói chia tay với bạn mà – Hiểu Huy lúc đầu còn thấy ngại vì làm chuyện này đồn đại ra ngoài như thế, nhưng giờ đây thấy Diệp Hân trở mặt phũ phàng bỏ mọi chuyện về mình thì nổi xung lên nói.

- Lí do chia tay của bạn là gì? – Diệp Hân hỏi.

- Mình....mình...- Hiểu Huy xấu hổ ngượng ngập không dám trả lời lí do chia tay là do bản thân thay lòng đổi dạ.

- Là vì bạn ấy thích mình hơn bạn – Đồng Ngọc lớn tiếng trả lời thay, giọng điệu châm biếm không chịu được.

Diệp Hân như bị sét đánh lần nữa đến choáng váng, xem ra cái kế sách của nhỏ Hằng bày, hôm nay nhất định phải sử dụng, nếu không, nhỏ chuốc nhục vào thân.

- Sai, lí do mình chia tay với Hiểu Huy, vì mình thích người con trai khác – Diệp Hân cãi lại.

- Là ai? – Đồng Ngọc phá ra cười – Mình không nghĩ có người còn hơn Hiểu Huy đến nỗi bạn bỏ rơi Hiểu Huy đi theo người đó.

- Là Lập Khiêm – Diệp Hân trả lời dứt khoát.

Đồng Ngọc nghe xong thì tái mặt.

- Sao hả? Đủ hơn chưa? – Diệp Hân đắc ý cười hỏi.

- Lấy gì chứng minh bạn không nói bừa chứ? – Đồng Ngọc kiềm nén cảm xúc của mình lại hỏi.

- Mình có thể chứng minh – Tiếng Lập Khiêm từ xa vang lại.

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, Lập Khiêm hôm nay bận đồng phục đến trường giống như bao nam sinh khác nhưng từ vóc dáng đến gương mặt cả bước đi đều khiến người ta chìm đắm, nhìn mãi không dứt. Fan Club của cậu ở trong trường bèn reo lên ngưỡng mộ.

- Nhỏ ngốc này yêu thầm mình lâu rồi, nhưng tiếc là mình không nhận lời – Lập Khiêm chắc lưỡi làm ra vẻ khó xử nói.

Mọi người bèn ồ lên trố mắt nhìn Diệp Hân, nhưng nhỏ chẳng có chút xấu hổ nào cả. Bởi vì dù sao nhỏ không phải là người duy nhất bị cái tên sao chổi này từ chối, không có gì đáng phải mất mặt cả.

- Hôm qua, nhỏ ngốc này lại lần nữa tỏ tình với mình. Vậy thì làm sao có chuyện nhỏ ngốc này bị đá được – Lập Khiêm cố tình nói thêm – Mà có đá thì người đá là mình mới đúng.

Diệp Hân bèn lườm cho Lập Khiêm một cái bén nhọn như dao. Lập Khiêm cười cười quay đi.

- Đúng vậy, chính là như vậy đó. Cho nên mình không có bị Hiểu Huy đá – Đến nước này, Diệp Hân đành phải theo lao chịu sự sỉ nhục của cái tên khốn này thôi.

- Hai người...hai người...- Hiểu Huy không thể nói được lời nào, tức giận nhìn Diệp Hân một cái rồi nắm tay Đồng Ngọc lôi đi, nhưng hình như Đồng Ngọc chưa muốn đi nên cả hai có vùng vằng với nhau một chút.

Diệp Hân thấy hai người đó đi thì thở phào nhẹ nhõm. Chuyện mất mặt của đã qua đi, cuối cùng nhỏ cũng chiến thắng.

- Đi thôi – Lập Khiêm kéo tay Diệp Hân đi mất kệ mấy ánh mắt giết người ném vào lưng của Diệp Hân.

Đi tới vườn hoa sân sau, Lập Khiêm buông tay Diệp Hân ra nhìn cô thở dài mắng:

- Đồ ngốc.

Diệp Hân lúc này đã hết kiềm ném được bèn bật khóc. Tình cảm gần hai năm trời mặc dù chưa phải là tình yêu sâu đậm gì, nhưng đó cũng là tình cảm trong sang của nhỏ mà.

- Đừng khóc nữa. Tui không có khăn tay đâu cho bà lau nước mắt – Thấy Diệp Hân khóc lóc thê thảm, Lập Khiêm thấy bối rối vô cùng.

Nhưng Diệp Hân càng khóc nhiều hơn nữa.

- Thôi được rồi. Tui đành hy sinh cái áo của mình cho bà mượn chùi đỡ vậy – lập Khiêm nuốn khan nước bọt một cái nói.

Diệp Hân nghe vậy kể vai Lập Khiêm khóc, đem nước mắt nước mũi giấy lân 1o đồng phục trắng tinh của Lập Khiêm. Lập Khiêm khẽ đưa tay vô nhẹ vai Diệp Hân an ủi.

Khóc một hồi đã đời, Diệp Hân mới nấc vài cái, nhận thấy vòng tay của Lập Khiêm trên lưng mình, nhỏ đẩy Lập Khiêm ra cố ý nói:

- Nay, ông đừng có mà thời cơ lợi dụng tui nha.

- Gì! Ai thêm lợi dụng bà. Nhìn lại xem, đồng bằng như bà, ôm có chút cảm giác nào đâu mà thêm lợi dụng – Lập Khiêm bèn châm chọc lại ngay.

Diệp hân đỏ mặt nhìn xuống vòng một tron chu của mình, hất mặt nói:

- Gì mà đồng bằng chứ? Cái này là còn sơ khai nên đồi núi chưa mọc chứ bộ.

- Haha...đồi núi của bà mọc rồi cao được bao nhiêu. Được bằng ụ đất là phải tạ ơn trời rồi, làm gì bằng núi được – Lập Khiêm phá ra cười nắc nẻ trên.

Diệp Hân tức giận đá cho Lập Khiêm một cái đau điếng, khiến cậu rên lên. Tức giận ngược lên, nhìn thấy Diệp Hân đang lau nước mắt, Lập Khiêm không nỡ ghẹo nữa nên muốn tìm lời an ủi.

- Có ai nói coi bà là khi bà khóc xấu chết đi được không? Con nít đang khóc thét hay quậy phá, thấy mặt bà lúc này thì hết dám khóc nữa vì nghĩ bà là ma.

- Vậy chứ có ai nói với ông là gương mặt của ông đáng ghét lắm không? Nhìn vào là chỉ muốn đấm cho vỡ mặt.

Sau đó hai người, ông một câu, bà một câu khiến Diệp Hân vui vẻ trở lại, quên mất một phút trước mình vẫn còn khóc

6. Chương 6: Câu Chuyện Hai Năm Trước

Lòng cảm kích người tất nhiên là phải có, nhưng lòng oán ghét người càng sâu hơn biển, cao hơn đỉnh olympia. Cho nên Diệp Hân không vì hành động anh hùng cứu mỹ nhân hôm nay của Lập Khiêm mà cảm động.

Bởi vì nhỏ kết luận rằng, nếu năm xưa không phải cái tên khốn khiếp Du Lập Khiêm này khiến nhỏ bị mất mặt thì nhỏ không cần Hiểu Huy an ủi, và cũng không đồng ý quen với Hiểu Huy. Cho nên có thể nói, đầu tư mồi nhợ điều từ cái tên khốn này mà ra, hành động giúp đỡ nhỏ bớt mất mặt chỉ là hành động giảm bớt tội lỗi của Lập Khiêm trong lòng nhỏ mà thôi.

Nhỏ bỗng nhớ lại tình cảnh của mình hai năm về trước.

Khi anh đưa mắt nhìn em qua tấm gương

Ta đã gặp nhau, bối rối thật lâu

Đêm nay dường như những ánh mắt muốn đi kiếm tìm nhau.

Anh muốn nói với em những điều thật lớn lao
Sẽ luôn ở đây, nơi tim anh, tình yêu bất tận
Phút giây anh ghen lời, vì biết em yêu anh.
Và anh sẽ là người đàn ông của đời em
Anh đã mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ
Vì yêu em, ngày mai anh thêm vững bước trên con đường dài
Em có nghe mùa đông, những ngọn đèn vàng?
Anh nhớ em!
Anh nhớ em, miên man bên trang thư tình gửi đến em
Bạn đời ơi,
Anh mơ mỗi sớm tỉnh giấc,
Mắt anh kiếm tìm,
Tai anh lắng nghe,
Môi anh cất tiếng gọi,
Và vòng tay anh rộng mở đón em vào lòng.

- Thấy bài này thế nào – Diệp Hân đang cầm cuốn sách văn học lớp 8 nằm dài trên giường của Lập Khiêm gật gù khi nghe xong bài hát “ Bức thư tình đầu tiên” của ca sĩ Tấn Minh thì ngẩng đầu nhìn Lập Khiêm đang ngồi ngay ngắn làm bài tập cho nhỏ hỏ.

- Hay lắm – Lập Khiêm gật đầu khen rồi quay đầu nhìn nhỏ hỏ – Thích à?

- Ủhm ...- Diệp Hân gật đầu một cách lười biếng rồi lật người lẩm nhẩm lời bài hát.

Lập Khiêm khẽ cười rồi đứng dậy bước đến bên bức tường trắng xóa không tỳ vết của phòng mình, với tay lấy chiếc đàn ghi tat reo trên đó xuống. Nhẹ nhàng xoay người bước đến bên giường ngồi xuống bên cạnh Diệp Hân.

Diệp Hân hai mắt rạng rỡ lật người lại , quàng quẩy sách khỏi tay, chống cằm nhìn Lập Khiêm chờ đợi.

Những ngón tay thon mượt lướt nhẹ trên dây đàn, giai điệu mượt mà của bài hát “ Bức thư tình đầu tiên” vang lên. Giai điệu nhẹ nhàng âm vang từ cây đàn ghi ta còn du dương và ngọt ngào hơn cả trong đĩa nhạc. Lập Khiêm bỗng cất cao giọng hát của mình. Lập Khiêm có chất giọng trầm nhẹ nhàng, lại thanh trong nên khi cậu hát những bài hát có giai điệu mượt mà thì khiến người nghe mê đắm.

Nhưng cậu rất ít khi hát trước mặt người khác, Diệp Hân may mắn là đứa bạn từ nhỏ đến lớn của Lập Khiêm mới có dịp thưởng thức giọng hát trong lành này của cậu. Phải công nhận là còn hay hơn cả ca sĩ Tấn Minh nữa. Bởi giọng Lập Khiêm trong hơn, trầm ấm hơn.

Vừa hát vừa đàn, Lập Khiêm nhìn Diệp Hân lắc lư cái đầu theo điệu nhạc một cách thích thú thì cười tiếp tục hát. Một người lấy niềm yêu thích của bạn thân làm niềm vui. Một người thích lắng nghe chính giọng hát của bạn thân mình.

Lập Khiêm kết thúc bài hát của mình xong thì dừng tay nhìn Diệp Hân còn đang mê mẩn theo điệu nhạc hỏi:

- Thế nào?

Diệp Hân bật ngồi dậy vỗ tay vang dội, bắt đầu nịnh nọt một cách chân thật:

- Thật sự là rất hay. Hay hơn cả ca sĩ Tấn Minh nữa . Thật là khiến người ta say mê, có người bạn như ông thật là hãnh diện nha . Ông mà làm ca sĩ thì chắc chắn sẽ nổi tiếng vô cùng.

Lập Khiêm lườm cái đứa bạn đang nhe răng nịnh nọt lắc đầu đứng dậy treo lại cây đàn ghi ta trên tường. Rồi quay lại bàn ngồi học tiếp tục giải tiếp bài tập của Diệp Hân.

Diệp Hân liền trường xuống giường bước đến bên cạnh Lập Khiêm bók mũi quýt bỏ vào miệng ăn ngai ngồm ngoàn nói:

- Sao ông không thử xem ssao, chẳng phải cô giáo dạy nhạc cũng đề nghị giới thiệu ông vào trung tâm đào tạo ca sĩ của cô hay sao.
- Không thích – Lập Khiêm đáp không do dự.
- Tại sao? – Diệp Hân tỏ vẻ thất vọng xụ mặt hỏi.
- Đủ phiền phức rồi – Lập Khiêm đáp ngắn gọn.

Diệp hân thở dài một cái gật đầu than:

- Nói cũng phải. Ai bảo trời sinh ra ông đẹp trai quá làm chi, cứ như tui nè, đẹp vừa đủ sài .
- Là ba mẹ tui sinh ra tui, chứ ông trời nào sinh ra tui. Nói vậy chắc bà sinh ra từ đá cùi rồi được ba mẹ bà nhặt về nuôi à – Lập Khiêm phá ra cười trên – Hèn chi mặt bà lúc nào cũng bơ bơ như đá. Dám tự nhận mình đẹp. Sao bà không lấy gương soi mặt mình.
- Này! Ông muốn chết à, lâu rồi tui không đánh ông, ông không chịu được đúng không – Diệp Hân hai tay chống nạnh trừng mắt nhìn Lập Khiêm nổi giận – Người ta muốn làm thực nữ nha, ông đừng có chọc giận tui.
- Haha, nhìn bộ dạng của bà kìa, giống sư tử hà đông chứ thực nữ cái nỗi gì, con trai thấy bà lúc này thì bỏ chạy hết – Lập Khiêm chẳng chút sợ hãi còn cười phá lên trên chọc tiếp.
- Chết đi, chết đi – Diệp Hân bèn cung tay đâm mấy đâm lên vai Lập Khiêm.
- Này, tui để bà tự làm bài tập nha – Lập Khiêm vừa né đòn vừa la lên.

Nghe tới việc phải tự làm bài tập Lý khó hiểu đến nhức đầu nhức óc, Diệp Hân lập tức dừng tay bắt đầu cười nịnh nọt:

- Haha, bạn Khiêm thân yêu, bạn Khiêm đẹp trai...mình nào đâu dám đánh bạn. Chẳng qua mình tah16y bạn làm bài gộ mình cực nhọc quá, nên mình mới đến đâm lưng xua tan mệt mỏi giúp bạn thôi mà.
- Vậy à – Lập KHIêm bỗng hỏi với giọng ngờ vực.
- Tất nhiên rồi . Đứa nào nói láo sẽ bị trời đánh – Diệp Hân cười hì hì nói dối trong bụng thầm vái ông trời đừng cho sét đánh nhỏ.
- Được, vậy thì tiếp tục đi – Lập Khiêm gật đầu giả vờ không biết nó đang dối trá, tiếp tục làm bài giúp nó.

Diệp Hân đã lỡ phóng lao nên đành phải theo lao, bắm bụng ngồi bóp vai cho Lập Khiêm.

- Bóp mạnh một chút – Lập Khiêm khề nói.

Diệp Hân tức giận vô cùng, ghiến răng mắng thầm trong bụng:”Đồ khốn, ông dám xem tui như là osin miễn phí cho ông à, coi tui bóp chết ông”. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Diệp Hân không dám làm. Đến khi mỏi nhừ hai tay mới được Lập Khiêm tha cho.

Đúng là trời diệt không bằng mình tự diệt mình, chỉ một chữ thả mà thôi.

Diệp Hân ngồi chép chép lại lời bài hát “Bức thư tình đầu tiên” vừa tâm đắc những lời trong đó, nhỏ chép miệng liếc nhìn Lập Khiêm nói:

- Ước gì, có một chàng trai viết cho tui một bức thư tình như thế này.
- Bà mơ đi – Lập Khiêm cười phá ra nhìn Diệp Hân phẩn.

Diệp Hân bèn phóng ánh mắt toàn dao về phía Lập Khiêm đập tắt nụ cười khó ưa của Lập Khiêm ngay lập tức. Ngấm nghĩ một lúc, Diệp Hân tỏ mò ngập ngừng một chút hỏi Lập Khiêm:

-Nếu có người viết một bức thư tình như thế đưa cho ông, ông có thích không?

Lập Khiêm nhìn ánh mắt chờ đợi của Diệp Hân hơi đỏ mặt một chút rồi gật đầu đáp:

- Thích.

Diệp Hân khẽ cười, ánh mắt lấp lánh niềm hạnh phúc.

7. Chương 7: Viết Thư

- Sao rồi, sao rồi – Nhỏ Hằng thấy Diệp Hân bèn nín kéo sang một chỗ vắng hỏi han dồn dập.

- Uhm...Lập Khiêm nói thích – Diệp Hân cười te toát trả lời.

- Thiệt hả? Vậy thì mau mau đi, viết một bức thư dài cảm động một chút – Nhỏ Hằng hí hửng nhảy cẫng lên reo mừng.

- Nhưng tui không biết viết gì? – Diệp Hân nhăn mặt nói,

- Thì cứ viết theo cảm xúc của bà là được rồi. Viết màu mè quá Lập Khiêm cười thúi mũi luôn cho xem. Hai người có phải lần đầu quen biết nhau đâu – Nhỏ Hằng chắc lưỡi nói.

Diệp Hân thấy nhỏ Hằng nói cũng phải bèn gật đầu. Rồi cả hai đứa vào lớp chụm đầu vào nhau hí hoáy viết thư.

- Khoan đã, bộ bà định dùng bút nguyên tử xanh này để viết thư hả? – Nhỏ Hằng chống nạnh nhìn Diệp Hân ngăn lại.

- Chứ viết bằng bút gì?- Diệp Hân ngơ ngác hỏi lại.

- Trời ơi, bà thiệt tình là....đồng tai lên nghe nè . Viết bằng mực xanh lá cây, tức là thư tình ấy. Còn viết bằng mực xanh dương thì chỉ là viết thư cho bạn bình thường, viết bằng mực đỏ, chứng tỏ bà muốn dứt khoát với người ta. Có hiểu chưa hả - Nhỏ Hằng tằng hắng ra vẻ hiểu biết giải thích.

- Vậy hả, vậy bây giờ phải viết bằng mực xanh lá cây hả - Diệp Hân nghech mặt hỏi.

- Đương nhiên – Nhỏ Hằng gật đầu

- Vậy để ra về rồi bà đi mua cùng tui luôn nha – Nhỏ nhìn nhỏ Hằng nín tay đề nghị - Tui mời bà ăn chè.

- 5 ly – Nhỏ Hằng giơ 5 ngón tay ra hiệu.

- 1 ly – Nhỏ bĩu môi đáp.

- 4 ly – Nhỏ Hằng trả giá tiếp.

- 2 ly – Nhỏ cũng không vừa hạ giá xuống.

- Giá chót , 3 ly – Nhỏ Hằng lắc đầu chìa ba ngón tay.

- Được rồi, ăn cho béo phì đi – Diệp Hân gật đầu nhưng cũng không quên trêu chọc một câu.

- Con quỷ, cho ăn có chút mà bị mày trù ẻo vậy đó hả? – Nhỏ Hằng đập Diệp Hân một cái mắng.

Sau đó cả hai cùng nhau đi mua bút bi màu xanh lá cây, còn cẩn thận thử xem bút nào viết mực tốt nhất. Cuối cùng cả hai về nhà nhỏ tiếp tục chụm đầu viết thư tình. Cái cảm giác của tuổi mộng mơ thật là tuyệt.

Về nhà suy nghĩ mãi, đọc lại lá thư n lần, Diệp Hân vẫn cảm thấy thật ngượng ngùng. Nhỏ Hằng luôn miệng bảo:” Viết như vậy mới đúng là thư tình chứ”. Nhưng Diệp Hân vẫn cảm giác sến sến vô cùng, Đó không phải là phong cách của nhỏ. Nhỏ quyết định viết lại một bức thư tình khác. Một bức thư tình chỉ của riêng nhỏ. Đọc đi đọc lại nhiều lần đến khi ưng ý, Diệp hân mới hài long chìm vào giấc ngủ. Miệng nhỏ còn nở nụ cười tươi.

Ngày hôm sau, Diệp Hân kẹp bức thư vào quyển vở của Lập Khiêm rồi đưa cho cậu ấy. Về mặt cười cười một cách nham nhở, Diệp Hân hí hửng nói:

- Để về nhà hãy đọc.

Nói xong nhỏ quay lưng đi vì xấu hổ, nhưng nhỏ chưa đi được mấy bước thì....

- Đầu đất....tụi mình quen nhau đã lâu rồi nhỉ....- Giọng lập Khiêm vang lên khắp cả lớp.

Diệp Hân tái cả mặt quay đầu nhìn lại Lập Khiêm, sắc mặt Lập Khiêm cũng cứ đờ lại, quay đầu nhìn Diệp Hân, thấy ánh nhỏ đang nhìn mình. Một ánh mắt vừa thất vọng, vừa buồn vừa giận dữ.

Lập Khiêm đã ngừng đọc nhưng bọn bạn ngồi nói chuyện liền giật lấy lá thư trên tay Lập Khiêm. Lập Khiêm vội vã giật lại, nhưng bọn con trai vốn tính phá phách trò hay, lẽ nào lại bỏ qua. Bọn chúng kẻ giữ Lập Khiêm, người cầm thư bỏ chạy rồi đọc to nội dung lá thư.

- Đầu đất...tụi mình quen nhau đã lâu rồi phải không nhỉ...haha đầu đất....tuy rằng trước giờ tui toàn ăn hiếp ông không. Bắt ông chép bài, bắt ông chở tui đi học, còn giành ăn với ông...nhưng mà tui thích ngắm nhìn ông lúc ông chăm chú làm bài, cảm giác nhìn nghiêng thấy ông vô cùng đẹp trai...haha ...tui thích dáng lưng của ông mỗi khi ông chở tui. Dáng ông cao gầy, nhưng rất chắc chắn....

Diệp Hân tức giận vội chạy lại giật lấy lá thư, nhưng tên bạn đã giơ lên cao, mà với chiều cao của nhỏ thì không thể nào với tới. Tên bạn tiếp tục đọc nữa.

Diệp Hân vừa đỏ mặt xấu hổ vừa thở hổn hển vì phải nhảy lên cao cố sức lấy cho được bức thư. Tên bạn đọc thêm một tràng dài, tới ngay đoạn :” Tui thích ông” thì hét thật to lên cho toàn lớp biết.

Diệp Hân đã mếu máo nước mắt rưng rưng chực trào rơi, thì một bàn tay cao hơn giật lấy lá thư lại. Người đó là Lập Khiêm. Diệp Hân thấy là thư nằm trong tay Lập Khiêm thì giật lại nó, giận dữ xô Lập Khiêm tránh xa, rồi hét lên:

- Du Lập Khiêm, tui ghét ông.

Hết xong nhỏ bỏ chạy thật nhanh ra khỏi lớp, mang tâm trạng tổn thương trầm trọng. Lập Khiêm chỉ đứng như tượng đá nhìn theo nhỏ không nói lấy một lời.

Nào ngờ sáng hôm sau, toàn trường đã được loan tin rộng rãi, nhỏ bị Lập Khiêm đá.

Nhỏ Hằng vừa an ủi nhỏ vừa mắng bọn con trai thích trêu ghẹo.

- Gì mà bị đá chứ, chỉ là từ chối thôi.

- Từ chối không phải là bị đá à.

- Từ chối khác, bị đá khác - Nhỏ Hằng tức giận nói.

- Khác chỗ nào đâu chứ . hahaha....

- Bỏ đi – Nhỏ kéo tay nhỏ Hằng rời đi.

- Diệp Hân....- Tiếng Lập Khiêm gọi nhỏ, nhưng nhỏ giả vờ không nghe kéo nhỏ Hằng bỏ đi.

Bọn con gái thấy nhỏ đi qua là chỉ tay cười lên sau lưng. Coi nhỏ như đưa không biết tự lượng sức, ý mình là bạn thân của Lập Khiêm mà bày đặt viết thư tình, ai dè bị người ta từ chối công khai giữa lớp. Đúng là xấu hổ chết đi được.

Quan hệ cả hai bắt đầu rạn nứt từ đó, không biết từ bao giờ, hai đứa gặp mặt nhau là cãi nhau. Không bao lâu sau Lập Khiêm đã trở thành ca sĩ được chú ý với một bản balat được yêu thích.

Diệp Hân bắt đầu quen Hiểu Huy.

Đó là lần thầy giáo phát bài kiểm tra 1 tiết ra, với lời phán rằng:

- Ai dưới điểm trung bình thì phải đi học phụ đạo.

Trước đây, lúc hai đứa còn chơi thân với nhau, Lập Khiêm luôn đoán đúng phần đề thầy cho và hướng dẫn nhỏ thật kỹ lưỡng nên với cái đầu chăm phát triển của nhỏ mới may mắn đạt điểm cao. Nhưng lần này không có Lập Khiêm hướng dẫn, nhỏ phải tự lực cánh sinh. Diệp Hân may mắn được 5 điểm.

Nhỏ mừng đến nỗi xém chút là nhảy cẫng lên. Bởi vì nhỏ ghét đi học phụ đạo chết đi được. Vừa chán, vừa mất tự do, không được đi chơi với bạn.

Nhưng đến khi thầy sửa bài, nhỏ mới phát hiện, thầy đã chấm điểm lộn cho nhỏ. Diệp Hân mới nuốt miếng cái ực với ý nghĩ nhanh tay giấu điểm không cho ai thấy. Không ai hay biết, vậy thì nhỏ có thể đi chơi thoải mái mà không cần học bù. Nhỏ tự an ủi mình là:

- Do thầy chấm lộn chứ không phải tại mình.

Nhưng sau đó, Diệp Hân đã anh dũng đứng lên với tư thế đầu đội trần nhà, chân đạp gạch bong. Hay nói gần một chút là với tư thế, đầu đội tóc rối, chân đạp giày sandan đến trước bàn giáo viên cho thầy sửa điểm lại. Sau đó nhận lấy con bốn to tướng.

Bọn bạn thăm mắng nhỏ ngốc, thầy giáo lại tuyên dương tính thật thà của nhỏ.

Nhưng chẳng ai biết rằng Diệp Hân vốn định ém nhem bài kiểm tra này nhưng hai tấm biển:” Học tập tốt”,” Đạo đức tốt” trên trình in trên tường trước mặt nhỏ khiến nhỏ không tài gang dối được. Diệp hân khóc thầm trong nước mắt.

Nhưng Hiểu Huy lại giơ tay khen nhỏ:” Hân rất trung thực”

Ừ, coi như là một niềm an ủi nhỏ nhoi giành cho nhỏ vậy. Ít ra nhỏ không phải hổ thẹn với lương tâm, không phụ công sinh thành của cha mẹ, không phụ công dạy dỗ của thầy cô

8. Chương 8: Có Nghĩa Là Anh Đã Yêu Em

Sau đó là những ngày học bù đau khổ, mỗi lần nộp bài cho thầy, nhận con điểm dưới 5, Diệp Hân nước mắt ròng ròng, thầm trách cha mẹ sao sinh ra nhỏ mà lấy mất bộ não.

- Hân bao nhiêu điểm? – Hiểu Huy cầm bài kiểm tra trong tay chạy tới hỏi

Không đợi Diệp Hân , Hiểu Huy đã đưa mắt nhìn vào tờ kiểm tra rồi phá ra cười nói:

- Haha...hai đứa mình bằng điểm. Hai con heo ngốc.

Không phải là sự cười nhạo, giống như một sự an ủi của Hiểu Huy với nhỏ, khiến nhỏ bật cười quên mất con số 4 kia gập đầu đáp.

- Ừ, lại là heo đực heo cái mới ghê, xứng thật.

Nhìn lại bài kiểm tra của mình, lòng nhỏ buồn so. Không ngờ không có Lập Khiêm thì điểm số của nhỏ lại tệ đến thế. Lần nào kiểm tra xong. Lập Khiêm đều xem xét bài kiểm tra của Diệp Hân và chỉ nhỏ khắc phục những cái sai trong bài kiểm tra.

Lập Khiêm! Lập Khiêm! Cái tên đáng ghét đó. Nhỏ không tin không có hắn ta, nhỏ không thể đạt điểm cao. Nhỏ quyết tâm, từ hôm nay nhỏ sẽ gạt bỏ cái tên đó ra khỏi đầu nhỏ. Sau đó, Diệp Hân muốn cùng Hiểu Huy sửa bài kiểm tra, rút kinh nghiệm.

- Đưa mình xem thử bạn sai chỗ nào, có giống mình không? – Nhỏ chìa tay trước mặt Hiểu Huy ánh mắt tràn đầy quyết tâm nói.

- Không cần đâu – Hiểu Huy sắc mặt bỗng thay đổi vội vàng nắm chặt bài kiểm tra của cậu ấy lắc đầu từ chối.

- Không sao đâu mà – Nhỏ không để ý thấy sắc mặt của Hiểu Huy, cứ nghĩ Hiểu Huy xấu hổ không dám đưa nhỏ xem, nên càng muốn lấy.

Hiểu Huy càng cố giấu, đưa bài kiểm tra ra sau lưng. Diệp Hân bèn vòng tay ra sau lưng Hiểu Huy cố bắt lấy bài kiểm tra. Nhỏ hoàn toàn không để ý đến việc cả hai đang áp sát vào nhau. Cho đến khi nhỏ thấy Hiểu Huy khựng lại, có chút kì lạ, nhỏ ngẩng mặt nhìn Hiểu Huy. Phát hiện Hiểu Huy đang nhìn nhỏ, gương mặt cậu ấy đỏ bừng bừng.

Diệp Hân lúc này mới nghĩ đến cái câu “nam nữ thụ thụ bất thân”. Haizzzzzzzzzz, trước giờ nhỏ và lập Khiêm đùa giỡn bình thường, dù có chút va chạm nhưng cũng không có thấy ngại, thậm chí còn đánh nhau lăn lộn trên giường. Bây giờ người trước mặt là Hiểu huy, nhỏ lại thấy ngại vô cùng, ngượng ngùng đỏ cả mặt.

Diệp Hân vội vàng thu tay lại, rồi đứng lùi ra xa mấy bước quay mặt đi che giấu sự xấu hổ của mình. Hiểu Huy cũng vờ ho khan vài tiếng.

- Mình chỉ muốn lấy bài kiểm tra thôi – Diệp Hân lung túng nói.

Hiểu Huy cũng gật gật đầu, vội vàng đưa bài kiểm tra cho Diệp Hân mà quên mất điều mà mình đang giấu diếm.

Sau đó Diệp Hân phát hiện, thật ra Hiểu Huy đạt điểm 7, chứ không phải điểm 4 như nhỏ. Trong lòng không thôi cảm kích vì cậu ấy đã dùng cách an ủi dễ thương như thế đối với nhỏ.

Hai đứa bắt đầu chơi thân với nhau từ lúc nào không biết.

Diệp Hân không còn chơi với Lập Khiêm nữa nên nhỏ cũng tránh mặt cậu ấy. Trước đây cả hai cùng lúc đi học. Lập Khiêm thường chờ rồi đưa nhỏ đi trên chiếc xe đạp của cậu ấy. Vì thói quen này mà Diệp Hân vẫn chưa biết chạy xe. Bây giờ nhỏ phải đi học bằng xe buýt.

Mấy hôm liền, một là nhỏ đi thật sớm, hai là nhỏ đợi Lập Khiêm đi rồi mới đi. Nhưng hôm đó lại khác.

Vừa ra đến cửa đã gặp ngay Lập Khiêm đứng đợi. Tất nhiên nhỏ không thèm nhìn Lập Khiêm mà cứ đi thẳng về hướng xe buýt.

- Hân! - Giọng lập Khiêm gọi vọng phía sau.

Nhỏ vẫn chăm chăm bước đi về phía trước

- Mình xin lỗi . Mình không cố ý – Giọng Lập Khiêm ngập ngừng vang lên , cậu dắt chiếc xe đạp đuổi theo phía sau.

Lần đầu Diệp hân dừng chân đứng lại, Lập Khiêm thấy nhỏ đứng lại, lòng bỗng thấy vui vì nghĩ nhỏ tha thứ ình. Nhưng cậu không ngờ rằng Diệp Hân quay trở lại nhìn cậu bằng ánh mắt nãy lửa và lao về phía cậu như một ngọn lửa. Nhỏ hung hăng đưa chân lên đạp mạnh lên chiếc xe đạp của lập Khiêm.

Lập Khiêm không nghĩ Diệp Hân sẽ hành động như vậy nên không hề phòng bị gì. Chiếc xe đạp ngã cái rầm tiếp giáp mặt đất, để lại ặt đất những dấu ấn nặng nề. Lập Khiêm cũng chới với ngã theo chiếc xe.

Diệp Hân có chút thỏa mãn, nhỏ phúi tay hất mặt nhìn Lập Khiêm nhăn nhó ngồi bệch dưới đất, nhỏ hất mặt tiếp tục bỏ đi.

Lập Khiêm nhìn theo bóng dáng nhỏ thở dài, đứng dậy dựng xe lên.

Người ta nói, trời hại người, mình không sao. Mình hại người, mình bị trời phạt. Cho nên vì lo đắc ý mà nhỏ quên mất việc nhìn đường, cuối cùng khi gần đến trạm xe buýt thì nhỏ đạp phải vỏ chuối và tạo ngay một dáng chụp éch có một không hai.

Điều thảm nhất chính là tất cả mọi người ở trạm xe buýt đều quay đầu nhìn tư thế chụp éch hoành tráng của nhỏ và cười khúc khích. Nhất là chiếc váy đồng phục của nhỏ theo đà gió thổi mà bay lên phía trên để lộ cái quần chip màu hồng nhạt của nhỏ. Thật là mất mặt quá thể. Cũng tại cái tên khốn kia, mới sáng sớm ra đường gặp hân ta đúng là xui xẻo mà. Xui xẻo hơn nữa là cái chân của nhỏ vì cú trượt lúc này mà nhức nhối.

- Không sao chứ - Giọng Hiểu Huy vang lên bên cạnh.

Nhỏ ngược đôi mắt đã kéo màn mưa, ngẩng đầu nhìn Hiểu Huy, thấy xấu hổ vô cùng. Hiểu Huy vội đỡ nhỏ lên, lo lắng cúi xuống xem xét cái chân của nhỏ. Tuy chân không sao nhưng đi lại có chút đau đau, nếu phải đứng chen chúc trên xe buýt, đảm bảo nhỏ sẽ thê thảm cực kì.

Mà nhìn lại, xe buýt cũng đã lăn bánh mất tiêu rồi. Diệp Hân thở dài than trách cho số phận quá hẩm hiu của nhỏ.

- Để mình chở Hân đi.

- Vậy mình không khách sáo đâu – Trước đề nghị của Hiểu Huy, Diệp hân nghĩ ngay đến hiện tại của mình và việc nếu cứ đợi chắc chắn sẽ muộn học, sao phải rước khổ vào thân, vậy là nhỏ nhận lời ngay lập tức.

Hiểu Huy liền đeo nhỏ trên chiếc xe của cậu ấy, nhưng khổ nỗi chiếc xe của Hiểu Huy lại không có yên sau, nhưng đã lỡ đồng ý rồi, Diệp Hân đành phải ngồi lên xà ngang phía trước. Hiểu Huy lập tức đạp xe chạy đi.

Chạy ngoài trời vào buổi sáng có gió nhẹ đúng là thoải mái vô cùng, nhưng khổ nỗi nhỏ lại ngồi trong lòng của hiểu Huy mới chết chứ. Hiểu Huy cũng ý tứ cách xa nhỏ ra, nhưng mà như vậy tay lái của cậu ấy lại thường xuyên chệch hướng đi khiến đôi lúc nhỏ tưởng mình đang chơi trò chơi đếm thời gian té ngã. Thật là khổ.

Việc Hiểu Huy chở nhỏ đến trường lần nữa gây chấn động ấy bà tám ông tám của trường nhất là lớp nhỏ. Tai rĩ tai, truyền truyền...cứ thế truyền khắp nơi. Nhỏ cũng chẳng buồn dính chính ệt xác, cây ngay không sợ chết đứng mà.

Vì lỡ rồi thì nhỏ cho lỡ luôn, để Hiểu Huy chở nhỏ về nhà. Vậy là lại đồn tiếp. Cụ thể tin đồn như sau:

- Nhỏ Hân bị Lập Khiêm đá bèn quay sang cặp kè với Hiểu Huy ngay, Hiểu Huy gốc mới đi quen nhỏ.

- Không phải đâu. Người nhỏ Hân thích là Hiểu Huy. Lá thư lần trước là viết cho Hiểu Huy. Nhỏ sơ ý kẹp trong sách của Lập Khiêm, nên cậu ấy không biết mới lấy ra đọc giữa lớp như thế. Thật ra Hiểu Huy cũng thích Diệp Hân từ trước rồi nên sau đó Diệp hân mới bày tỏ rõ sự việc hiểu lầm đó, vậy là hai người quen nhau.

Tin đồn vẫn là tin đồn, Diệp Hân vẫn không vì vậy mà để mất người bạn tốt như Hiểu Huy được. Hai người vẫn trò chuyện vui vẻ, không biết từ lúc nào Diệp Hân lại thấy Hiểu Huy khá giống Lập Khiêm.

Hiểu Huy gắn thêm một cái yên xe vào phía sau xe của cậu, ngày ngày chở Diệp Hân đi học và đưa nhỏ về nhà. Cứ tưởng cả hai sẽ giữ tình bạn chân thành như thế đến một ngày, Hiểu Huy đưa cho nhỏ một tờ giấy.

“Anh muốn hỏi nhưng anh không hỏi

Anh đã thay huyền đổi ngã

Yêu không sắc yêu làm chi nữa

Xem không ít, xem làm chi vậy”

Nhỏ tất nhiên mù tịt mấy cái vụ này, hỏi học đoàn, mấy cạ vụ giải đáp thơ và mật khẩu nhỏ đều đốt hết. Bởi vậy nhỏ liền chạy ngay đến nhỏ bạn thân của mình – Nhỏ Hằng, để nhờ nhỏ giải đáp giúp.

- Bà ngu quá, có vậy mà cũng không biết giải là sao – Nhỏ Hằng vừa liếc qua liền mắng nhỏ.

- Ủ tui ngu đó, bà khôn bà giải đi – Nhỏ bực tức gắt lên.

Nhỏ Hằng liền hăng giọng giải đáp:

- Nghe nè.

“Anh muốn hỏi nhưng anh không hỏi” tức là chữ anh không có bỏ dấu hỏi sẽ ra chữ ANH

“Anh đã thay huyền đổi ngã” tức là chữ đã bỏ dấu huyền thay bằng dấu ngã sẽ ra chữ ĐÃ

- Bà thử giải tiếp coi – Nhỏ hằng nhìn nhỏ ra lệnh.

Diệp Hân gãi gãi đầu đọc:

- “Yêu không sắc yêu làm chi nữa” nghĩa là chữ yêu không có dấu sắc sẽ cho ra chữ YÊU
- Xem ra cái đầu của bà cũng không phải là ngọc – Nhỏ Hằng chế giễu một câu.
- Xí....- Nhỏ trẻ môi tức tối rồi xem nốt câu cuối, nhưng nhỏ hoàn toàn mít đặc luôn bèn ê chề chấp nhận sự khinh bỉ của nhỏ Hằng.
- “Xem không ít, xem làm chi vậy” . Chữ ít đây có nghĩa là x đó bà, nghĩa là chữ xem bỏ chữ x sẽ ra chữ EM. Toàn bài thơ này có nghĩa là ANH ĐÃ YÊU EM.

Một câu gây choáng váng toàn phần.

9. Chương 9: Dù Sao Đi Nữa Anh Cũng Yêu Em

Sau khi nghe nhỏ Hằng giải giúp nội dung của bài thơ kì hoặc đó. Diệp Hân thấy bối rối vô cùng. Đối với Hiểu Huy. Nhỏ cũng có chút rung động, nhưng nhỏ biết rõ đó chỉ là tình bạn mà thôi.

Hôm sau nhỏ và Hiểu Huy gặp nhau, cả hai có chút ngượng ngập, không ai nói với ai lời nào cả, cuối cùng Hiểu Huy lên tiếng trước:

- Diệp Hân! Bạn có hiểu bài thơ đó của mình không?

Nhỏ muốn lắc đầu nói không hiểu để khỏi phải trả lời vấn đề mà Hiểu Huy sắp hỏi. Nhưng trời xui đất khiến cha mẹ nhỏ để nhỏ ra còn dạy nhỏ không nên nói dối, nhất là trước tấm lòng thành của người khác, cuối cùng nhỏ cũng gật đầu.

- Vậy...

- Bạn Huy nè, xét về thành tích, bạn giỏi hơn mình rất nhiều. Bạn lại đẹp trai, được xem là một trong số những hot boy của trường, trông khi mình lại không được xinh đẹp – Nói tới hai từ xinh đẹp, nhỏ cảm thấy buồn ghê, thậm chí trách ông trời. Người ta nói, ông trời ôi con người chỉ một thứ thôi, hoặc là sắc đẹp, hoặc là trí thông minh. Nhưng tại sao trông khi bà chị Diệp Loan vừa xinh đẹp vừa học giỏi, còn nhỏ thì trí tuệ hạn hẹp, nhanh sắc chỉ đủ xài – Còn nữa, mình còn có rất nhiều tật xấu, mình sợ là mình hoàn toàn không xứng với bạn đâu.

- Trong mắt mình, sự thông minh không bằng sự hóm hỉnh, vẻ đẹp không bằng tấm lòng. Ở bên bạn, mình thường bị bạn chọc cười vui vẻ, bạn dù không xinh đẹp nhưng rất tốt bụng, bên cạnh bạn rất thoải mái. Mình chính là thích con người này của bạn – Hiểu Huy thẳng thắn đáp.

Haiz! Nghe Hiểu Huy nói, nhỏ mới biết thì ra mình cũng có mặt mạnh này. Lòng có chút đắc ý nhưng nhỏ giả vờ khiêm tốn nói:

- Cảm ơn bạn. Nhưng chuyện này hơi đường đột, mình muốn có thời gian suy nghĩ.
- Được, mình chờ bạn – Hiểu Huy gật đầu đáp rồi tạm biệt nhỏ bắt đầu ra sân tụ tập cùng đám bạn.

Diệp Hân về nhà suy nghĩ rất nhiều về lời bày tỏ của Hiểu Huy. Nhỏ nhận thấy mình có rất nhiều khuyết điểm. Rất thích ngủ nướng hầu như toàn là Lập Khiêm gọi điện đánh thức nhỏ dậy. Nhỏ hay giành ăn với Lập Khiêm, nhưng toàn bắt Lập Khiêm đi mua đồ ăn. Nhỏ không có chí tiến thủ, toàn là Lập Khiêm giúp giải bài và cố nhồi nhét vào đầu nhỏ mấy cái công thức phức tạp....Lập Khiêm! Lập Khiêm.....

Diệp Hân tức giận lấy tay tự đập đầu mình mắng:

- Cái tên đó không được nhắc nữa, hắn ta là kẻ đáng ghét, là kẻ mà mình ghét nhất trên thế gian này.

Hôm sau, giờ ra về nhỏ gặp Hiểu Huy thì nói ngay:

- Thật ra mình là kẻ rất lười biếng , lại thích ủy lại, lại ham ăn nữa...có rất nhiều tính xấu mà bạn chưa biết đó thôi. Mình không muốn sau này khi quen nhau bạn sẽ bị thất vọng. Mình nghĩ chúng ta tốt nhất nên làm bạn.

Nói rồi Diệp Hân bỏ đi, nhỏ không muốn biết suy nghĩ của Hiểu Huy nên lập tức bỏ chạy về nhà.

Mẹ nhỏ nấu một nồi chè đậu xanh nha đam ăn vào mát ruột mát gan, mẹ bảo nhỏ múc một tô đem qua nhà Lập Khiêm cho.

- Mẹ kêu chị Loan đi – Nhỏ liền vùng vằng phản đối.

Nhưng mẹ nhỏ đã gờ cao chiếc dép trên tay mình khiến nhỏ nuốt ực nước miếng nhắm mắt bi thương đi múc chè. Rồi mở cửa bê sang nhà Lập Khiêm cho, nhỏ thầm nhủ chỉ đứng bên ngoài cho rồi về nhảy lập tức, không thèm nhìn cái mặt của tên đáng ghét đó nữa.

Xui xẻo nhất là cái tên sao chổi đó lại là người mở cửa cho nhỏ, Diệp Hân thấy mặt của Lập Khiêm bèn sẵn giọng nói cộc lốc:

- Chè.

Nhỏ định Lập Khiêm bê tô chè này xong thì nhỏ sẽ lập tức quay lưng bỏ về, ai dè đâu cái tên này không chịu bê giúp nhỏ mà xoay lưng khinh khỉnh bỏ vào nhà. Diệp Hân tức giận đành hậm hực bê tô chè đi vào trong nhà, gặp ba mẹ Lập Khiêm đang ngồi trên bàn ăn, nhỏ bèn thay đổi 180 độ về mặt tối sầm thay vào bộ mặt tươi cười:

- Cô, chú, mẹ con mới nấu chè đậu xanh nha đam, sai con bê qua đây mời cô chú ăn ạ.

Nhỏ cố tình nhấn mạnh từ :” Hai bác” rồi giương mắt nhìn Lập Khiêm ý nói:” Không có phần cho ông đâu”

Nhưng Lập Khiêm không thèm để ý đến nhỏ, cầm chén múc chè ăn ngon lành trước mắt nhỏ, về mặt thách thức:” Ăn luôn đó thì sao” khiến nhỏ tức hộc máu. Bốn mắt liền giao nhau đấu tranh kịch liệt.

Ba Lập Khiêm cũng ngồi xuống múc chè mà ăn. Trong khi mẹ Lập Khiêm nói:

- Cô cũng có mua ít trái Kiwi làm sinh tố, con chờ cô xoay xong rồi đem về ọi người ăn.

Diệp Hân đang định bỏ về thì nghe vậy đành ngoan ngoại ở lại nhìn cái tên khốn kia vừa ăn vừa nhìn nhỏ giễu cợt. Diệp Hân tức giận rửa thầm:” Ăn đi, ăn ắc nghẹn đi”

Vừa rửa xong thì nhỏ nghe tiếng ho sặc sụa vì bị nghẹn, nhưng không phải là Lập Khiêm mà là ba của cậu ấy. Diệp Hân nhìn cơn ho đến đỏ mặt của ba Lập Khiêm thì khóc không ra nước mắt than thầm:” Ông trời ơi, bây giờ con hiểu cái gì là con làm cha chịu, con dại cái mang rồi. Chú ơi, con không cố ý đâu”

Lập Khiêm vừa rót cho ba mình một ly nước vừa lườm nhỏ, Diệp Hân nuốt nước miếng cái ực lo lắng, không phải hẳn ta biết nhỏ rửa thầm hay không. Nhỏ có tật giật mình bèn nói:

- Cô, con chợt nhớ con có chút chuyện phải làm gấp, con về trước đây.

Không để cho ai nói gì, nhỏ lao thật nhanh ra ngoài, nhanh chóng về phòng của mình thở phào. Nhỏ thở dài than” Làm chuyện xấu thật là ớn lạnh mà. Ông trời bắt công với nhỏ, ngay cả là làm chuey65n xấu trong tưởng tượng mà cũng không cho nhỏ thành công”

Ngay lúc đó, nhỏ nhận được tin nhắn của Hiểu Huy. Tin nhắn chỉ có một vài dòng ngắn ngủn:

Go 1/2 I also love you

Diệp Hân nói không phải khoe, nhỏ giỏi nhất là mấy cái vụ giải câu đố, nhưng mấy câu không phải câu đố thế này thì nhỏ thật sự bó tay. Nghĩ mãi vẫn không ra, nhỏ cuối cùng đành gọi điện cho nhỏ Hằng, mới vừa nói ra có mấy câu thì:

- Mấy chữ đó là “ Dù sao đi nữa, anh cũng yêu em” có vậy mà cũng không hiểu, đúng là quá ngốc. Sao hả được tên ngốc nào tổ tình à – Lập Khiêm đứng ở cửa phòng nhỏ từ lúc nào và đang cong môi chế giễu.

Vừa nhìn thấy mặt Lập Khiêm thì nhỏ đã thấy bực bội, nhỏ ngồi dậy hất mặt nói :

- Phải đó, là được tỏ tình hẳn hoi đó.

Nhỏ nói giọng có chút tự hào. Lập Khiêm hừ nhẹ một cái rồi bước đến bàn học của nhỏ tự nhiên ngồi xuống.

- Tên đó cũng thật là đáng thương, không biết rõ tính tình của bà nên mới thích bà. Sau này biết được chán chán sẽ bỏ bà thôi.

Nhỏ tức, thật sự là rất tức giận, quyết định chứng minh cho tên này thấy rằng được quen nhỏ là điều hạnh phúc nhất.

- Để rồi xem, Hiểu Huy đã nói là tính tình tui cởi mở, vui vẻ nên bạn ấy mới thích tui. Bạn ấy còn đang chờ tui trả lời, ngày mai tui sẽ đồng ý quen với bạn ấy. Tui sẽ làm cho bạn ấy cảm thấy ở bên cạnh tui luôn luôn vui vẻ.

- Bằng cách nào – Lập Khiêm giở giở mấy cuốn tạp chí trên bàn của nhỏ không thèm nhìn nhỏ khinh thường hỏi – Bằng cái đầu ngốc của bà à.

- Nè, ông khinh thường tui vừa vừa thôi chứ - Nhỏ tức giận quát – Tui chỉ là học không giỏi như ông thôi, nhưng đó là do tui lười thôi. Chứ nếu tui siêng năng thì còn khuya ông mới bằng tui.

Lập Khiêm hừ mũi nữa rồi mới xem thương nhỏ, nhỏ tức quá quyết lấy lại chút danh dự, nhỏ ưỡn ngực nói:

- Chẳng phải trước giờ ông chưa hề giải được mấy câu đó của tui hay sao?

Lập Khiêm gấp tạp chí lại bước đến bên nhỏ, hai tay cho vào túi nhưn mày nói:

- Bà đồ thử đi, xem tui có trả lời được hay không thì biết, nếu tui không trả lời được thì tui sẽ là trái bí.

“Trái Bí” – Diệp Hân ngẫm ngẫm thấy có chút gì đó không đúng nhưng mặc kệ đi, hắn ta thừa nhận mình thua là được rồi. Nhỏ hất giọng nói.

- Tui hỏi ông, đồng hồ khi nào gõ 13 tiếng chuông?

- Khi đồng hồ bị hư – Lập Khiêm công môi trả lời về đặc ý.

- Làm sao thức trắng 7 ngày mà vẫn không thiếu ngủ?

- Ngủ vào ban đêm – Lập Khiêm không thèm suy nghĩ trả lời ngay lập tức.

- Người chết nghĩ gì?

- Nghỉ thở - Lập Khiêm đáp xong bèn nói – Trước đây là tui nhường bà thôi, đồ ngốc, đừng tưởng mình thông minh.

- Con chuột gì đi bằng hai chân?

- Chuột mickey

- Con vịt nào đi bằng hai chân?

- Vịt Donal.

- Haha...đồ ngốc . Vịt nào mà chẳng đi bằng hai chân. Tui thắng rồi – Diệp Hân phá ra cười vui vẻ vì có thể lừa được Lập Khiêm, nhỏ giương giương mắt đặc ý.

- Không tính, đồ lại – Lập Khiêm hậm hực vì bị lừa bèn xua tay phản đối.

- Được, để xem tui không tin ông tài giỏi đến thế - Nhỏ lườm lườm quyết định phải bắt Lập Khiêm thua một phen mới hả giận – Có một cây lê có 2 cành, mỗi cành có ba nhánh lớn, mỗi nhánh lớn có 2 nhánh nhỏ, mỗi nhánh nhỏ có 2 cái lá, mỗi cái lá có 2 quả. Vậy tui hỏi ông trên cây có bao nhiêu quả táo?

Lập Khiêm nhảm lại lời của Diệp Hân, nhìn hai chân mày nhưn lên mỗi khi có chuyện lừa gạt đặc ý của Diệp Hân, Lập Khiêm thận trọng nghĩ rồi cười toe toét trả lời:

- Không có quả táo nào hết. Cây lê mà.

Diệp Hân hơi thất vọng vì Lập Khiêm không bị lừa, nhỏ thẳng lưng sửa lại tư thế tiếp tục lừa:

- Tui hỏi ông: Ở Việt Nam mình, rồng bay ở đâu và đáp ở đâu?

Lập Khiêm nhú mày trước đầu đó này, cậu mím môi nghĩ ngợi một lúc, nhìn về mặt tràn đầy đắc ý của Diệp Hân, cậu quyết không để cho nhỏ chiến thắng, nghĩ thêm một lúc thì cười cười đáp:

- Rồng bay ở Thăng Long và đáp ở Hạ Long.

Diệp Hân tức muốn học máu khi nghe câu trả lời của Lập Khiêm, nhỏ hình mũi cố gắng lừa tiếp:

- Ở đâu trên thế giới, ngày hôm nay đi trước ngày hôm qua. Thứ sáu đi trước thứ 5?

- Từ điển tiếng anh.

- Được, từ điển việt nam có mấy từ?

- Cái này làm sao mà biết được chứ? Tui có phải là chuyên gia đâu, bà có giỏi thì đi đếm từng từ đi – Lập Khiêm phản đối kêu lên.

- Haha...ông thật là ngốc mà. Cả đứa trẻ lên 5 cũng biết được là từ điển tiếng việt có 4 từ. Không tin ông đếm lại xem có phải không. Tui đâu hỏi hết toàn bộ cuốn từ điển đâu. Sao hử, chịu thua chưa.

- Lại lần nữa – Lập Khiêm quyết chí thua keo này ta bày keo khác, tiếp tục giải đố.

- Trời không trăng không sao không đèn đường, không đèn nhà, không đèn xe. Có một thằng Tây Đen đứng vậy vậy tay. Hỏi làm sao xe đón được thằng đó.

- Dễ ẹc, vì đó là ban ngày.

- Cái gì ở phía trước mặt ông mà ông không nhìn thấy?

- Tương lai.

- Con trai và đàn ông khác nhau chỗ nào?

- Con trai không có râu, đàn ông có râu.

- Đồ ngốc. Thế ông là con trai không phải đàn ông à?

- Vậy bà giải thích đi...- Lập Khiêm bực tức gãi đầu.

- Con trai sống dưới nước, còn đàn ông thì làm tổ trên cây.

Lập Khiêm nghe xong muốn đập đầu chết quách cho rồi, thật không ngờ mình lại bị nhỏ lừa lần nữa.

Hai người cứ mãi như thế, nụ cười vang vọng khắp phòng..

10. Chương 10: Thử Hẹn Hồ Người Mới

Để chứng tỏ cho Lập Khiêm rằng nhỏ có thể cùng Hiểu Huy xây dựng tình cảm vững chắc, nhỏ quyết định quen với Hiểu Huy. Nhìn nụ cười rạng rỡ của Hiểu Huy, nhỏ tin rằng mình và Hiểu Huy có thể nắm tay nhau đi chọn con đường tình yêu.

Mỗi ngày, Hiểu Huy đến rước nhỏ đi học, đưa nhỏ về nhà, cùng nhau hẹn hò đầy lãng mạn và vui vẻ. Diệp Hân thấy nhỏ có thể ngẩng cao đầu trước mặt Lập Khiêm. Mỗi khi Hiểu Huy chở nhỏ đi ngang qua Lập Khiêm, nhỏ điều hát đầu đầy cao ngạo nhìn Lập Khiêm.

Lập Khiêm đáng ghét, mỗi khi gặp hai người bọn họ thì cố tình chạy thật nhanh cán lên vũng xình làm bắn lên hết người họ. Vậy là hai người lại có một cuộc đấu võ mồm bất phân thắng bại. Từ đó hề gặp mặt nhau là cãi, không phải nhỏ châm chọc Lập Khiêm trước thì cũng là Lập Khiêm châm chọc nhỏ, chế giễu nhỏ.

Rồi đúng một ngày, Lập Khiêm bỗng tung ra một album bài hát, mười một bản balad rất hay. Cộng với ngoại hình luôn khiến các bạn gái phát cuồng, cậu nhanh chóng trở thành ca sĩ thần tượng tuổi teen được

giới trẻ Việt Nam hâm mộ, có thể sánh ngang cùng với các anh chị đi trước. Mức độ càng lúc càng lan rộng, hình ảnh của cậu xuất hiện thường xuyên trên các chương trình ca nhạc.

Bạn bè đều cảm thấy hãnh diện khi bạn mình trở nên nổi tiếng, chỉ có nhỏ là bĩu môi nói:

- Xí...có kẻ nào đã nói không hứng thú xuất hiện trước đám đông. Không hứng thú làm thần tượng gì đó. Cảm thấy phiền phức, thích sự yên lặng hơn. Giờ xem đi, haiz, miệng cười không ngớt khi bị người ta quay quanh.

- Có biết tại sao trước đó tui không thích hay không hả - Lập Khiêm cũng khích bác lại - Là bởi vì có đứa bạn như bà, bảo đảm ngày nào cũng bị bà làm phiền đòi vé tham gia ca nhạc, đòi tham quan chỗ tập nhảy này nọ, lúc đó tui sẽ rất mất mặt. Bây giờ thì tốt rồi, không còn kẻ đeo bám như bà, tui thoải mái hơn nhiều. Tự do ca hát.

Nghe mấy lời của Lập Khiêm, Diệp Hân tức giận muốn học máu. Nhỏ thề từ nay về sau sẽ không xem Lập Khiêm là bạn nữa. Tình cảm với Hiểu Huy càng ngày càng thân thiết, bằng đi cũng được 2 năm.

Diệp Hân thở dài một hơi kết thúc hồi ức về sự bắt đầu của việc trở thành oan gia với Lập Khiêm, nhìn theo bóng Lập Khiêm đi vào lớp, lòng nhỏ có chút buồn bã.

Tình bạn hơn 10 năm kết thúc thay bằng tình cảm 2 năm, cuối cùng tình cảm này cũng kết thúc.

Nhỏ mang tâm trạng như thế bước vào lớp học, mấy đứa bạn thân của nhỏ thấy nhỏ vào liền ột tràng vỗ tay vang dậy:

- Chúc mừng, chúc mừng....

- Haha...cám ơn cám ơn - Diệp Hân tươi cười đáp lại.

Nhỏ Hằng bước đến khoát vai nhỏ nói giọng an ủi:

- Người ta nói con người thông minh không bao giờ để mình té ngã cùng một chỗ. Còn bà thì lại sa chân cùng một hố, thật là đáng thương.

- Ý bà là sao, hôm nay bà ăn nhầm cái gì mà nói chuyện khó hiểu quá - Diệp Hân nguyền nhỏ Hằng một cái.

- Thì tui nói bà, lần thứ hai bị Lập Khiêm từ chối trước sân trường chứ sao nữa - Nhỏ Hằng thần nhiên buông một câu chí mạng vào tim nhỏ Diệp Hân.

- Là ai xúi tui chứ hả? - Diệp Hân tức giận trừng mắt nhìn nhỏ Hằng lớn tiếng chất vấn.

- Haha, là tui chứ ai - Nhỏ Hằng cười nhanh nhở ngồi xuống bàn - Nói thật nha, không ngờ bà lại đi nhờ Lập Khiêm giúp thật, hồi nãy tui hỏi còn không chịu nhận. Bà làm cách nào mà nhờ được ổng vậy hả.

- Ai thèm nhờ hần ta chứ. Là tự hần ta lao đầu vào thôi - Diệp Hân chề môi nói.

- Nói thật nha, nhìn đi nhìn lại tui thấy, tui thấy Lập Khiêm rất tốt.

- Xí, hần ta có gì mà tốt. Mình thấy Hiểu Huy tốt hơn hần ta nhiều - Nhỏ hừ mũi đáp.

- Hiểu Huy hát hay hơn Lập Khiêm sao, học giỏi hơn Lập Khiêm sao, đẹp trai hơn Lập Khiêm sao - Nhỏ Hằng ưỡng ngực hất mặt hỏi Diệp Hân.

Nhỏ đành nuốt nước miếng chấp nhận. Đúng là so bề nào thì Lập Khiêm cũng hơn Hiểu Huy.

Diệp Hân vừa ra về thì đã thấy Lập Khiêm đứng dựa người vào tường, bên cạnh là chiếc xe đạp điện bóng loáng của cậu ta. Thấy Diệp Hân đi ra, Lập Khiêm thần nhiên nói:

- Lên xe đi. Chúng ta cùng về.

Một chút xúc động dâng tràn trong tâm hồn nhỏ, hóa ra cái tên này tốt bụng chớ nhỏ để chớ nhỏ về. Từ trước giờ, toàn Lập Khiêm chớ nhỏ, không thì nhỏ đi xe buýt, nên có thể nói, lâu rồi nhỏ không đi xe đạp. Nhưng ngay lập tức Lập Khiêm dội ngay một gáo nước lạnh vào nhỏ, dập tắt cơn xúc động đang trào của nhỏ.

- Bà chớ tui.

- Sao tui phải chở ông? - Nhỏ trợn mắt, bức xúc hỏi.

- Vì bà nợ tui mà? – Lập Khiêm làm như không có gì đáp – là ai giúp bà chứ.

Đúng là hễ gặp tên khốn này thì răng và lợi của nhỏ đều biểu tình kèn kẹt, yêu nhau tha thiết không rời. Nhỏ cố nuốt cục tức xuống, dịu giọng nói:

- Lâu rồi tui không chạy xe nên chạy không quen, sợ bị té.

- Không sao, tui chống chân cho – Lập Khiêm coi như không có gì, ngồi ngay lên yên xe sau, đưa mắt nhìn nhỏ.

Diệp Hân miễn cưỡng lách lại gần xe mà bắt đầu sự nghiệp đạp xe của mình, à quên xe đạp điện mà, cũng không đến nỗi phải đạp, nhỏ hơn hở vui mừng. Mà khoan đã, nhỏ nhìn lại Lập Khiêm một cái nhú mày hỏi:

- Nhà nước quy định, đi xe đạp điện cũng phải đội mũ bảo hiểm.

- Uhm....- Lập Khiêm gật đầu.

- Vậy giờ sao chạy – Nhỏ trợn mắt nhìn Lập Khiêm không có đội nón bảo hiểm, nhỏ lại càng không.

- Bà chịu khó đạp đi – Lập Khiêm nhìn nhỏ an ủi.

Diệp Hân khóc không thành tiếng, cái đồ khốn này, đúng là chơi nhỏ mà, ức hiếp người quá đáng. Mai An Tiêm nói đúng mà “ của biếu là của lo, của cho là của nợ”, hẳn ta cho nhỏ một ân huệ, nhỏ phải làm nô dịch cả đời. Mặt nhỏ lúc này nhăn nhó như *** khi nguyên rửa Lập Khiêm.

Click....

Tiếng chụp hình vang lên. Tiếng Lập Khiêm phá ra cười nghiêng ngả:

- Hình của bà mà đem vô vườn thú, chắc chắn bán chạy lắm.

Răng và lợi của nhỏ lần nữa bày tỏ tình yêu của mình, nghiêng răng kèn kẹt. Nếu còn gặp tên khốn này lần nữa, chắc chắn răng của nhỏ sẽ bị mòn đến không thể nhai cơm cho xem. Diệp Hân cắn răng cắn lợi cố gắng đạp xe về nhà.

Lâu rồi không đạp xe, nhỏ thở hồng hộc như chó khát nước khi chở nặng, và phải gồng mình để xe không bị lệch. Còn cái tên không đáng mặt nam nhi kia thì huyết sáo vui vẻ. Nhỏ thật sự muốn mắng **** ba đời tổ tông nhà Lập Khiêm, chỉ ngặt nỗi, họ không có tội với nhỏ, tội lớn nhất là sinh ra tên khốn này. Thôi đành nuốt hận vào bụng, rồi tổng khứ nó ra bằng đường tiêu hóa vậy.

Về đến nhà, nhỏ mừng còn hơn bắt được vàng. Nhảy tót xuống xe, lôi cặp sách ra khỏi rổ xe, hất mặt thở dốc nói:

- Tới rồi đó, tạm biệt, không tiễn nha.

Nào ngờ Lập Khiêm lại dắt xe vô nhà nhỏ luôn.

- Nè, ông đi theo tui làm gì? Về nhà ông đi – Diệp Hân đẩy công bước vào nhà thấy Lập Khiêm cũng bước vào theo .

- Vô nhà bà ăn cơm chục, không được sao. Cơm chùa ngon hơn cơm nhà – Lập Khiêm mặt dày đáp.

Lần này, Diệp Hân ngửa mặt lên trời cầu xin cho thiên lôi đánh chết tên khốn này.

11. Chương 11: Hẹn Hò Cùng Thần Tượng.

- Này! Đến rồi, đến rồi....- Nhỏ Hằng vui mừng hơn hở cầm trên tay một tờ báo ầm ầm chạy vào lớp như vũ bão.

- Đến gì...đến tháng rồi à – Diệp Hân có tình trả đũa trêu chọc nhỏ Hằng lại, nhìn lại tướng chạy dặm chân thật mạnh nói thêm – Coi chừng lũng đất.

- Lũng cái đầu của bà thì có. Tui khinh bỉ đũa bạn đầu óc chứa sạn không như bà – Nhỏ Hằng bĩu môi mắng rồi quăng cái phạch tờ báo trên tay nhỏ xuống .

- Gì vậy – Diệp Hân cầm tờ báo lên xem lật thật nhanh hỏi.

Nhỏ Hằng ngồi xuống hít thở sâu lấy lại hơi sức nói:

- Nhìn nè.....tềng teng ...

Nhỏ nhìn theo tay lật của nhỏ Hằng thấy một hàng chữ đập vào mắt nhỏ:” Hẹn hò cùng thần tượng đã đến Việt Nam”. Nhỏ vừa nhìn hàng chữ rồi nhìn đến hai chữ “Việt Nam” thì không khỏi tròn mắt há hốc miệng nhảy dựng lên:

- Không phải chứ, thật sự sẽ đến Việt Nam sao. Ôi trời ơi, Bigbang, DBSK.....ai...ai...chừng nào chừng nào.

Nhỏ kích động nắm lấy cổ áo của nhỏ Hằng siết mạnh hỏi, quên mất việc mình đang rơi vào hành động giết người khiến sắc mặt nhỏ Hằng đột nhiên tái lại, nhỏ Hằng bị siết cổ hai tay vơ vào không nói được một câu trơn mắt nhìn nhỏ.

- Hi hitui nhất thời lỡ tay – Nhỏ vội buông nhỏ Hằng ra chớp chớp mắt cười hối lỗi.

Nhỏ Hằng sau một cơn ho khù khụ thì bắt đầu động tay chân đập cho nhỏ một cái đau điếng:

- Con quỷ, bà định ám sát tui vì trai đẹp à. Còn ở đó mà cười, để tui nhất thời lỡ tay bóp cổ bà chết xem thể nào nha.

- Còn thể nào nữa, tù đầy chờ bà chứ sao – Nhỏ làm như vô tội đáp.

Nhỏ Hằng hứ nhỏ một cái giận dữ. Giật lấy tờ báo không cho nhỏ xem nữa.

- Được rồi, tui xin lỗi bà vậy được chưa. Nhanh nói xem nào – Nhỏ cười nịnh nọt nhỏ Hằng.

Thấy vẻ mặt nham nhở của nhỏ, Nhỏ Hằng cũng đành thở dài cho số kiếp lỡ làm bạn thân của nhỏ, long tự nhủ kiếp sau thấy Diệp Hân thì tránh xa. Miễn cưỡng nói:

- Không phải là mấy anh ấy qua Việt Nam đâu, mà cái chương trình này sẽ qua Việt Nam.

- Cái chương trình – Diệp Hân mở to mắt hỏi lại.

- Ủhm...- Nhỏ Hằng gật đầu xác nhận.

- Vậy thì có gì hay đâu, cái chương trình đó có ăn được đâu, hồng hững – Diệp Hân thất vọng bĩu môi đáp.

- Nhưng mà, có anh Noo Phước Thịnh đẹp trai, nụ cười dễ thương mà bà thích và nhiều ngôi sao nổi tiếng tham dự với tư cách khách mời ấy – Nhỏ Hằng cười dụ dỗ.

Diệp Hân nghe có chút chút để tâm. Nhỏ đồng tai nghe nhỏ Hằng nói tiếp.

- Tui mình thử đăng ký đi. Không được bốc thăm chọn thì cũng được tặng vé vào xem chương trình cuối cùng của buổi hẹn hò mà – Nhỏ Hằng ra sức dụ dỗ.

- Bà đăng ký một mình đi. Tui không đăng ký đi.

- Đi mà, bà đi chung với tui cho vui đi mà – Nhỏ Hằng năn nỉ cực lực rồi dung chiêu đe dọa – Bà có phải bạn tui không, không đi tui nghỉ chơi bà.

Diệp hân thờ dãi, sao cái số của nhỏ đi đến đâu cũng bị đe dọa đến đó không biết nữa. Cuối cùng nhỏ cũng đầu hàng, chấp nhận tham dự trò chơi.

12. Chương 12: Ghi Danh

Buổi ghi danh tham dự cuộc hẹn hò cùng thần tượng nhìn thôi đã thấy chóng cả mặt, toàn người với người. Diệp Hân vừa nhìn thấy cảnh chen lấn xô đẩy như hàng tôm chợ cá, nhỏ quay đầu 180 độ định bỏ của chạy lấy người thì bị nhỏ Hằng nắm cổ lôi lại.

- Bà định bỏ chạy hả?- Nhỏ Hằng lườm mắt nhìn nhỏ.

- Chứ bà nhìn xem, người đông như kiến thế này, thò được một chân vào cũng mất hết 1 ký thịt. Nhìn tui coi, gầy như vậy, thịt đâu có mà để mất chứ - Nhỏ bèn mếu máo phân trần.

- Ai mượn bà chen lấn chi – Nhỏ Hằng trợn mắt nhìn nhỏ nói.

- Không chen chẳng lẽ bà định chờ cho hết người rồi mới đến đăng ký à. Lấy được giấy đăng ký rồi mới có thể vào cổng mà – Nhỏ ngơ ngác hỏi.

- Hehe...xem đây – Nhỏ Hằng cười gian móc trong túi xách ra hai tờ đăng ký mới tinh, đá chân mày với Diệp Hân về mặt đầy đặc ý.

- Ở đâu mà bà có vậy – Diệp Hân mở to hai con mắt của nhỏ nhìn hai tờ giấy đăng ký trên tay của nhỏ Hằng, lắc đầu không tin được vào mắt mình.

- Tui là ai hả, tui luôn có cách của mình mà - Nhỏ Hằng ưỡng ngực vênh mặt.

Diệp Hân bèn giật lấy hai tờ đăng ký trên tay của nhỏ Hằng nhìn thật kỹ để xác minh. Trên tờ giấy ghi rõ hàng chữ:” Phiếu đăng ký chương trình Hẹn hò cùng thần tượng”

Diệp Hân há hốc miệng nắm hai tờ phiếu trên tay mình, không lẫn vào đâu được. Ước mơ được hẹn hò cùng với anh Noo Phước Thịnh đẹp trai của nó đang dần dần được thực hiện, mặc dù xác suất chỉ là 0.00...1 phần trăm mà thôi. Nhưng dù sao cũng là một cơ hội mà. Hehe...ngu gì mà không nắm lấy cơ hội này chứ. (lúc đầu định nói đại tên nào đó, nhưng vì mình cũng thích Noo nên hehe...mạo phép đem vào)

- Khép cái mồm của bà lại đi, nước miếng của bà chảy rồi kìa, biết vậy tui không rũ bà, rũ đứa khác đi sẽ đỡ mất mặt hơn – Nhỏ Hằng giật lại hai tờ giấy lại nhìn gương mặt thèm thuồng phấn khích của nhỏ mà khinh miệt, là ai không chịu đi giờ lại có biểu hiện đáng khinh thế này.

- Hằng yêu dấu, mặt Hằng như con gấu – Nhỏ bèn cười nịnh nói – Chúng ta mau vào đăng ký thôi.

Nói xong nhỏ bèn kéo nhỏ Hằng đi về phía cổng, cả hai trình ra giấy đăng ký, nhanh chóng được bảo vệ cho vào, không cần phải chen lấn chờ đợi lấy giấy đăng ký. Thật là sướng khoái quá đi mất, hai đứa ngang nhiên bước vào trong đôi mắt ngưỡng mộ của đám con gái kia.

Diệp Hân đi vào, quay đầu nhìn lại hàng dài người, toàn là những cô bé tầm tầm tuổi cô, mặc quần áo xinh tươi đứng xếp hàng đầy hồ hởi mà không khỏi rùng mình. Thật may mắn là nhỏ bạn của nhỏ đã nhanh chóng tìm được 2 tấm phiếu đăng ký.

Vừa vô trong, Diệp Hân đã thấy một dàn sao, nói chính xác hơn là một dàn hình của sao bằng giấy dựng trước mấy quầy ghi danh. Có rất nhiều ca sĩ nổi tiếng đã nhận lời tham gia chương trình này. Mà ai cũng có số lượng fan hâm mộ khá đông. Nhưng ca sĩ có hàng fan hâm mộ đông nhất lại chính là tên sao chổi.

Haiz! Nhìn tấm hình hấn ta đứng cườ toe toét mà nhỏ muốn cuối xuống tháo giày ra đập vỡ mặt của hấn ta ra, nhưng nhìn số lượng fan nhỏ chỉ có thể đập bằng niềm tin thôi.

Đột nhiên nhỏ nhìn tấm hình xong rồi cười gian, ý nghĩ trong đầu nhỏ hiện nay là khi nào kết thúc, xin tấm hình này về nhà đăng phóng phi tiêu chơi. Hehe.

Sau một loạt thông tin diễn vào, chỉ còn mỗi việc là nộp giấy vào cái hộp của ca sĩ mà mình yêu thích là kết thúc phần đăng ký.

Nhưng nhìn lại thì hàng fan của anh Noo cũng khá là dài. Mà nhỏ bẩm sinh là lười xếp hàng, nên thở dài ngao ngán. Nhỏ Hằng thấy vậy bèn nói:

- Đưa tui. Tui bỏ giùm bà cho.

Diệp Hân mừng còn không kịp nữa là....nhỏ bèn thả ngay tờ giấy trên tay mình vào tay nhỏ Hằng sau đó phải mông đống dậy thành thói đi dạo vòng vòng xung quanh.

Nhỏ càng nhìn gương mặt tên sao chổi càng thấy đáng ghét, khó ưa đến chết đi được. Siết chặt tay rửa thắm trong lòng, nhỏ chợt thấy cái gì cứng cứng dài dài trong tay mình, nhìn lại hoá ra là cây viết. Vấn đề là tại sao cây viết lại ở trong tay nhỏ. Đáp án chỉ có một, nhỏ đã cầm theo mà không biết, cái này có được xem là ăn cắp không ta.

- Chị ơi, cho em cây viết khác đi chị. Ai lấy mất cây viết ở bàn đăng ký rồi – Tiếng một cô bạn nào đó nghe nghẹn ngào đầy tức giận la ó sau lưng.

Diệp Hân thấy toàn thân lạnh toát, quay người muốn đem cây viết trả lại nhưng lại nghe thêm một câu:

- Đúng là phường lưu manh trộm cắp mà, có cây viết mà cũng chôm cho được.

Oặc! Lỡ tay có tí xú mà bị rửa thắm thương, bây giờ mà vác mặt qua đó trả viết, sẽ bị người ta nhìn bằng nửa con mắt luôn quá.

Cho nên nhỏ đành phải lỡ tay dắt dê rồi thì dắt đi luôn, chứ ngu gì mà trả lại.

Khi không khi không lại bị mang tiếng thế này, đúng là xui xẻo mà. Chắc chắn là do cái tên Lập Khiêm kia mang lại xui xẻo cho nhỏ chứ không ai khác. (đổ thừa, đổ thừa)

Ngay cả cái hình của hân ta cũng mang đến xui xẻo cho nhỏ, nhỏ muốn bay đến đá một phát cho gãy luôn tấm hình cho rồi. Nhìn cây viết trong tay lần nữa, Diệp Hân cười haha đầy gian manh, đá lông mào với hình của Lập Khiêm.

Lát sau nhỏ cùng nhỏ Hằng ra về, người ta phát hiện gương mặt trên tấm hình của Lập Khiêm có rất nhiều mụn bị tổ chảng. miệng thêm răng nanh, mắt như mắt mèo, bọn con gái đảo mắt nhìn nhau mắng:” Kề nào, kề nào lợi dụng lúc mọi người tập trung chú ý đăng ký mà dám vẽ bậy vẽ bạ lên hình thần tượng của họ như vậy.

Tiếng chuông điện thoại vang lên:

- Xin chào! Em có phải là Diệp Hân hay không – Một giọng nói cực kì ngọt ngào vang lên bên tai của nhỏ khiến nhỏ ngây người ngơ ngác.

Ngoài mấy cái giọng oang oang của mấy nhỏ bạn và bà chị Diệp Loan ra, nhỏ chưa từng nghe thấy giọng nói ngọt đến thế này.

Theo kinh nghiệm nhiều năm thu thập được của bản thân thì những trường hợp thế này thường là quảng cáo. Nhỏ đăng hăng, chuẩn bị lấy sức để từ chối lời giới thiệu sản phẩm.

- Thưa chị, bây giờ em rất bận, không có thời gian nghe chị giới thiệu sản phẩm đâu ạ. Hẹn chị khi khác nha.

Nhỏ nói một hơi rồi toang tắt máy, phía bên kia bèn lên tiếng giải thích:

- Chị không phải muốn giới thiệu sản phẩm đâu em à.

- Vậy chị định tư vấn bảo hiểm hả. Xin lỗi, tiền ăn hàng ngày em còn không đủ xài lấy đâu tiền mua bảo hiểm – Nhỏ bèn thẳng thừng trả lời.

- Chị cũng không phải người của công ty bảo hiểm – Bên kia vẫn nhẹ nhàng giải thích.

- Vậy chị là người của công ty nào?- Nhỏ thấy bà chị này phiền phức quá nên bực mình cáu gắt.

- Chị là người của đài truyền hình.

Diệp Hân xém chút cắn đứt lưỡi của nhỏ. Người của đài truyền hình. Hên chi lời nói lưu loát và nhỏ nhẹ đến thế. Mặc dù không có chị ấy ở đây nhưng nhỏ cũng không khỏi xấu hổ, đúng là tâm hờ tâm hốt nên mới bẻ mặt như thế.

- Dạ, em chào chị, em xin lỗi – Nhỏ bèn chữa thẹn nhanh chóng.

- Không có gì – Chị gái kia cười nói.

Thấy chưa, người lớn không bao giờ chấp kẻ nhỏ mà, nhỏ thầm nói với mình rồi hỏi:

- Dạ, chị tìm em có chuyện gì không chị?

- À, chị là người bên thực hiện chương trình Hẹn hò cùng thần tượng.

Diệp Hân vừa nghe xong thì tim nhỏ đập mạnh vô cùng, chẳng lẽngôi sao may mắn rút trúng người nhỏ.

Cho nên trong mấy ngàn người tham dự, nhỏ may mắn được chọn, cho nên người của đài truyền hình mới gọi điện cho nhỏ. Chẳng lẽ giấc mơ được gặp gỡ anh Noo Phước Thịnh đã trở thành sự thật rồi sao.

- Dạ em biết rồi, chị gọi em có chuyện gì không chị - Lòng vui như mở cờ trong bụng, nhỏ cố gắng kiềm chế hỏi.

- Chúc mừng em, em may mắn là người được chọn tham dự chương trình.

- Thật sao chị - Lời xác nhận của chị gái bên đài truyền hình đã làm bùng nổ sự vui mừng của Diệp, nhỏ không thêm kiềm chế kiềm chế gì nữa, reo lên vui mừng.

- Đúng vậy. Buổi ghi hình sẽ được thực hiện vào chủ nhật tuần sau. Sẽ có người của đài đến tận nhà em để đón và giúp em tạo hình....

Chị ấy còn căn dặn khá nhiều điều, nhưng Diệp Hân đã không còn nghe thấy, nhỏ đang chìm đắm trong mộng đẹp. Trong đầu Diệp Hân xuất hiện viễn cảnh nhỏ được trang điểm xinh đẹp như một công chúa, vừa bước ra liền gặp ngay nụ cười tươi rói của anh Noo Phước Thịnh, anh còn khen nhỏ đẹp gái khiến nhỏ không khỏi thẹn thùng.

- Kết thúc buổi hẹn hò, em sẽ được tham gia ghi hình trong buổi trò chuyện của đài truyền hình với Lập Khiêm.

“Lập Khiêm”....hai tiếng này vọng vào tai nhỏ cắt đứt viễn tưởng của nhỏ. Khiến nhỏ cảm thấy như mình vừa bị sét đánh trúng. Nhỏ lập cập hỏi lại:

- Chị vừa nói Lập Khiêm là sao ạ.

- Thì lần này thần tượng đầu tiên của chương trình là ca sĩ tuổi teen nổi tiếng nhất hiện nay, Lập Khiêm. Em và cậu ấy sẽ cùng hẹn hò với nhau.

Diệp Hân hóa đá ngay tại chỗ, sau đó ngã vật xuống như người mất thăng bằng, cũng may là nhỏ đang ngồi trên giường nệm của mình, nếu không thì chắc chắn phải u đầu mẻ trán rồi.

Sau đó chị gái kia cúp máy, Diệp Hân nhì chăm chăm cái điện thoại trong tay mình rất muốn ném nó đi cho hả giận nhưng lại không dám. Cho nên ngửa mặt lên trời hét một câu:

- Như vậy là sao?

- Là ăn đòn chứ sao! – Tiếng mẹ nhỏ hét đáp trả cho âm thanh huyền não cả nhà mà nhỏ vừa gây ra.

Diệp Hân hết hồn lăn mào xuống giường, lần này sút đầu mẻ trán là điều không tránh khỏi. Thê thảm vô cùng.

Nhỏ vừa vào lớp là lao tới trước mặt nhỏ Hằng ngay lập tức, đưa hai tay bóp cổ nhỏ Hằng, miệng gần từng tiếng một nói:

- Giải thích mau....giải thích mau....tại sao lại như vậy....

- Giải thích chuyện gì ? – Nhỏ Hằng bị bóp cổ, cố gắng mở miệng hỏi lại.

- Còn hỏi chuyện gì à? Rõ ràng là bà nói đăng ký gặp gỡ với anh Noo Phước Thịnh, vậy mà tại sao bây giờ lại là hẹn hò với tên khốn Lập Khiêm kia vậy hả.

- Buông ra đi đồ quỷ, tui sắp chết vì ghệt thở rồi nè. Tui mà chết, làm ma hiện hồn về bám lấy bà cho xem.

Diệp Hân hậm hực buông tay ra, ngồi phịch xuống ghế nhìn nhỏ Hằng như muốn ăn tươi nuốt sống. Nghỏ Hằng mím môi nuốt ực một cái nhìn Diệp Hân cười hehe hai cái rồi nói:

- Tốt mà tốt mà. Bà có biết, có biết bao nhiêu người muốn được như bà còn không được kìa.
- Ai...ai muốn đâu, sao tui không thấy – Diệp Hân ngang ngược hỏi.
- Không tin bà đi hỏi đi. Hỏi xong tui giúp bà mua quan tài luôn – Nhỏ Hằng hất mặt đáp.

Diệp Hân nghe xong đành chấp nhận, nhỏ đâu ngu dại gì mà đi hỏi mấy đứa bạn kia chứ. Chỉ sợ không còn xác để mua quan tài nữa ấy chứ.

Cứ nghĩ đến dây hàng dài sắp hàng hôm đăng ký là nhỏ thấy nguy cơ bị xé xác trước mặt, thôi thì nuốt nước me61ng im lặng là kế sách khôn ngoan nhất bây giờ.

- Hỏi đi chứ? – Nhỏ Hằng hất hất tay nhỏ thách thức.

Diệp Hân nhìn vẻ mặt cười cười đắc ý của đứa bạn thân mà muốn oánh cho nó một trận nên thân để sợ luôn. Nhỏ lừ mắt nói:

- Tui sẽ gọi điện từ chối.

Nhỏ Hằng nghe nhỏ nói thì hơi hoảng hốt nói:

- Bà điên rồi.
- Ủ tui điên vậy đó, thà hẹn hò với chó mèo cũng không hẹn với tên đó – Diệp Hân chế giễu đáp.
- Nhưng đây là chương trình truyền hình – Nhỏ Hằng như không tin được vào tai mình nhìn nhỏ nói.
- Vậy thì sao?

Nhỏ Hằng thấy vẻ mặt đầy kiên quyết của Diệp Hân bèn nhỏ giọng khuyên lớn.

- Bà nghĩ thử đi, anh Noo đúng là hát hay lại dễ thương nhưng Lập Khiêm cũng đâu có kém tí nào đâu. Còn nữa nha, Lập Khiêm có ưu thế hơn ở sự trẻ trung, mà tui thấy mức độ nổi tiếng của cậu ấy có tăng chứ không giảm. Được hẹn hò với cậu ấy rất là hãnh diện nha, sau này có gì còn đem khoe với mọi người.
- Xí, tui cần gì mà phải mong mỗi hẹn hò cùng hần ta để khoe khoang chứ. Bà muốn hình cuống trời (cỏi trường) của hần hồi nhỏ không, tui rửa ra cho bà chục tấm – Diệp Hân bấu môi chế giễu.

Nhỏ với Lập Khiêm sống gần nhau từ nhỏ đến lớn, cũng được 16 năm rồi còn gì nữa. Tuy là có hai năm không nhìn mặt nhau, nhưng cũng ở cạnh nhau, đồng tai một cái là có thể biết hần ta đang làm gì. Cho nên nhỏ không cần gì cái buổi hẹn hò này để mà nở mày nở mặt với mọi người.

Nhỏ Hằng nghĩ không dụ dỗ bằng danh vọng được thì dụ dỗ bằng vật chất thử xem, nhỏ bèn thổ thổ nói:

- Bà không biết gì hết đó. Người ta muốn bà tham gia, đương nhiên cũng cho bà nhiều lợi ích. Một chương trình thế này, chắc chắn sẽ được nhiều nhà tài trợ, như thời trang, mỹ phẩm, ăn uống này nọ tha hồ. Sướng lắm đó.
- Chì đây không thèm – Diệp Hân lần nữa bày tỏ thái độ kiên quyết từ chối của mình.

Nhỏ Hằng nhìn Diệp Hân đầy kinh ngạc, lần đầu tiên nhỏ thấy bạn mình không bị vật chất làm é muội.

13. Chương 13: Từ Chối

“Từ chối, nhất định nhỏ sẽ từ chối, ra về là gọi điện từ chối ngay, chỉ cần viện lí do nhỏ bạn là xong” - Diệp Hân tự nhủ thầm trong bụng mình.

Nào ngờ bụng vừa mới suy ngẫm thì gặp ngay một cơn lốc xoáy đổ ụp vào lớp. Người ta nói, hại người bằng cách nào nhất định sẽ bị người hại lại bằng cách đó, điều này quả là không sai.

Nhỏ vừa vào đã bóp cổ nhỏ Hằng thì nhỏ lại bị ngay nhỏ Lan chạy vào bóp cổ, mùi vị bị bóp cổ thật đúng là không dễ chịu chút nào.

- Bà chết đi, chết đi, dám qua mặt tui tui nha.

Nhỏ Lan thật đúng là không tình nghĩa gì hết, nhỏ bóp cổ nhỏ Hằng còn có chút lưu tình, còn nhỏ Lan bóp cổ nhỏ không chút lưu tình gì hết trơn, cái này gọi là trả giá gấp đôi đây.

Thấy nước mắt nhỏ muốn trào ra, nhỏ Lan mới chịu buông tay. Nhỏ ho sặc sụa nhìn nhỏ Lan ngân ngân nước ****:

- Con quý, bà muốn giết người thì tìm kẻ khác đi. Tui còn yêu đời lắm, không muốn làm cô hồn già quý dưới tay bà đâu.

- Nè, con nhỏ này lại gây ra chuyện gì vậy – Nhỏ Hằng không những không thương xót bệnh vực cho Diệp Hân còn hỏi với giọng giống như mọi tội lỗi trên đời này đều là do nhỏ gây ra khiến Diệp Hân tức hộc máu, hận tại sao mình lại làm bạn với mấy cái đứa này.

- Bà xem đi- Nhỏ Lan hậm hực quăng tờ báo 2! Xuống bàn.

- Bà đúng là xấu mà, đi đăng ký tham dự mà không rủ tui tui đi cùng nha. Nếu bà mà rủ tui tui đi cùng, biết đâu tui tui lại là người được chọn thì sao. Báo hại tui nộp sau nên không được chọn – Nhỏ Lan lườm mắt nhìn nhỏ hậm hực trách.

Diệp Hân nhìn nhỏ Lan không tin nổi, cứ tưởng nhỏ này giận vì đi không rủ nhỏ, hóa ra nhỏ giận vì không được đi cùng đợt nên bị hụt. Tức chết được mà, bạn bè gì cái thứ này.

Nhỏ Hằng cầm tờ báo lên, ngay trên trang bìa một hàng tít với nét chữ màu đỏ nổi bật :” Bạn gái may mắn đầu tiên của ca sĩ teen Lập Khiêm trong chương trình Hẹn hò cùng thần tượng” kèm theo tấm hình be bé in gương mặt của Diệp Hân.

Diệp Hân đương nhiên cũng bon chen nhìn vào tờ báo, nhỏ nhìn cái mặt của mình chình ình trên báo mà choáng váng. Nhưng chưa là gì đâu, nhỏ Hằng bình thản lật từng trang báo tới đúng ngay trang nói về bài viết đó. Diệp Hân ngất luôn tại chỗ, cái mặt của nhỏ hiện rõ nét đến từng centimet trên tờ báo.

Nickname: Ốc tiêu

Cung : Sư tử

Sở thích : Ngủ nướng

Tính cách : Không có gì nổi bật cả, ngoài tính lười và ham ăn.

.....

Nhỏ Hằng liếc sơ qua vài dòng tiểu sử mà Diệp Hân viết trên hồ sơ đăng ký, liền nhìn nhỏ với ánh mắt tuyệt vọng và khinh bỉ. Diệp Hân mếu máo khóc ròng rã muốn cắn lưỡi chết cho khỏi mất mặt.

Khi điền hồ sơ, mặc dù vẫn mong ước có cơ hội gặp gỡ với anh Noo, nhưng nhỏ không nghĩ mình may mắn được chọn trong số hàng ngàn tờ đăng ký như thế. Và cho rằng số phận những lá đơn này rồi đây sẽ đi vào thùng rác mà thôi, sẽ không có ai đọc cả. Cho nên thay vì mất công suy nghĩ viết sao cho hay, thì nhỏ cứ sống thật với lương tâm mà ghi ra như thế. Bây giờ nhỏ mới thấy được cái bệnh lười suy nghĩ của mình gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy. Hối tiếc cũng muộn màng rồi.

Diệp Hân muốn gào lên hỏi ông trời tại sao lại đối xử với nhỏ bất công đến thế.

- Tui thật hối hận khi làm bạn với bà – Nhỏ Hằng nhìn Diệp Hân thở dài nói.

Huhu, trước đó vài giây, Diệp Hân đã thầm nghĩ nhỏ hối hận khi làm bạn với mấy tui nó, giờ đây bị trả nguyên si câu này. Đúng là tự mình vạ mặt mình mà. Ông trời quá ư bất công với nhỏ, tại sao cứ để cho nhỏ gặp phải toàn điều mất mặt thế này.

Đột nhiên Diệp Hân nghĩ ra số phận hẩm hiu của mình bắt đầu từ cái tên khốn Lập Khiêm mà ra, lửa giận trong lòng nhỏ dâng tràn cao tận chín tầng mây.

Bắt đầu từ lúc cái tên khốn đó đọc lá thư tình của nhỏ trong lớp, nhỏ bị bạn bè trêu ghẹo, cuối cùng mới đồng ý quen với Hiểu Huy. Sau đó lại bị Hiểu Huy đá độn khắp sân trường, bây giờ là xuất hiện trên toàn quốc. Mức độ mất mặt của nhỏ cứ tăng dần chứ không hề giảm bớt chút nào.

Quyết tâm từ chối càng lúc càng tăng cao. Haha...nhỏ sẽ từ chối tham gia hẹn hò với Lập Khiêm và cái tin ca sĩ teen Lập Khiêm đã bị một cô gái từ chối. Hắn ta sẽ rất ư là mất mặt với mọi người, xấu hổ đến nỗi không dám xuất hiện trên tivi nữa. Nghĩ đến thôi mà Diệp Hân đã thấy sướng rân người. Quyết định vậy đi, quyết định vậy đi.

- Nhưng người đó là bà hóa ra lại hay đó – Nhỏ Lan cười haha đập vai Diệp Hân khiến nhỏ bị cắt đứt niềm vui sướng vừa mới chớm nở của mình.

- Ý bà là sao? – Diệp Hân lườm nhỏ Lan hỏi.

- Haha...bà cũng biết đó, nhiều người trong buổi hẹn hò này thấy hợp nhau liền cặp kè luôn. Cho nên tui ai cũng lo Lập Khiêm bị con nhỏ nào đó bắt mất xác, bây giờ thì biết là bà có thể an tâm rồi – Nhỏ Lan cười tít mắt đáp.

- Sao là tui thì không sợ - Diệp Hân ngốc nghếch không hiểu bèn ngây ngô hỏi.

- Tại vì bà là người không thể nhất trong tất cả mọi người mà – Nhỏ Hằng tỏ vẻ hiểu biết giảng giải – Có ai khi tỏ tình lại bị Lập Khiêm từ chối những hai lần như bà đâu chứ.

Nhất tiền xuyên tim. Một lời nói có sức sát thương cực kì lớn, đánh vào lòng tự trọng của một con người. Nhỏ bắn hai tia laser từ mắt mình về phía hai đứa bạn đáng ghét.

- Du Lập Khiêm! Tên đáng ghét! Tui thề không đội trời chung với ông – Diệp Hân ghiến răng ken két nói.

Nhỏ vừa dứt lời thì thấy Lập Khiêm xuất hiện trước cửa lớp của nhỏ, Lập Khiêm ngoắc ngoắc ngón tay gọi nhỏ như gọi nô tì. Tức nhất là nét mặt của hắn ta lại cực kì handsome, muốn đâm cho vỡ mặt cũng không nỡ vì tiếc rẽ gương mặt như thiên thần đó. Nhỏ bực bội hầm hầm đi ra, hất mặt sẵn giọng hỏi:

- Có chuyện gì?

- Đi theo mình – Lập Khiêm quay người ra lệnh rồi bỏ đi.

- Gì vậy - Nhỏ Hằng kéo kéo tay nhỏ hỏi.

- Ai biết, sao bà không hỏi ổng mà hỏi tui làm gì – Nhỏ sưng cò lên nói trước thái độ khinh người của Lập Khiêm rồi hậm hực đi theo Lập Khiêm ra ngoài nói chuyện.

Hai đứa đi đến một góc sân trường, Diệp Hân thấy bực bội bèn dậm chân đứng lại lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì nói đi.

Lập Khiêm quay người lại giơ ra trước mặt nhỏ tờ báo 2! Ngay cái trang hiển hiện gương mặt của nhỏ, giờ nhỏ mới chú ý đến cái thứ trên tay từ nãy giờ của Lập Khiêm.

Diệp Hân nhìn kỹ tấm hình lần nữa thở phào nhẹ nhõm, thật may mắn là nhỏ không chọn đại tấm hình nào đó, nếu không thì giờ đây, quả thật không còn mặt mũi ra đường luôn ấy chứ. Tấm hình này coi như thể hiện rõ nét đẹp tiềm ẩn của nhỏ, tóc tai gọn gàng, mặt cũng không bị nổi mụn, cười cũng xinh tươi lắm. Nhỏ hài lòng gật đầu.

- Như vậy là sao – Giọng Lập Khiêm vang lên cắt đứt sự tự sướng của nhỏ.

- Là sao ai biết là sao – Nhỏ chưa ngoa đáp lại.

- Còn nói vậy nữa hả, chẳng lẽ khi không khi không xuất hiện cái mặt bà à, hay người ngoài hành tinh biến hóa giống bà à.

- Người ngoài hành tinh cái đầu ông á. Tui đăng ký hẹn hò cùng anh Noo Phước Thịnh chứ bộ, ai biết nó lạc làm sao mà nhảy vào thùng của ông để rồi ông bóc trứng chứ - Diệp Hân bèn giải thích.

- Giờ bà tính làm sao? – Lập Khiêm gấp tờ báo lại nhìn Diệp Hân hỏi:
- Ai biết làm sao, từ chối chứ sao? - Diệp Hân thần nhiên đáp.
- Từ chối, bà nghĩ gì mà dám từ chối hả?- Lập Khiêm trợn mắt tức giận hỏi.
- Còn nghĩ gì khác nữa, nghĩ tới cái bản mặt ông là tui thấy muốn ói rồi, tất nhiên phải từ chối thôi - Nhỏ làm động tác buồn nôn đáp.
- Lập Khiêm tức giận vô cùng phán ra một câu:
- Bà có giỏi thì cứ từ chối thử xem.
- Tui cứ từ chối đó, ông làm gì được tui nè. Tui chờ xem ông mất mặt thế nào đây, haha....- Diệp Hân le lưỡi trêu chọc Lập Khiêm, nói rồi nhỏ xoay người hậm hực bỏ đi đầy khoái trá.
- Nói là làm, mặt kệ sự khuyên can của nhỏ Hằng và sự dỗ ngọt của nhỏ Lan (một đứa vì danh lợi, một đứa muốn nhỏ làm thần giữ người cho nó), Diệp Hân nhất quyết đi đến đài truyền hình chính thức từ chối chương trình.
- Nhỏ hùng dũng bước chân vào trong đài truyền hình với sự cho phép của cái chị gái có giọng nhẹ nhàng và ngọt ngào lần trước. Nhưng khi vừa bước chân vào bên trong, Diệp Hân lại cảm thấy lo lắng chết đi được.
- Cũng đã nghĩ đi nghĩ lại phải nói thế nào hàng trăm lần rồi nhưng nhỏ vẫn cảm không đủ tự tin nha.
- Trong đầu chợt nhớ đến chị Nga, chị gái nhỏ Hằng cũng làm ở đài truyền hình này, quyết định tìm gặp chị ấy trước cho chắc ăn, dù gì cũng là chị em, chắc chắn chị ấy sẽ giúp nhỏ thôi. Mà cũng lâu rồi không gặp nhỏ không gặp chị ấy.
- Nghĩ là làm, nhỏ hỏi đường đi thẳng đến chỗ chị Nga. Nhìn thấy chị ấy trong bộ đồng phục công sở nghiêm nghị khác với ngày thường khiến nhỏ không khỏi chột dạ, nhưng nhỏ quyết định đến trước mặt chị ấy kêu:
- Chị
- Đến rồi sao ? – Chị Nga nhìn Diệp Hân cười cười hỏi.
- Nhỏ hơi khó hiểu nghiêng đầu nhìn chị Nga, sao chị ấy biết nhỏ đến tìm chị ấy mà nói thế. Có thể là chị ấy cũng biết chuyện của nhỏ. Nhưng Diệp Hân hơi khựng lại, nghe giọng có phần quen quen. Nhỏ tá hỏa nhìn lại chị Nga và nhận ra một điều, giọng nói của chị ấy và chị gái trong điện thoại khá giống nhau. Nhỏ lập tức xâu chuỗi lại toàn bộ sự kiện, bèn meo meo nói :
- Chị , chị trêu em.
- Nhỏ nghĩ là chị Nga và nhỏ Hằng thông đồng nhau trêu chọc nhỏ. Mặc dù oán trách nhưng nhỏ cũng mừng thầm là không phải đối mặt để từ chối với lời mời kia nữa.
- Trêu em cái gì, đi thôi, chị đưa em đi nói rõ một số vấn đề cho chương trình ghi hình.
- Mặt Diệp Hân méo xẹo, rũ người ảo não bước theo chị Nga, không phải là trêu chọc, tất cả là sự thật.
- Chị ! Em xin từ chối tham dự chương trình được không ạ - Nhỏ uống một ly trà chị Nga pha ột hơi rồi đặt xuống phụng phịu hỏi.
- Sao vậy. Em với bé Khiêm vẫn còn giận nhau hả.
- “ Bé Khiêm” – Diệp Hân thấy buồn cười vô cùng. Lâu rồi không còn nghe ai kêu cái từ này nữa rồi.
- Tụi em nghỉ chơi lâu rồi chị - Nhỏ làm mặt buồn đáp.
- Chị có nghe Hằng nói, nó vì em cũng không giao du với bé Khiêm nữa. Sao vậy, hồi trước hai đứa thân lắm mà. Thỉnh thoảng chị cũng gặp bé Khiêm ở đây, nó cũng không nhắc nhiều đến em nữa.
- Chuyện dài dòng lắm chị ơi ...- Nhỏ thở dài nói – Mà chị ơi, em xin rút được không chị.
- Chị Nga ngồi thẳng lưng với tay lấy hồ sơ nói:
- Không thể rút lui nữa đâu em à. Tụi chị đã cho đăng báo và thông báo khắp nơi rồi.

- Vậy có cách nào không chị, chị giúp em đi chị - Nhỏ giả vờ khóc để năn nỉ cho dễ dàng hơn.
 - Tiếc là không có cách nào hết em à, trong tờ đăng ký ghi rõ ràng là không được phép rút lui trừ khi em bị bệnh. Em đã đồng ý và ký tên vào đây rồi thì không rút lại được – Chị Nga thở dài đáp.
 - Huhu, chị ơi, em phải làm sao đây chị, em thật sự không muốn nhìn cái mặt của cái tên đó đâu.
 - Chị cũng muốn giúp em lắm, nhưng trừ khi em bị bệnh mới có thể bóc thăm lại lần nữa.
- Nhỏ nghe xong thì nhồm thẳng lưng dậy, chỉ cần giả bộ bệnh là được à, vậy thì bệnh thôi.

14. Chương 14: Làm Bạn

Diệp Hân vừa về nhà thì mẹ nhỏ đã hỏi:

- Hai đứa con làm lành rồi à? Mẹ nói mà, trẻ con giận nhau một chút là hết ngay ấy mà?

Lúc đầu Diệp Hân còn chưa hiểu ý mẹ là gì, nhỏ ngơ ngác nhìn mẹ mình, mẹ Diệp Hân bèn vui vẻ nói tiếp:

- Cô Hà vừa qua đây kể với mẹ, cô bảo khi đọc được tin này cô vui lắm, vui vì hai đứa lại chơi với nhau. Lâu rồi con chẳng sang bên đó chơi, cô Hà vẫn thích được tết tóc cho con như trước.

Lúc này Diệp Hân mới hiểu ra, hóa ra mẹ Lập Khiêm cũng đọc được cái tin đó rồi. Nhưng mà mẹ Lập Khiêm lí nào lại đi đọc báo 2!. Nghĩ đến đây Diệp Hân thấy choáng váng, không lẽ tin tức đó còn được đưa lên các báo khác nữa hay sao? Má ơi! Như vậy có nghĩa là cơ hội từ chối của nhỏ càng tiến gần đến số 0 rồi.

- Con mà thêm chơi với cái tên đó à – Diệp Hân bĩu môi đáp, cái gì mà giận nhau một chút chứ, mẹ nhỏ đúng là không biết tính thời gian mà, một chút bằng hai năm trời à.

Mẹ nhỏ ngớ người nhìn nhỏ nói:

- Hai đứa không chơi lại với nhau sao con lại đăng ký muốn hẹn hò với nó chứ, làm mẹ còn tưởng

Diệp Hân cảm thấy nhỏ muốn khóc vì không biết giải thích thế nào ẹ nhỏ hiểu. Còn nữa nha mẹ nhỏ tưởng...tưởng gì ngoài chuyện hai đứa thích nhau. Vậy mà mẹ nhỏ còn vui mừng mới ghê chứ, nhớ trước đây khi nhỏ quen với Hiểu Huy, mẹ nhỏ luôn làm mặt nghiêm nghị nhìn nhỏ nói:

- Còn nhỏ, lo mà học hành cho tốt, đừng có mà cặp bồ cặp bịch .

Trong khi thực chất, nhỏ và Hiểu Huy tuy nói là quen nhau, nhưng đó chỉ là mức độ trên tình bạn một chút mà thôi, giới hạn thân mật chỉ là một cái hôn ở má và cái nắm tay. Còn cái vụ hôn môi thì hai đứa hẹn nhau khi nào đủ trưởng thành đủ chín chắn thì mới bắt đầu. Bởi vì cả hai cũng hiểu rõ, cả hai điều còn nhỏ, nếu bắt chước như người lớn thì ngượng chết đi được.

Diệp Hân không muốn giải thích gì thêm nữa, đành bỏ đi lên lầu, nhỏ ngã phịch xuống giường, gác tay lên trán suy nghĩ :

- Phải bị bệnh thì mới rút lui được, nhưng mà bệnh trễ quá thì người ta khó tìm người thay thế, còn bệnh sớm quá thì cũng không được, không lẽ mình bị bệnh hết cả tuần luôn hay sao ? Người ta biết ngay mình giả bộ. Không, được, phải tìm thời điểm thích hợp mới được.

Chưa kịp nghĩ xong thì điện thoại của Diệp Hân lại vang lên, là nhỏ Hằng gọi, nhỏ vừa bắt máy đã nghe một giọng khùng bố của nhỏ Hằng phía bên kia :

- Này, bà làm thật hả, trời ơi bà có biết biết bao nhiêu người mong ước được như bà mà không được không hả. Nếu người đó là tui, tui nhất định sẽ nhận lời...
- Bà mà nói tiếng nữa tui tuyệt giao ngay – Đối với cái cơn bão lũ không ngừng nghĩ này, Diệp Hân đành phải ra kế sách đánh nhanh thắng nhanh mới đẩy lùi được.

Quả nhiên nhỏ Hằng im ngay, nhỏ hắng giọng kênh kiệu nói :

- Bà được lắmchị Nga bảo tui nói với bà, ngày mai phải đi đến đài để hướng dẫn cho bà một số việc.

- Là việc gì ?- Nhỏ nghe nói tới là chau mày khổ sở hỏi.

- Thì cũng là cách thức làm sao ghi hình, quay phim, phải diễn thế nào, hai người sẽ làm gì....- Nhỏ Hằng cố gắng giải thích.

- Không phải vậy chứ ? Còn có vụ này à, vậy thì còn gì là hẹn hò chứ. Bọn họ có biết thế nào là hẹn hò hay không ? Hẹn hò mà phải sắp đặt thế này thế kia à, vậy chẳng khác nào tụi này là cái máy, lập trình thế nào thì làm thế đó – Nhỏ dầy này phản ứng gắt gao.

- Làm gì đến nỗi đó. Chỉ là nói cho bà biết mấy giờ sẽ bắt đầu, sẽ đi những đâuvậy vậy thôi hà .

Nhỏ nghe xong thở dài một hơi , sau đó nhỏ quyết định, không bệnh bây giờ thì bệnh lúc nào nữa chứ.

- Này, nếu là bạn bè thì giúp đỡ tui đi.

Ngày hôm sau, chỉ còn 5 phút cuối cùng của môn toán, nhỏ vờ bị bệnh, xin phép cô cho nhỏ đi đến phòng y tế, tất nhiên với sự dúi dất của nhỏ Hằng. Vì phòng y tế nằm ở cuối dãy, muốn đến đó phải đi ngang qua lớp của Lập Khiêm. Haha...mục tiêu của nhỏ chính là đây.

Đi đến gần lớp của Lập Khiêm, nhỏ và nhỏ Hằng dừng lại một chút.

- Rồi, làm thử đi. Trợn to mắt lên, rồi phòng má, hít sâu.....cố gắng nín thở- Nhỏ Hằng kêu nhỏ.

Diệp Hân bèn làm theocố gắng phòng mang trợn mắt hít sâu nín thở, gương mặt bình thường từ từ chuyển sang màu đỏ. Lần nữa , rồi lần nữa....nước mắt nhỏ muốn chảy ra, má nhỏ muốn căng ra nhức nhối, tim vì hô hấp bị đình trệ nên không ngừng co thắt mạnh, máu chuyển không thông làm ặt mũi tay chân bắt đầu chuyển sang đỏ rực.

Ngay sau đó, chuông reo đến giờ ra chơi. Đợi cô giáo lớp Lập Khiêm đi ra, nhỏ giả vờ để nhỏ Hằng dìu đi ngang qua lớp, bàn của Lập Khiêm sát ngay bên cửa sổ, nhìn thấy nhỏ mặt mũi đỏ rần, cộng với việc nhỏ là thiên tài diễn xuất, cái vụ giả bệnh nhỏ nhất này thì đến thánh cũng bó tay nữa là.

Quả nhiên Lập Khiêm thấy bộ dạng yếu ớt, mặt mũi đỏ ao của nhỏ thì lên tiếng hỏi :

- Bà sắp chết à.

Diệp hân nghe xong thật muốn bay đến bóp cổ Lập Khiêm cho chết luôn, nếu giết người mà không đền mạng, nhỏ nhất định giết Lập Khiêm đầu tiên. Nhỏ Hằng siết chặt tay nhỏ nhắc nhở nhỏ đang giả vờ bệnh. Nhỏ bình tĩnh lại ngay, sau đó vẫn giả vờ như không nghe thấy Lập Khiêm nói gì.

- Diệp Hân bị bệnh rồi, cả người nóng lắm – Nhỏ Hằng thay nhỏ đáp lời Lập Khiêm.

Nói rồi cả hai tiếp tục đi. Đi đến chỗ ngoặt, hai đứa đứng lại nhìn nhau cười hihi, đập tay nhau chúc mừng coi như bước 1 đã thành công.

Bước thứ hai, nhỏ há miệng thật rộng, cố hít thật nhiều không khí vào người làm cho khản giọng đi, rồi gọi điện thoại đến cho đài truyền hình, bắt đầu công cuộc từ chối.

- Vâng...em cũng không biết tại sao...ngủ dậy thấy người khó chịu, bây giờ bắt đầu nóng sốt, cổ họng ngứa ngáy nói không nổi ạ - Diệp Hân giả vờ than thở, nói không ra hơi, bộ dạng thảm thiết.

- Thôi vậy em cứ nghỉ ngơi đi – Diệp Hân gọi đến số điện thoại ở đài báo cáo tình hình, đây không phải là số của chị Nga, chị đó nghe xong bèn nói – Thời gian cũng còn dài mà. Chắc tới hôm đó em sẽ hết bệnh thôi. Về phía Lập Khiêm chị sẽ nói giúp, chị biết em cũng tiếc lắm.

Diệp Hân nghe xong thì thấy choáng : « Tiếc cái gì mà tiếc, chị ta không phải cho rằng như nhỏ tiếc vì lỡ mất một buổi gặp gỡ cái tên Lập Khiêm kia đấy chứ. Làm ơn đi, nhỏ thêm vào cái tên đó »

Nhưng Diệp Hân cố nhịn, giả vờ nói :

- Dạ vâng , em cũng tiếc lắm .

Cúp điện thoại xuống nhỏ thở phào vui sướng, nhỏ Hằng nhìn nhỏ bữu môi nói :

- Gớm , giờ tui mới biết bà là tổ sư nói dóc đó.

- Cái gì mà tổ sư nói dóc chứ, cái này là diễn kịchdiễn kịch đó có biết không ? Có bao nhiêu vở kịch này là thật nào – Nhỏ ngang bướng cãi lại.

Từ chối ngày mai đến đài truyền hình là bước thứ hai đã thành công. Cái bước sau này mới khó đây. Hồi sáng nhỏ vừa bước xuống là mẹ nhỏ đã hỏi :

- Nghe nói hôm nay con và Lập Khiêm phải cùng đến đài truyền hình phải không ?

Nhỏ suýt chút bị sắc nước miếng mà chết, không ngờ mới đây mẹ nhỏ lại nắm thông tin nhanh đến như thế. Nhỏ đúng là khổ rồi đây.

Cho nên ngay từ sáng, nhỏ đã than nhức đầu. Bây giờ chỉ cần về nhà diễn kịch tiếp là OK. Haha

Nhỏ về nhà, chui ngay vào phòng trùm mềm kín mít lại chờ đến khi mẹ nhỏ về.

- Phù

Diệp Hân thỉnh thoảng lại chui ra hít lấy hít để không hí thoáng mát bên ngoài, tóc tai mặt mũi gì gì đó của nhỏ toàn mồ hôi không. Nhỏ thở ra thở vô , đúng là cực hình mà. Cái kể con rùa rút đầu này, đúng là nên dùng ủa đông thì hơn, cực hình, đúng là cực hình mà.

Nhưng mà, nhỏ đành phải ráng chịu đựng chứ biết sao bây giờ, đã lỡ leo lưng cọt thì làm sao mà xuống.

Chờ đợi mãi, cuối ùng mẹ nhỏ cũng đã xuất hiện ngay trước cửa phòng của nhỏ.

- Mẹ nghe nói con bị bệnh à.

Nhỏ giả vờ run run thở dốc đáp :

- Hồi sáng con bảo mẹ rồi, con thấy hơi nhức đầu. Không ngờ vào học thì thấy trong người khó chịu vô cùng.

Mẹ nhỏ đưa tay sờ trán nhỏ thấy nóng hổi.

- Người con nóng quá, mở mền ra đi cho thoáng.

Mẹ nhỏ vừa đưa tay định kéo mền ra thì nhỏ đã giữ lại :

- Đừng mẹ ơi, con thấy lạnh lắm.

Mẹ nhỏ nghe vậy thì đâm hoảng, lo lắng nói :

- Lúc nóng lúc lạnh à.

- Dạ - Diệp Hân yếu ớt trả lời.

- Không được rồi, ngồi dậy thay đồ mẹ chở con đi bệnh viện ngay.

Nghe mẹ nói, nhỏ đâm ra hoảng, bình thường dùng chiêu này, mẹ nhỏ toàn cho nhỏ uống thuốc trước xem có hạ hay không đã rồi mới đưa đi bệnh viện. Sao lần này lại không nói không rằng đòi lôi nhỏ đến bệnh viện.

Nhỏ đang định mở miệng từ chối thì....

- Không cần đâu cô. Cháu có mua thuốc cho Hân uống , uống xong chắc bạn ấy sẽ khỏe thôi – Tiếng Lập Khiêm vang lên ở cửa.

- Con mua thuốc cho Hân rồi à – Mẹ nhỏ dịu dàng hỏi.

Gớm....mẹ nhỏ lúc nào đối với nhỏ như bà la sát, còn với cái tên khốn đó như đức mẹ hiền từ. Đúng là trong người ngoài mà khinh rẻ người trong nhà mà.

- Dạ, con còn mua thêm thức ăn cho bạn ấy ăn. Người bệnh hay đắng miệng không muốn ăn cơm - Lập Khiêm lễ phép trả lời, còn gisr ấy cái bịch chứa đựng mấy món thức ăn thơm lừng.

- Con ngoan quá, cô cảm ơn con. Vậy con cứ ở đây, chờ Hân ăn xong thì bắt nó uống thuốc giúp cô nha – Nói xong mẹ nhỏ đi ra ngoài.

- Dạ, cô yên tâm, tui con là bạn bè thân mà – Lập Khiêm cười đáp, mắt liếc nhìn về phía nhỏ một cách gian xảo.

Diệp Hân bỗng thấy lạnh cả sống lưng. Cái tên khốn này khi không hôm nay tốt bụng như vậy lo lắng cho nhỏ còn mua cả thức ăn, chắc chắn là có âm mưu mà.

Nhưng nhìn mấy món ăn mà Lập Khiêm bày trên bàn nhỏ không khỏi nuốt nước miếng đánh ực. Cái tên khốn này coi như cũng có lương tâm mua toàn những thứ nhỏ thích ăn. Nào là gà rán KFC, nào là bánh bulding....

Diệp Hân giả vờ thở mệt nhọc, chờ Lập Khiêm kê nhỏ ngồi dậy chén sạch những món ăn hấp dẫn kia. « Hehe...gà rán chờ đó, tao đến đây ... » Mắt nhỏ nhìn chăm chú vào mấy cái đùi gà, cánh gà trước mặt, nước miếng chảy ròng ròng như sợ đùi gà có chân chạy mất, cánh gà vỗ cánh bay đi.

Nhưngđùi gà không mọc chân chạy mất, cánh gà không vỗ cánh bay đimà chúng chui vào bụng của cái tên khốn Lập Khiêm.

Diệp Hân chớp chớp mắt không tin vào mắt của chính mình, cái tên khốn kia đang nhai nhóp nhép cái chân gà rán, thứ mà hắn vừa khoe khoang là mua cho nhỏ.

- Ông...sao ông nói là mua cho tui – Nhỏ giận run người, máu nóng bốc lên đỉnh đầu muốn bóc khỏi, ghien răng ghien lợi nhìn Lập Khiêm với hai con mắt hình viên đạn trong lòng nói lời vĩnh biệt với cái đùi gà vừa bị Lập Khiêm chém sạch chỉ còn trơ cái xương.

- Ở hatui mua cho bà ăn mà ...- Lập Khiêm làm như sự nhớ, nhìn cái xương gà nằm chống đỡ, bình thần lấy khăn giấy chùi miệng rồi mới quay lại nhìn nhỏ nói tiếp – Đúng là mua cho bà ăn, nhưng chợt nhớ người bệnh nên ăn những món nhẹ nhàng dễ tiêu hóa mới mau hết bệnh. Mấy món này dầu mỡ nhiều khó tiêu hóa lắm.

Nói rồi tiếp tục lấy cái cánh gà ăn ngon lành.

Diệp Hân tức muốn nổ đom đóm mắt, nhỏ âm thầm gạt lệ, à không gạt nước miếng sang một bên, tức tối nguyên rửa Lập Khiêm : » Tui vái trời cho ông ăn xong mắc xương chết luôn cho rồi đi »

Nhìn Lập Khiêm ăn xong cái cánh gà, còn chùi tay lau miệng sạch sẽ, nhỏ hần học hỏi :

- Sao tự nhiên ông qua đây.

Lập Khiêm không trả lời, mò trong túi ra một thỏi socola cực bự, là socola của pháp, chìa ra trước mặt nhỏ :

- Ăn gà không được, thôi thì ăn socola đi.

Diệp Hân nhìn thỏi socola thì mừng rơn, socola của Pháp nha, nhỏ xin rút lại lời nguyên rửa lúc nãy mới được, cái tên này xem ra cũng tốt bụng lắm. Nhỏ bèn đưa tay ra đón lấy.

Nhưng Lập Khiêm chợt giật lại làm tay nhỏ trở nên thừa thãi, nhỏ trợn mắt nhìn Lập Khiêm. Tên này làm như không có gì, gác tay chống cằm như suy nghĩ nói.

- Mà không được, ăn socola nóng lắm, bà đang bệnh thế này, ăn socola vào không tốt đâu, thôi đừng ăn.

Nói xong, bỏ lại vào túi.

Diệp Hân nhắm mắt lại hít một hơi, sự tức giận của nhỏ đã chạm đỉnh bùng phát rồi, không thể kiềm chế được nữa. Nhỏ hét lên :

- Du Lập Khiêm....ông chết đi

- Ồ...bà còn sức hét lên như vậy thì chắc là không sao rồi, rất tốt...ngày mai có thể đến đài truyền hình được rồi.

- Tui thật sự bị bệnh chứ bộMau về đi, cho tui nghỉ ngơi - Nhỏ vội vàng giả bệnh, nằm xuống trùm chăn lại.

Lập Khiêm không đáp nhưng theo tiếng bước chân, nhỏ biết hẳn ta đang đến bên giường của nhỏ. Hẳn ta đứng yên đó thật lâu không động đậy, nhỏ cũng không dám động đậy, không biết hẳn ta đang làm gì. Nhỏ đang giả vờ bệnh để trốn tránh càng không dám lộ mặt ra.

Được vài phút, nhỏ bắt đầu thấy nóng nực và ngộp thở vô cùng, nhỏ thở ra thở vào như con chó khác nước nhưng nhất quyết không chui ra, đang lúc không chịu nổi định tung mền ra thì cái mền đã tự bay ra khỏi người nhỏ rồi.

15. Chương 15: Nói Thật Đi. Không Phải Là Bà Còn Thích Tui Chứ ?

Đó là một cảm giác thiên đường khó tả. Gió từ cánh quạt lùa tới phả lên người nhỏ, xua đi từng cơn nóng nực như thêu đốt nhỏ. Diệp Hân không thèm để ý đến sự có mặt của Lập Khiêm nữa, nhỏ nằm sải tay chân hít thở thật mạnh, hưởng thụ sự mát rượi mà máy quạt đem lại.

- Sao hả - Lập Khiêm chống cằm hất mặt nhìn Diệp Hân đang thở phì phò hỏi – Còn muốn chum mền nữa không ? Để xem lần này chịu được bao nhiêu lâu.

- Cái gì mà muốn hay không muốn chứ, bệnh thì phải đắp mền chứ - Diệp Hân nướn mày cải lại.

- Bà định lừa ai hả. Cái gì mà tam thập lục kế của bà....tui còn lạ gì nữa – Lập Khiêm đắc ý vạch trần kế hoạch giả bộ của nhỏ.

Đó...cái gì mà bạn từ thanh mai trúc mã, cái gì là bạn nói khổ mặc chung cái quần tà lốn....có nghĩa là đến cái nốt ruồi bí mật ở mông mình nó cũng biết tất tần tật, nhỏ đã hiểu rồi. Nhỏ đau lòng thở dài khi biết kế hoạch của mình đã bị vạch trần như bóc vỏ chuối thì chột dạ vô cùng. Tức giận nhưng không thể nói ra nên đành nhai nuốt hã giận thôi, cho nên nhỏ ngang bướng nói :

- Ủ ...tui giả bộ bệnh đó rồi sao. Ông làm gì được tui

Nhỏ trợn mắt thách thức Lập Khiêm

- Tui đâu dám làm gì bà ...để cô xử bà- Lập Khiêm nói rồi quay lưng bỏ đi.

- Đứng lại- Nhỏ ghiến răng tức tối gầm lên – Ông muốn gì.

- Ngày mai đi đến đài, đừng có gây khó dễ nữa, đây là chương trình đầu tiên của người ta, ai cũng trông chờ nó thành công tốt đẹp và được yêu thích, đừng để vì bà mà hủy bỏ cả một chương trình như thế.

Nhỏ nghe Lập Khiêm nói cũng cảm thấy tội lỗi vô cùng, nhưng mà đã lỡ tuyên bố với mấy đứa bạn là sẽ không tham gia rồi, bây giờ mà tham gia sẽ mất mặt lắm, còn gì chỗ đứng trong lớp nữa chứ.

- Sao không tìm người khác đi, ông chỉ cần nói, ông không thích tôi là được rồi mà. Họ nhất định là sẽ chiều ý ông đổi người ngay – Nhỏ lầu bầu nói.

- Nếu làm theo lời bà, tui sẽ bị mang tiếng là chảnh chọe, sẽ mất hết hình tượng, bà bồi thường cho tui chắc Lập Khiêm khinh bỉ nhìn nhỏ.

Nhỏ lăm bằm nguyên rửa cái tên không bao giờ chịu để bản thân thiệt thòi là hẳn một trận đến 8 kiếp sau cũng không yên ổn, bởi vì không thể nguyên rửa tám đời tổ tiên của hẳn như mọi người được. Nhỏ luôn là người công tư hân minh, ai làm thì người đó chịu, sao lại để người khác gánh tội thay cho hẳn ta chứ.

- Nói thật đi. Không phải là bà còn thích tui chứ ? – Lập Khiêm cố tình khiêu khích hỏi – Bà sợ rằng sẽ không cưỡng lại sức hút của tui chứ gì – Nói xong Lập Khiêm cười nham nhở nhìn nhỏ đắc ý.

- Phi...phi...phi....hèn chi mà nãy giờ tui nghe mùi thúì, hóa ra là do hôm nay ông không xúc miệng trước khi ra đường. Làm ơn đi, chú ý hình tượng của mình một chút, lần sau ra đường nhớ đánh răng rửa mặt cho

sạch có biết không. Nếu không người ta nghe được cái miệng thú vị của ông mà ngất xỉu mất. Nếu lười quá thì mua nước súc miệng đi, chứ để miệng thú vị nói nhảm nhí quá – Nhỏ độc mồm độc miệng nói rồi nghĩ bụng « Hôm nay bà ày chết trong tay bà »

- Bà nói cái gì . Có bà mới là đồ lười đó, ăn xong rồi đi ngủ không chịu đánh răng súc miệng thì có. Đồ heo lười...- Lập Khiêm bị Diệp Hân chọc tức bèn hằn học nói.

- Ai bảo ông tự cao tự đại làm chi. Đúng vậy, tui thừa nhận trước đây tui có chút chút thích ông. Bởi vì từ nhỏ đến lớn bên cạnh tui là ông, nên tui mới ngộ nhận như vậy thôi, bây giờ tui hiểu ra rồi, trên đời này con trai hơn ông có hàng vạn người. Người như ông xin lỗi nha, nếu muốn theo đuổi tui thì không có cửa đâu. Ông sẽ bị loại ngay vòng gửi xe.

- Xí ...người như bà, ai mà thèm theo đuổi. Tui hỏi bà, nếu không thích tui, mắc gì bà không chịu tham gia. Không phải bà sợ xiêu lòng trước tui thì là gì.

- Bộ tui điên hay sao lại thích ông hả. Ông không biết là ngựa sẽ không để mình bị vấp ngã hai lần ở cùng một chỗ à.

- Đúng đó, ngựa không vấp ngã hai lần ở cùng một chỗ đâu, nhưng bà đâu phải là ngựa. Vấp ngã hai ba lần cũng là chuyện bình thường ...haha... Nếu bà không thích tui thì chứng minh cho tui xem đi.

- Chứng minh bằng cách nào ?

- Chấp nhận tham gia chương trình Hẹn hò cùng thần tượng lần này. Nếu cuối cùng bà không thích tui thì tui sẽ tin – Lập Khiêm bèn nói khích.

- Được, tham gia thì tham gia. Chỉ sợ là quay ngược lại ông sẽ thích à xem – Diệp Hân ưỡn ngực đáp.

- Haha...bà tự tin thấy sợ luôn. Được, quyết định vậy đi. Hai chúng ta, người nào thích người kia trước thì sẽ trở thành kẻ thua cuộc. Thế nào, có dám đánh cược hay không ? – Lập Khiêm nhìn nhỏ thích thú.

- Được, nếu như ai là người thua cuộc, chấp nhận chịu sự sai bảo của người kia dù là bất cứ chuyện gì cũng không được than vãn.

- Quyết định vậy đi. Không được nuốt lời.

- Ai không giữ lời sẽ là con chó con.

- Bà cứ chờ ngày trở thành con chó con đi – Lập Khiêm nói chắc như đinh đóng cột nhìn nhỏ cười cười rồi bỏ đi.

Nhìn Lập Khiêm đi rồi, Diệp Hân cảm thấy có gì đó không ổn. Vài giây sau nhỏ cảm thấy như ai vừa đánh vào đầu mình một cái để rồi nhỏ nhận ra một điều. Nhỏ đã chấp nhận lời khiêu chiến của tên kia.

Huhu....nhỏ tự trách bản thân sao mà đại dốt chấp nhận lời thách thức của tên đó. Nhỏ bị lừa rồi....cái tên khốn đó cố tình khiêu khích để nhỏ nhận lời tham gia, mà nhỏ lại không hề hay biết gì. Chắc chắn giờ này hẳn ta đang đắc ý vì lừa được nhỏ rồi.

Khốn.....khốn....nhỏ ghiền rằng kèn kèn, hận không thể giết chết được cái tên khốn này. Tại sao pháp luật lại không cho chúng ta giết cái tên mà chúng ta ghét chứ, tại sao cứ cho kẻ thù sống cùng một vòm trời với chúng ta chứ.

Diệp Hân tức giận nhắm cái gối ôm tưởng tượng ra Lập Khiêm ra sức cắn, đánh, *****

- Nhìn khỏe như vậy chắc chắn là giả bệnh rồi – Một giọng nói vang lên sau lưng nhỏ.

- Đúng đó, tui giả bệnh đó thì sao nào hả cái đồ khốn

Nhỏ tức giận mắng lại, nhưng nhận ra cái giọng nói này hình như không phải của tên khốn đó. Diệp Hân rét run quay đầu nhìn lại.

Má ơi ! Người đứng trước mặt nhỏ còn hơn cả La Sát bà bà trong Tây Du Ký nữa.

- Mẹ ơi ! Con biết lỗi rồi.

Nhỏ ảo nảo bước vào lớp học. Nhỏ Hằng nhìn nhỏ ngọc nhiên hỏi :

- Không phải bà lười đi xe đạp sao, không phải bà bảo cái xe đó cũ xì hư rồi, ăn mày mới đi, có mà cho ve chai chứ bà không thèm đi nữa sao. Hôm nay sao tự nhiên lại đi nó, bộ định làm ăn mày à.

Nhỏ Hằng đã chạm vào sự đau khổ của nhỏ. Nhỏ nhìn nhỏ Hằng khóc không thành tiếng, mếu máo nhìn nhỏ đến khó coi. Nhỏ thằng thấy nhỏ như vậy thì hơi hoảng, lo lắng hỏi. Nhỏ bèn kể lại mọi chuyện.

Chuyện là, hôm qua nhỏ giả bệnh, cuối cùng bị mẹ nhỏ phát hiện ra. Ai nói : » Lòng mẹ bao la như biển thái bình chứ », toàn là nói dối thôi. Người như mẹ nhỏ tình bao la được bằng con kiến mà thôi. Một lần gian dối liền trăm lần không tha thứ. Mẹ nhỏ tuyên bố phạt nhỏ từ nay không đụng đến tivi, máy tính, không được đi chơi, cũng không được cho tiền tiêu vặt hàng tháng nữa.

Đúng là bi thảm của đời người. Sống mà không có những thứ đó thì chẳng khác nào trở về thời tiền sử chứ, ai mà sống cho nổi đây.

- Thì ra là bà không có tiền nên đành đi xe đạp – Nhỏ Hằng gật gù hiểu ra chuyện.

- Tui phải làm sao đây ...huhu....trăm sự của tui sau này phải nhờ vào bà thôi – Nhỏ ôm nhỏ Hằng nịnh nọt – Bà chính là thiên sứ của tui.

- Đẹp bà đi, túi tiền của tui mới đúng là thiên sứ của bà – Nhỏ Hằng đập vào trán nhỏ khinh thường.

Bị phát giác, Diệp Hân cười hehe nói :

- Sinh tui ra là cha mẹ, hiểu tui nhất chính là bà.

Sau đó càng nghĩ càng thấy tức. Vốn mẹ nhỏ lo lắng vô cùng, nhìn vẻ mặt của mẹ lúc biết nhỏ bệnh thì chắc chắn là sẽ chịu nhỏ hết mực, muốn gì được đó. Vậy mà chỉ tại cái tên khốn đó, nhỏ đã bị phạt, sau này muốn dùng cái chiêu giả bệnh này cũng không được nữa.

- Nè....nếu là bạn tui, thì hãy nghĩ cách giúp tui trừ khử cái tên Lập Khiêm để vượt giận coi – Nhỏ đập vai nhỏ hằng hùng hồn tuyên bố.

- Được thôi, vì tình bạn bất diệt của chúng ta. Tui sẽ làm tham mưu cho bà, chúng ta cùng hướng đến mục tiêu tương lai, đè bẹp cái tên Lập Khiêm kia

- Đúng, chính là cảm giác này, phải đè bẹp hắn ta ra, nát như tương, nhien như cám mới được – Diệp hân gật đầu tán thành.

Nhưng ngẫm đi nghĩ lại, lần nào nhỏ muốn hại người thì tai họa đều đổ xuống đầu nhỏ. Lần này phải tìm cách an toàn nhất.

- Quyết định tham gia đi, đừng chần chừ gì hết nữa. Thứ nhất, phải cho tên đó biết sức hấp dẫn quyến rũ chết người của bà – Nhỏ Hằng bèn tham mưu ngay.

- Chính xác – Được khen, nhỏ nở cả lỗ mũi.

- Thứ hai, làm cho hắn ta kết đậm bà sau đó đá bỏ, cho hắn biết mùi vị bị đá là thế nào – Nhỏ Hằng tiếp tục tham mưu.

- Hay – Nhỏ gật đầu.

- Thứ 3, làm cho hắn mất hình tượng trong mắt khán giả để hắn ta bớt tự cao tự đại đi .

- Quá tuyệt – Nhỏ reo lên.

Ngay lúc đó, Đồng Ngọc và một người bạn đi ngang qua lớp nhỏ. Đồng Ngọc bỗng dừng lại nhìn nhỏ cười, nụ cười khó ưa vô cùng.

- Haha. Công nhận mặt của bà cũng dày thật. Bị người ta từ chối hai lần vẫn bám lấy. Lần này may mắn được chọn, nhớ nắm bắt cho kỹ nha. Mà cũng may bà xấu xí nên không có cơ hội nào...nếu không sẽ chết trong tay fan của Lập Khiêm rồi.

Nói xong nhỏ cùng bạn mình cười haha khinh thường.

- Hay da ...xấu xí hay không cũng không sao, nhưng ít ra cũng có cơ hội gần gũi với người mình thích, còn hơn ai đó mãi mãi không có cơ hội, quay sang giành bạn trai với người khác – Nhỏ Hằng lập tức đáp trả.
 - Để rồi xem, xem bà có được Lập Khiêm để ý hay không thì biết – Đồng Ngọc tức tối trừng mắt nhìn nhỏ Hằng.
 - Để ý hay không còn chưa biết, những người ngay cả cơ hội cũng không có như bà, có nói gì đi chăng nữa người ta cũng cho là đang ganh tỵ thôi. Yên tâm đi, nếu bà thích, tui sẽ ghi lại tỉ mỉ từng chi tiết của buổi hẹn hò này cho bà để bà đỡ buồn vậy – Diệp Hân cũng không vừa đáp trả lại.
- Đồng Ngọc tức giận kéo cô bạn của mình bỏ đi. Nhỏ Hằng và nhỏ nhìn nhau cười phá ra rồi đập tay nhau ăn mừng chiến thắng.

16. Chương 16: Ngày Hẹn Hò Đầu Tiên

Chàng hoàng tử bị một mụ phù thủy ép phải cưới mụ ta, nhưng chàng nhất quyết không chịu, bởi vì chàng yêu nàng công chúa nước láng giềng. Mụ ta tức tối nguyên rửa hoàng tử phải chịu giấc ngủ ngàn thu. Công chúa Diệp Hân hay tin quyết định liều mình đi cứu hoàng tử, trải qua bao nhiêu khó khăn vất vả, cuối cùng nàng cũng tìm được hoàng tử, nhìn chàng ngủ mê man mà đau lòng, cuối cùng đặt lên môi chàng một nụ hôn.

- Mẹ mua cho em con heo đất í ờ í ờ

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang giấc mơ hoàn hảo của nhỏ. Nhỏ bừng thức dậy tiếc rã nụ hôn bỏ gối với chàng hoàng tử trong mơ, mắt vẫn nhắm lại mò mẫm tìm cái điện thoại, bật máy lên hét một câu như tiếng sấm:

- Trời đánh cũng tránh giấc ngủ chứ.

Sau đó tắt mắt, tiếp tục giấc mơ bỏ dở giang của mình.

Hoàng tử thức dậy vui mừng nhìn thấy công chúa ở trước mặt bèn nói:

- Ta chờ nàng đã lâu rồi. Cảm ơn nàng đã cứu ta thoát khỏi tay mụ phù thủy đó. Nàng có bằng lòng lấy ta không?

Công chúa vui mừng cười hạnh phúc đĩnh gập đầu nói đồng ý. Họ tổ chức một buổi tiệc cưới long trọng, trên bàn công chúa có đặt nguyên một con gà nướng ngon lành. Nhưng hình như con gà vẫn còn lông chứ nhỏ sạch, đuôi gà cứ quẹt quẹt vào mũi nàng công chúa khiến nàng ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

Công chúa tức giận gất lênrồi giật nhưng vẫn chưa thật sự tỉnh giấc

Diệp Hân đưa tay quẹt mũi, cảm thấy thật kỳ cục, nhỏ tỉnh giấc rồi mà sao cảm giác ngứa mũi vẫn còn. Nhỏ cảm thấy có cái gì đó đang đưa qua đưa lại chọc tức mũi của nhỏ. Đưa tay chụp chụp lấy cái đó thì chụp được một cái gì cứng cứng mềm mềm.

Diệp Hân nghĩ, nhỏ vẫn còn trong giấc mơ, và thứ trong tay nhỏ chính là cái đuôi gà nên há miệng cắn một cái. Tiếng hét long trời lở đất vang lên đến nhỏ cũng phải giật cả mình, mở bừng mắt ra nhìn, tỉnh giấc ngủ thật sự.

Trước mặt nhỏ là gương mặt nhăn nhur *** khi của tên khốn Lập Khiêm, trên tay hắn vẫn còn cầm cái vật gì đó màu đen đen giống như lông gà.

Nhớ đến cảm giác ngứa mũi không gì diễn tả được, Diệp hân bèn trừng mắt nhìn Lập Khiêm, đích thị thủ phạm chính là đây.

Nhỏ nhìn đồng hồ, mới 6 giờ sáng, bên ngoài trời mới hừng sáng, hôm nay lại là ngày chủ nhật hiếm hoi.

Người ta muốn ngủ một giấc đã đời luôn vậy mà tên khốn này dám qua đây quấy phá, đúng là đáng giận mà.

- Nè, ông qua đây làm gì – Nhỏ bực tức, không thèm đếm xỉa đến việc mình vừa khẩu xúc xác phàm trên tay thằng Khiêm một dấu, cũng may nhỏ không có thói quen ăn ngấu ghiến, nếu không cắn xong còn giặt mạnh cho xúc thịt xúc da ra, nhỏ hứ một tiếng hỏi.

- Bà không nhớ hôm nay là ngày gì à ?- Lập Khiêm xoa xoa vết cắn trừng mắt hỏi.

- Chuyện đó à, để tui ngủ dậy thì mới tính – Nhỏ bèn nhắm mắt ngã người xuống giường tiếp tục ngủ.

- Còn ngủ nữa, trễ giờ rồi – Lập Khiêm bước tới lôi cánh tay nó kéo nó thức dậy.

- Mới có 6 giờ mà, trễ cái gì mà trễ, ma còn đầy ngoài đường – Nhỏ bực tức ngồi dậy ngáp dài một cái đầy lười biếng nói.

- Có bộ dạng bây giờ của bà mới giống ma đó, đầu tóc rối mù, nước dãi chảy tùm lum – Lập Khiêm chế giễu.

- Vậy đó rồi sao, ông ghen tức vì không được như vậy à – Nhỏ trơ chẻn nói, nhỏ cố tình đưa tay ngoáy mũi trêu tức – Chẳng những chảy nước dãi còn ghiến răng kèn kẹt nữa.

Sau lời phát biểu đầy hùng hồn, nhỏ nghe có mấy tiếng cười khúc khích nín nhịn nhưng vẫn bật ra âm thanh. Nhỏ tá hỏa nhìn lại, thì ra trong phòng không chỉ có mỗi nhỏ và Lập Khiêm mà còn có nhiều người khác nữaMột ...hai...ba ...

Má ơi! Nhỏ khóc không ra nước mắt hét lên một tiếng làm trần động mặt đất.

- Mẹ

- Con gái con đứa mà sao lười biếng đến thế, mẹ thật sai lầm khi sinh ra con – Sau khi mời mọi người ra phòng khách ngồi chơi, mẹ nhìn nhỏ đang bị thương đánh răng mắng – Có đứa con gái nào như con hay không hả, ngoáy mũi, ghiến răng, chảy nước dãi mà còn khoe khoang trước mặt mọi người như thế. Con thật khiến mẹ xấu hổ đến chết đi được, ra đường chẳng dám nhìn mặt ai sợ người ta cười cho thúi mặt.

Nhỏ vừa đánh răng vừa nghe mẹ mắng, thật sự muốn chìm trong nước chết cho rồi, ước gì thứ nhỏ đang đánh không phải kem đánh răng mà là thuốc độc. Mà nếu là thuốc độc thì đài truyền hình sẽ độc quyền cái tin:” Một nữ học sinh vì xấu hổ khi bị nhìn thấy những hình ảnh đáng xấu hổ của mình mà uống thuốc độc tự tử”. À, mà khoan...”hình ảnh đáng xấu hổ “- dùng từ này không chính xác lắm, vì từ này bây giờ được dùng nhiều để chỉ những cô bạn thích khoe thân thể rồi bị phát tán trên mạng, còn nhỏ thì phải sửa là “ hình ảnh xấu xí”, như vậy đúng hơn. Đối với phụ nữ sắc đẹp vô cùng quan trọng. Nếu bị người khác nhìn thấy vẻ xấu xí của mình thì đúng là sống không bằng chết.

Có nhiều mỹ nữ hồi xưa vì bị hủy nhan mà tự tử, có nhiều minh tinh vì sắc đẹp bị xuống cấp dẫn đến trầm cảm rồi chết. Tuy nhỏ vẫn ở vào độ tuổi trẻ trung xinh đẹp nhưng mà nếu hình ảnh xấu xí này lan rộng sẽ chở thành vết nhục không thể rửa về sau của nhỏ. Nhỏ còn mặt mũi nào gặp ai nữa cơ chứ.

- Cũng tại mẹ, sao mẹ lại cho họ vào trong phòng của con cơ chứ.

- Con còn dám trách mẹ à. Chẳng phải trong tờ kế hoạch của chương trình có nói rõ thời gian và kế hoạch ghi hình mọi việc như thế nào rồi sao. Mẹ nhìn thấy con mở đèn từ khuya, nghĩ con đã chuẩn bị xong rồi nên mới ọi người đi lên. Đó là do con không chịu chuẩn bị chứ sao lại trách mẹ hả. Nói xem, ai sai nào?

Mẹ nhỏ nói một hơi, nhỏ không thể cãi lại được lời nào đành cúi đầu nhận lỗi:

- Là con sai.

Nhỏ cố nhớ lại số phận của tờ giấy hướng dẫn chương không biết đã bị nhỏ bỏ rơi ở đâu mất rồi, cũng chưa nhìn tới một lần, làm sao biết được chương trình đầu tiên là ghi hình phòng ở của nữ nhân vật chính cơ chứ, càng không biết là mới sáng sớm thế này đã bắt đầu ghi hình rồi.

Hồi trước, vì thường lén lút đọc Harry Potter nhưng sợ mẹ la nên nhỏ thường tắt đèn giả bộ đi ngủ. Hôm qua thì cùng nhỏ Hằng bàn luận hôm nay phải chơi khăm Lập Khiêm thế nào đến nỗi ngủ quên mất, không

tắt đèn, cho nên mẹ nhỏ thức dậy mới hiểu lầm là nhỏ đã thức, cho nên mới để mọi người vào phòng nhỏ tự nhiên mà không thông báo tiếng nào.

Nói tới vụ này mới nhớ, chắc chắn là cái tên khốn kia dám tự tiện vào phòng nhỏ mà không thèm gõ cửa. Nếu không thì nhỏ đâu có mất mặt thế này. Nghĩ tới mà hận.

Nhanh chóng rửa mặt sạch sẽ rồi bước ra ngoài, mẹ đã giúp nhỏ dọn dẹp chăn gối ngay ngắn, cũng may hôm kia bị mẹ mắng về tội lười nên nhỏ đã dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ nếu không thì nỗi nhục này sẽ kéo tận ngàn thu.

Chọn bộ đồ đơn giản nhưng cũng không đến nỗi tệ, nhỏ bước xuống phòng khách cười cười ngưỡng chào mấy anh chị. Lập Khiêm không nhìn nhỏ mà cúi đầu cười khúc khích, khiến nhỏ tức muốn ói máu.

- Em xin lỗi, em ngủ quên mất, để anh chị chờ lâu ạ – Nhỏ ngồi xuống bên cạnh Lập Khiêm, bụng thăm nghĩ, nhỏ không biết bắt đầu làm gì nên, muốn nhờ Lập Khiêm nhắc tưởng giùm.

- Không sao! Đi thôi, chúng ta lên phòng em, tụi chị giúp em tạo hình – Một chị có gương mặt xinh xinh nhìn Diệp Hân cười nói.

- Sao ạ - Nhỏ tròn mắt hỏi lại.

- Theo lịch thì bọn chị đến đây sớm để giúp em tạo hình một chút như làm tóc, trang điểm, lựa chọn quần áo, để khi ghi hình sẽ trông xinh hơn, chẳng lẽ em không biết hay sao – Chị ấy ngạc nhiên hỏi lại.

Nhỏ suýt cắn lưỡi, vội vàng gật đầu đáp:

- Dạ biết, chỉ là ...em nghĩ là chỉ trang điểm sơ sơ thôi cho nên mới ngạc nhiên như thế ạ.

- Cứ yên tâm đi, bọn chị là dân chuyên nghiệp, chắc chắn có thể biến em thành một nàng công chúa xinh đẹp – Chị ấy hiểu lầm là nhỏ nghi ngờ tay nghề của họ bèn trấn an.

Nhỏ còn có thể nói gì được nữa ngoài việc thui thủi dẫn mấy chị ấy đi lên phòng.

Sau một thời gian giật giật cọ cọ quét quét trên đầu và nặt nhỏ, cuối cùng mấy chị ấy cũng nói:

- Được rồi, mở mắt ra đi.

Nhỏ nghe lời bèn mở mắt ra nhìn chính mình trong gương. Quả thật là rất bất ngờ.

Bây giờ thì nhỏ đã hiểu câu: “Không có người phụ nữ xấu, chỉ có người phụ nữ không biết làm đẹp”, đúng là gương mặt nhỏ sau khi trang điểm lên trong cực kỳ xinh, không phải là nhỏ tự sướng cho bản thân, mà thực sự là rất xinh.

Diệp Hân vẫn biết, gương mặt mình khá có duyên, mũi cũng cao cao thanh thanh, khi cười tươi để lộ hai cái đồng điệu, mặt nhỏ cũng mượt mà không bị nổi mụn, nhưng nhìn chung nhỏ chẳng có gì nổi bật so với các bạn nữ sinh đã biết làm đẹp như bây giờ. Thậm chí có thể nói nhỏ lạc hậu hơn so với họ.

Mỗi khi nhìn những gương mặt của các nữ diễn viên nổi tiếng bị các paparaji chụp được lúc không trang điểm và so sánh với lúc trang điểm rõ ràng khác nhau một trời một vực. Nhưng Diệp Hân nghĩ, những người đó dù sao cũng đầy nét quyến rũ sẵn có, chỉ là tô đậm thêm một chút mà thôi.

Trang điểm có thể cho là tiên dược của phụ nữ, tiếc là đến bây giờ nhỏ mới biết. Cộng thêm với chiếc váy màu xanh lá của mà nhỏ đang mặc trên người trông càng xinh hơn bao giờ hết. Chiếc váy này có dây thắt eo, ôm gọn thanh hình nhỏ trông càng nữ tính.

- Rất xinh, có đúng không? – Chị vô vai nhỏ cười thân mật hỏi.

Diệp Hân ngưỡng cười gật đầu khẽ nói:

- Em cảm ơn mấy chị nhiều ạ.

- Ồi dào, công việc của tụi chị mà. Chúng ta đi thôi, để cho nam chính ngấm nhìn mới được – Chị vừa đáp vừa xoay người nhỏ lại đẩy đi ra ngoài.

Phải ha! Phải để cho cái tên khốn ấy lóe mắt một phen mới được. Nhỏ khoái chí nghĩ đến vẻ ngạc nhiên và ngưỡng mộ của Lập Khiêm khi nhìn mình.

Ai dè, nhỏ vừa bước xuống thì Lập Khiêm đã kêu lên một câu:

- Giống vịt đẹt ghê. Công nhận công nghệ make up hay thật, có thể biến quạ thành chim se sẽ.

Mặt đắc ý của nhỏ bỗng xụ xuống một cách tức tối trừng mắt nhìn Lập Khiêm. Hận đến nỗi muốn giết chết tên này ngay lập tức. Người ta nói “ Chim sẽ biến thành phượng hoàng, quạ đen thành công đẹp”, vậy mà tên này lại nói “ Quạ biến thành se sẽ”, có nghĩ là nhỏ từ sự xấu xí như ma lem trở nên người bình thường. Đúng là tức không chịu nổi mà.

Nhưng mà nhỏ phải cố nhịn thôi. Trước mặt mọi người phải tỏ vẻ hình tượng một chút, nữ tính một chút để gỡ lại hình ảnh xấu xí lúc này.

- Thôi xong rồi, chúng ta quay từng cảnh trước rồi ghép lại. Đáng lí phải quay cảnh phòng em trước rồi mới quay đến cảnh khác, nhưng bây giờ thì mọi người đói rồi, cho nên chúng ta đến quán ăn quay trước – Một anh cầm máy quay đứng lên nói.

Tất cả mọi người đều tán thành. Diệp Hân hai mắt sang rực rỡ, kế hoạch hôm qua bàn với nhỏ Hằng, không ngờ lại thực hiện ngay.

“ Xem đây, tui ăn cho ông mất mặt luôn”

Họ đưa nhau đến một quán ăn. Đó là một quán có phong cảnh rất dễ chịu, trang trí bắt mắt.

- Đây, đây vấy rơi ra kia – Lập Khiêm nhìn nhỏ đang thưởng thức bài trí xung quanh gọi.

Nhỏ chưa kịp nhìn lại thì Lập Khiêm đã giúp nhỏ cột lại dây vấy. Nhỏ nghĩ thêm, cái tên này hôm nay tự nhiên tốt bụng, không phải hấn ta uống lộn thuốc rồi đấy chứ? Mặc kệ đi, nhỏ bĩu môi bỏ đi.

Hội một bàn 5 món đồ ăn. Hơi xa xỉ, nhất là chỉ để hai đứa là nhỏ và Lập Khiêm ăn, nhưng mà ...hehe ...thật đúng là hợp ý nhỏ. Nhỏ phải biến thành trư bát giới thôi.

Không giữ hình tượng gì hết, nhỏ quyết định ăn cho đã miệng. Càng bị mất hình tượng, cảnh quay không được càng tốt, cho hấn ta bẽ mặt luôn.” Chương trình đầu tiên của Hẹn hò cùng thần tượng mời ca sĩ Lập Khiêm là một sai lầm”

Nào, tức giận đi, nổi cáu đi, ông sị bị mất hình tượng cho xem. Hehe...

Nhưng dự định của nhỏ đều tan biến khi nhỏ mới ăn được có vài đĩa thì

Hối ôi, cái vấy của nhỏ bị siết eo chặt quá, làm sao mà ăn cho được đây

17. Chương 17: Còn Chút Chút

Kế hoạch của nhỏ và nhỏ Hằng bước đầu là như thế này: Nhỏ sẽ ăn thật là nhiều luôn, ăn sạch, diệt sạch sẽ các món trên bàn, không giữ chút hình ảnh e ấp thực nữ nào trong mắt tròn mắt đẹp của mọi người. Sau đó mới giả bộ đáng thương nói rằng:” Đây là thói quen từ hồi nhỏ của em. Em với Lập Khiêm vốn là bạn thân từ nhỏ của nhau, nhưng bạn ấy toàn ăn hiếp em, lúc nào ăn cùng, bạn ấy cũng ép em phải ăn cho hết, nếu không bạn ấy sẽ đánh em, em sợ bị đánh nên cố sống chết mà ăn cho hết” . Haha....như vậy là hình tượng nam sinh hiền lành ngoan ngoãn của tên này sẽ bị mất điểm ngay lập tức, thay vào đó là cái tin :”Ca sĩ tuổi teen Lập Khiêm từ nhỏ đã có xu hướng bạo lực”, còn ai mà thêm thích cái bản mặt của hấn ta cơ chứ.

Nghĩ thôi nhỏ cũng cảm thấy thật là đáng nhịn cơm nguyên ngày hôm qua để hôm nay ăn cho thỏa cái bao tử. Nhưng mà với tình trạng, bao tử kẹp lép lại bị siết chặt thế này, làm sao mà mặc sức tung hoành cho được cơ chứ.

“Đích thị là tên khốn này cố tình làm như thế mà” – Nhỏ nhìn gương mặt cười mỉm chi cợt của Lập Khiêm mà lửa giận bốc lên đầu “ Được lắm, bộ ông nghĩ làm vậy là tui chịu thua sao”

Nhỏ bèn đứng lên, làm bộ hiền lành nói:

- Mình đi toilet một chút.

Sau đó phi nhanh về toilet rút sợi dây nơ ra rồi thắt lại thôi, thế là xong, hahaNhưng sao mà nhỏ rút hoài, rút không được, đưa tay sờ sờ đằng sau váy, nhỏ mới ngửa mặt lên trời than thầm: Cái tên khốn đó không có thắt nơ mà là cột gút.

Mà đã là cột gút đằng sau lưng thì làm sao mà nhỏ gỡ. Chỉ có thể cố gắng mà mở thôi . TT_TT

Sau nhiều lần cố gắng, nhỏ đành chấp nhận đầu hàng, từ bỏ hy vọng tháo cái gút kia. Cái bụng nhin đói từ hôm qua đến giờ bắt đầu biểu tình dữ dội, tựa như sư tử bị nhốt lâu ngày cuồng chân cuồng tay gầm rống muốn đòi tự do.

Diệp Hân thở dài bất lực, buồn thiu buồn thiu đi ra ngoài, mặt nhăn nhó nhưng vẫn cố gượng cười rồi ngồi xuống. Ai dè, mông nhỏ vừa chạm ghế , tay đưa đến cái ly nước uống vào cho đỡ đói thì đã nghe tiếng nói:

- Ngày hôm qua bà ăn nhiều quá phải không? Cho nên hôm nay mới bị táo bón, đi ị lâu đến như thế

Nước vừa đưa vào miệng thì nhỏ bị sặc lên tới mũi.

“Ông trời, ông xuống đây mà coi, không biết kiếp trước con mắc nợ gì tên khốn này, kiếp này hắn ta phải bêu xấu con trước bàn dân thiên hạ thế này” – Nhỏ ngửa mặt lên trời than khóc, mà nào thấy ông trời đáp lời, ngoài mấy ánh nhìn của các anh chị quay phim đang vừa ăn vừa quay vừa nhìn nhỏ bằng ánh mắt thông cảm cùng cực vì đường tiêu hóa của nhỏ không tốt.

Lúc này nhỏ thật sự hận cái xã hội công bằng chủ nghĩa văn minh này lắm, tại sao lại đặt ra cái luật giết người thì phải đi tù chứ. Nếu không nhỏ nhất định bay đến bóp cổ tên khốn này chết đi cho rồi.

Sau cú sặc nước kia, đương nhiên là nước chảy tùm lum từ miệng nhỏ rồi. Chiếc khăn giấy cứu nguy của tên Lập Khiêm liền bay đến cùng với tiếng than thở nhẹ của hắn ta:

- Thật là lớn rồi mà còn thua con nít là sao, có uống nước cũng bị sặc.

Lập Khiêm giả vờ tốt bụng giúp nhỏ lau nước, xong rồi thì quay qua ống kính cười nói:

- Từ nhỏ đến lớn, em toàn phải chăm sóc bạn ấy.

Khốn! Đúng là đồ khốn mà. Là lỗi tại ai cơ chứ. Vậy mà hắn ta làm như mình hoàn toàn vô tội vậy, đổ hết tất cả mọi tội lỗi lên đầu nhỏ. Đúng là hận chết đi được mà. Đã vậy chuyển từ việc bị nhỏ làm xấu hình ảnh trở thành việc được nâng cao hình tượng, một chàng trai tốt bụng từ nhỏ luôn quan tâm chăm sóc cho cô bạn hơi ngốc nghếch chơi thân từ nhỏ.

Tam thập lục kế của nhỏ, kế thứ nhất : THẤT BẠI.

Không sao, nhỏ còn 35 kế nữa mà, bình tĩnh, từ từ dùng.

Nghĩ vậy cho nên cuối cùng nhỏ đành gạt nước mắt cố gắng mỉm cười nói cảm ơn tên khốn rồi quay tiếp cảnh ăn uống trò chuyện theo kịch bản một chút này.

Bởi vì nhỏ có thèm đọc kịch bản kịch tiết gì đâu mà biết, cho nên nhỏ có bỏ nhỏ với Lập Khiêm lúc ngồi trên xe là:

- Lát ông nhắc tui nha, tui chưa có xem.

Lập Khiêm gạt đầu trấn an nhỏ bảo:

- Lát nữa tui hỏi gì bà trả lời nãy là được.

Nghe hắn ta nói vậy, đương nhiên nhỏ an tâm vô cùng. Chỉ là trả lời thôi mà, đơn giản vô cùng.

Cho nên cả hai vừa ăn vừa vấn đáp nhau theo kịch bản, còn mấy anh chị xung quanh ghi hình trong con mắt tò mò của mấy vị khách trong quán.

Nhỏ chuẩn bị tinh thần trả lời câu hỏi của tên này sao cho hay thì lại nghe hắn nói một câu:

- Hân thích mình từ khi nào?

=.= Khốn thật, không ngờ hắn lại hỏi câu này. Nhưng nghe thì đúng là mấy kịch bản chán òm thường thấy mà, cho nên nhỏ hắn giọng đáp.

- Lâu rồi.

“ Bây giờ thì hết rồi” – Nhỏ nhủ thầm trong bụng.

- Còn bây giờ?

Diệp Hân xem chút nữa là thốt ra hai chữ “ Mơ đi”, nhưng cũng may là nhỏ kìm lại được. Chẳng lẽ nói là nhỏ mà còn thích hắn ta thì cho thiên lôi đánh nhỏ chết cho rồi đi.

Mà nếu không thích hắn ta thì người ta sẽ hỏi:” Vậy đăng ký tham gia hẹn hò cùng hắn ta làm gì?”, cho nên cuối cùng nhỏ phải tự dối lòng đáp.

- Còn chút chút

Cha mẹ ơi, nhỏ thề là nhỏ thấy khoe môi của tên này hé nụ cười rõ ràng. Cũng phải thôi, cái tên khốn tự cao tự đại này luôn muốn người ta phụ tùng dưới chân hắn ta mà, cho nên biết người ta thích hắn thì hắn khoái chí ra mặt. Nhỏ phải nhủ vào.

- Lâu lắm rồi hai đứa mình mới đi chơi riêng thế này ha – Lập Khiêm tự nhiên cảm thán một câu.

Diệp Hân nghe xong thì lườm mắt nhìn Lập Khiêm rồi lườm mắt nhìn mấy anh chị kẻ đứng quay phim, kẻ cầm cái cây gậy micro giơ cao để thu tiếng. Một chị cầm kịch bản đang phe phẩy quạt.

Nhỏ quay lại nhìn Lập KHIêm biểu tình thắc mắc vô cùng:” Thế nào là đi chơi riêng?” . Có đây người bám theo thế này mà gọi là đi chơi riêng à. Tên này chắc đang sỉ nhục trí tuệ trẻ con của nhỏ mà.

Haiz! Chắc là kịch bản nó viết như thế, đành chấp nhận thôi. Nhỏ cười giả vờ hào hứng đáp:

- Đúng đó, lâu rồi tụi mình mới có dịp đi chơi riêng với nhau ha. Còn nhớ lần đi chơi riêng trước đây không? Mình nhớ lần đó, Khiêm mắt cứ nhìn lên chứ không chịu nhìn xuống nên đâm phải phân chó.

Nhỏ cố tình nói lớn tiếng một chút, nhân cơ hội cố tình bịa đặt một chút để bêu xấu Lập Khiêm. Nhỏ thích chí cười thầm trong bụng đưa mắt nhìn Lập Khiêm bày vẽ mình vô tội.

Lập Khiêm không thèm chấp nhỏ, cậu cười cười nói:

- Phải đó, lúc đó bộ dạng của Hân y như lúc sang này, đầu xù tóc rối thật là mất mặt quá, nên đành ngó lên trời giả vờ như không quen biết, để mọi người không cười lây sang mình. Ai dè, đạp nhầm phân chó. Mà Hân cũng thật là ngốc, đã bảo là phân chó mà vẫn cứ đưa lên mũi ngửi.

Nhỏ cố tình nói lớn bêu xấu hắn ta, không ngờ hắn ta trả đòn còn lớn hơn. Nhỏ chỉ nói hắn ta đạp phân chó, hắn ác mồm hơn, chê nhỏ bê bối, nói nhỏ ngửi phân chó, sẵn tiện mắng nhỏ ngốc. Đúng là tức chết nhỏ mà.

Diệp Hân chẳng thể làm gì được, nhỏ ghiền rằng cố cười cười đáp:

- Haha....đúng đó, tuổi trẻ khờ dại, thiếu hiểu biết nên mới thế.

Chân nhỏ dưới bàn khách khí đá một cái vào chân Lập Khiêm, Lập KHIêm bị đá đau điếng, c8a1n rằng chịu đựng, cố nhìn nhỏ cười nói.

- Haha , bây giờ lớn đầu rồi vẫn thiếu hiểu biết như thường.

Lập Khiêm cũng đá lại chân nhỏ một cái. Vậy là hình thành thế trận trên tươi cười, bên dưới đấu đá. Cả hai quên mất rằng, đây chỉ là một quán bình thường, không hề có khăn phủ che đầy chiếc bàn. Cho nên cảnh đấu đá cũng được ghi hình lại hết.

Mấy anh chị đưa mắt nhìn nhau, không biết có nên tiếp tục hay không? Nhưng khi anh quay phim định hạ máy quay xuống thì một bàn tay ngăn lại.

18. Chương 18: Cũng Có Hình Chữ S Đó Chứ

Cả hai tiếp tục màn trừng mắt ghiến răng đá chân với nhau cho đến khi một người trong đoàn quay không nhận được bật cười khúc khích trước hai đứa trẻ con này.

Diệp Hân và Lập Khiêm mới sức nhớ ra, hai người họ đang quay phim, bèn đỏ mặt cười hì hì nhìn mọi người nói:

- Tụi em trước giờ toàn thân thiết với nhau như vậy đó.

Không ngờ cả hai lại cùng đồng thanh nói ra một câu y hệt nhau, nói xong cả hai đều liếc mắt nhìn nhau một cái rồi giả bộ tươi cười.

- Dạ thân thiết lắm – Lập Khiêm lấy tay xoa xoa đầu nhỏ đến rớt bù, uống công nhỏ ngồi yên ấy chị làm.

Diệp Hân tức lắm, nhỏ cũng đưa tay vỗ bộp bộp vào vai Lập Khiêm mấy cái đau điếng trả thù nói:

- Dạ đúng là rất thân thiết.

Nhưng vỗ xong, Diệp Hân thấy hối hận vô cùng. Chẳng biết người tên này làm bằng gì, bằng đồng hay bằng sắt mà nhỏ vỗ có mấy cái đã đau hết cả cái tay.

Thấy mọi người lắc đầu cười, thu dọn chuẩn bị cảnh quay khác, hai đứa liền liếc nhau bắt đầu đấu khẩu tiếp.

- Nè, làm gì mà nhìn tui nhiều vậy, tui sẽ hiểu lầm là bà thích tui đó – Lập Khiêm nhìn nhỏ cười trêu ghẹo.

- Còn ông, nhìn tui như thế là có ý gì? Ông đang đi mua thịt lợn à, làm gì mà soi mói tui như vậy chứ – Diệp Hân tức giận cũng đáp lại không vừa.

- Tui không mua thịt heo, tui đang xem đầu bò – Lập Khiêm bèn nhìn nhỏ chế nhạo.

Cả hai trừng mắt nhìn nhau không chớp, coi như đứa nào chớp trước tức là thua. Nhỏ nhất định là không chịu thua đâu. Nhưng mà, mấy cái thứ mà mấy chị trang điểm tô chét trên mặt nhỏ, nhất là phần macara khiến mi mắt nhỏ nặng hơn ngày thường, nếu không chớp mắt thế nào, nhỏ cũng khó à xem.

Cuối cùng rồi mi mắt gần thêm trọng lượng của nhỏ cũng thua cuộc, nhỏ mở mắt quá chớp liên tục. Diệp Hân khóc thầm trong bụng, ông trời qua ư bất công, số phận nhỏ đã định là thua cuộc mà. Huhu.....

Sau đó

Đạo diễn đã bảo với hai người rằng, cứ diễn tự nhiên theo kịch bản là được. Cho nên họ bắt đầu quay tiếp khung cảnh bên ngoài.

Trong lúc chờ đợi, Lập Khiêm đứng ngía Diệp Hân một cái. Nhỏ bực bội lắm nhưng cũng cố gắng nín nhịn, bởi vì cãi nhau nữa thì người bị chịu thiệt luôn luôn là nhỏ, vậy nên để cho tên khốn này nhìn cho đã đi, nhìn đến lòi mắt luôn đi.

Sau một hồi ngấm ngía Diệp Hân, Lập Khiêm gật gật đầu nói:

- Cũng có hình chữ S đó chứ.

“ Hả ...Tên này nói thế là ý gì, đang khen mình ư?” – Diệp Hân thầm nghĩ trong lòng.

Cũng đúng thôi, hôm nay nhỏ trang điểm mặc đồ đến nhỏ còn công nhận là mình xinh mà. Tuy nhỏ không có than hình tiêu chuẩn của người đẹp bậc nhất, nhưng ít ra than hình nhỏ cũng khá cân đối, không quá cao, cũng không đến nỗi lùn, tuy có hơi tròn tròn tý nhưng thời nay con gái gầy quá thì chẳng còn chút hấp dẫn nào.

Tuy bị cái tên khốn kia thất chặt eo làm nhỏ không thể ăn thả cửa được, nhưng mà lại để lộ được vòng eo tiềm hoài ẩn hoài của nhỏ. Nhỏ khoái chí cười tươi khi nghe Lập Khiêm khen than hình của nhỏ hình chữ S.

Vậy thì tạm thời tha tội cho Lập Khiêm một chút vậy, ai bảo trời sinh con gái thích nghe người ta khen làm chi.

- Ông cứ nói quá – Nhỏ nhìn Lập Khiêm ngượng ngùng khiêm tốn nói.

Không ngờ Lập Khiêm coi như không có gì bình thản đáp:

- Đâu có đâu, cái bụng của bà hình chữ S thật mà.

Diệp Hân suýt chút nữa cắn lưỡi mình chết giắc tại chỗ.

HuhuBởi vậy mới nói, cái tên miệng quạ này chắc chắn sẽ không nói ra điều gì hay mà. Sao nhỏ lại có thể làm tưởng hấn ta khen nhờ cơ chứ, hồi hận quá đi mất.

Nhưng mà nhỏ tức nhất là cái tên khốn này nói chỗ nào không nói, lại nói cái bụng của nhỏ. Ý của hấn ta là sao chứ? Bụng của nhỏ làm sao mà tạo ra được hình chữ S, có phải là bụng phụê dư mỡ để rồi tạo nên mỡ đâu mà hình chữ S chứ. Đúng là một sự sỉ nhục tàn nhẫn nhất mà .

Diệp Hân còn đang bị thương trong lòng thì Lập Khiêm để thêm một câu khiến nhỏ chỉ muốn chết liền tại chỗ:

- Chữ bà nhìn cái đồng bằng của bà đi, có gì để thành chữ S đâu.

Tức chết nhỏ đi mà, số nhỏ đúng là bị tên sao chổi này chiếu, góc đầu không lên được luôn.

Đang lúc nhỏ sắp sửa phát hỏa thì mọi người đã chạy xa đến rồi, cho nên nhỏ nhin ...nhỏ nhin ...

Tất nhiên là bắt đầu quay vô cảnh chính rồi : Điều khiển cho người con gái hạnh phúc.

Mà điều khiển cho con gái hạnh phúc là gì....Là nhận được một thông điệp yêu thương của người mình yêu . Ở đây là nhận được một món quà mà thần tượng mình tặng.

Chương trình đã sắp sẵn mọi thứ rồi, họ chuẩn bị một bó hoa hồng được gói rất đẹp. Tất nhiên là để Lập Khiêm tặng cho nhỏ rồi....Kịch bản là như thế, nhưng mànhỏ đâu phải là người thích tuân theo nguyên tắc

Haha35 kế còn lại của nhỏ, bây giờ bắt đầu thực hiện đây. Phải trả thù mấy vụ bị tên này làm bẽ mặt thì nhỏ mới thỏa lòng thỏa dạ được.

Cảnh quay tiếp theo được quay trong một ông viên, tất nhiên là nhỏ ngồi trên ghế đã chờ đợi, bước tiếp theo là Lập Khiêm cầm theo trên tay một bó hồng từ từ bước đến chỗ nhỏ ngồi để tặng nhỏ.

- Tặng bạn, hãy nhận nó như nhận tấm lòng của mình – Giọng Lập Khiêm nhẹ nhàng dịu dàng , ánh mắt chân thành đến nỗi khiến nhỏ gần như choáng ngợp, suýt chút nữa là cảm động phát khóc.

Tuy lúc hẹn hò với Hiểu Huy, nhỏ cũng được tặng hoa rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ nhỏ nhận được bó hoa đẹp đến thế này.

Nhỏ đứng dậy tươi cười cầm lấy bó hoa trên tay của Lập Khiêm . Ngay người ngấm nhìn bó hoa trên tay của mình, đưa lên mũi ngửi, quả thật là rất thơm.

- Hôm nay Hân rất dễ thương, chiếc váy này rất hợp với Hân.

Lập Khiêm mỉm cười nhìn nhỏ, nụ cười của cậu như ánh nắng ban mai vừa ấm áp vừa dịu dàng. Diệp Hân bỗng nhiên thấy nhói trong lòng. Nụ cười này, trước đây nhỏ nhìn thấy rất nhiều lần, nụ cười luôn hướng về nhỏ, nụ cười mà 2 năm rồi nhỏ mới thấy lại.

Diệp Hân vội vã trấn tĩnh lại, không thể mềm lòng được, nhỏ làm bộ xụ mặt xuống nói làm như vô tình trước ống kính máy quay:

- Thật ra mình thích hoa bách hợp hơn.

Tất nhiên, trước tình hình thế này, người con trai đương nhiên phải tỏ rag a lảng chứ sao nữa, Diệp hân đếm thầm trong bụng 1...2...3...

- Được, vậy mình lập tức đi mua – Lập Khiêm bèn quả quyết nói.

- Nhưng chỉ là mua hoa thôi thì ai mua mà chẳng được, mua hoa cần có thành ý – Nhỏ cười thầm trong bụng, mặt cổ tỏ ra nũng nịu, đến nỗi nhỏ nhỏ hết da gà cả lên.

- Thể hiện thành ý – Lập Khiêm cau mày nói.

Diệp Hân bèn vội vã gật đầu ...miệng nhỏ cười đến mang tai đáp:

- Nếu bạn có thành ý thì chạy bộ từ đây đến tiệm bán hoa mua bình đi. Tiệm bán hoa cũng gần mà, chạy tí là tới.

- Được, Hân vào quán nước đằng kia chờ đi – Lập Khiêm gật đầu đáp không một chút do dự, cũng không hỏi ý kiến của mọi người.

- Mình chỉ cho Khiêm 30 phút thôi đó – Diệp hân cố tình nói lớn.

Nói xong cậu lập tức chạy đi mua khiến mọi người ngỡ ngàng quay sang hỏi đạo diễn, đạo diễn liền chỉ tay với anh chàng quay phim:

- Chạy theo quay chứ sao?

Thế là anh chàng quay phim cứ thế mà cầm đầu xách máy quay chạy theo. Nhỏ thấy cũng tội tội gì đâu nhưng thôi kệ đi.

Diệp Hân và mọi người vào trong quán ngồi đợi, Diệp Hân gọi bình ly sinh tố, vừa ngồi vừa khoái trái vì kế hoạch trả thù thành công. Cái tên đó phải chạy đi ít nhất là 10 phút mới đến được chỗ bán hoa. Haha, chỉ cần vậy là đủ rồi. Cứ từ từ mà hành hạ.

Nhỏ nhâm nhi ly sinh tố, mọi người trong đoàn quay ai nấy đều sốt ruột, nhưng chỉ có đạo diễn thì không. Ông ngồi nhìn Diệp Hân gật gù đầu, quyết định chọn hai đứa bé này là điều không sai mà.

Còn đúng 5 phút nữa là hết giờ, Diệp Hân chỉ thấy anh quay phim về về trước. Anh ấy bảo Lập Khiêm vừa chạy vừa sợ hoa bị hư nên phải chạy thật chậm. Nhìn anh quay phim người đổ đầy mồ hôi, Diệp hân cũng thấy tội tội, nghĩ đến Lập Khiêm nhỏ cũng thấy tội.

Nhưng nhỏ nhanh chóng xua đi ý nghĩ kia, phải dìm chết tên này thì mới hả giận được. Cho nên nhỏ gọi ngay một lon pepsi lạnh chờ Lập Khiêm trở về. Nhưng hehe, nhỏ cầm cái lon, lắc thật là mạnh rồi nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt mình, cười thích chí.

- Cho nhà người chết trong tay bà vậy.

Đúng 5 phút sau, Lập Khiêm bước vào, trên tay cầm bó hoa bác hợp, gương mặt đầy mồ hôi đi đến bên nhỏ tươi cười tặng bó hoa cho nhỏ.

- Cảm ơn bạn, mình biết bạn vất vả lắm rồi. Mình gọi dẫn lon nước ướp lạnh cho Khiêm rồi đó, mở ra uống đi. - Uhm- Lập Khiêm gật đầu rồi từ từ ngồi xuống, tay đưa lên quệt mồ hôi xong rồi cầm lấy cái lon pepsi chuẩn bị mở

Nhìn động tác chậm rãi của Lập Khiêm, Diệp Hân không khỏi sốt ruột, nhỏ trừng trừng nhìn bàn tay chậm chạp của Lập Khiêm “ Mở ra đi, mở ra đi”

Không dè Lập Khiêm đưa lon nước trước mặt nhỏ:

- Mình thấy Hân cứ nhìn chăm chăm cái lon này, chắc là Hân muốn uống chứ gì, vậy chúng ta đổi đi

Nói xong kéo ly sinh tố về phía mình hút ngon lành, nhỏ há miệng mắc quai, đau khổ nhìn lon nước ngọt bị nhỏ lắc cho lên ga rồi, làm sao dám mở đây.

Thấy nhỏ nước nước miếng cái ực, ngỡ ngàng nhìn cái lon, Lập Khiêm bèn chồm người tới tốt bụng nói: - Để mình mở giùm cho

Diệp hân vội vàng xua tay nói:

- Không cần đâu

Nhưng nhỏ chưa nói hết câu thì một luồng nước mát lạnh bắn vào mặt nhỏ, còn Lập Khiêm thì phá lên cười sặc sụa.

19. Chương 19: Đồ Khốn, Ai Cho Ông Tự Mình Quyết Định Chứ?

Đó là một cảm giác rất ư là Yomost, mát lạnh, ngọt ngào....nhưng nếu đây chỉ là giấc mơ thì tuyệt biết bao, tiếc rằng đây là hiện thực phũ phàng.

Long Pepsi bị trào ga phóng ra ngoài bắn vào mặt và người của nhỏ trong tiếng cười sảng khoái của Lập Khiêm mới là điều khiến nhỏ tức nhất. Nhỏ giận run người, phóng 2 tia laze về phía Lập Khiêm ghiến răng nhủ thầm :” Chết đi chết đi ...”

Mấy anh chị quay phim, trang điểmvừa lo lắng nhìn nhỏ nhưng cũng không nhịn được cười. Bởi vì họ nhìn thấy Diệp Hân rõ ràng cố ý chơi khăm Lập Khiêm, e dè, gây ông lại đập lưng ông như thế, trả ngược về phía nhỏ hết.

Lập khiêm vội vàng lấy khăn giấy ra lau mặt cho nhỏ, giả vờ áy náy bảo:

- Xin lỗi, xin lỗi, mình không ngờ lại như vậylon nước ngọt này chắc là bị rơi nên mới thế.

Diệp hân biết mình bị Lập Khiêm trả đũa, nhưng cũng đành nuốt hận mà thôi, vì nếu nói ra thì chính nhỏ mới là tiểu nhân, rat ay *** hại người trước. Chỉ tiếc rằng người nhỏ hại là một tên ngụy quân tử chính cống.

Người ta nói “ Tiểu nhân dễ phòng, ngụy quân tử khó phòng mà” , đạo lí của người xưa quả thật là không sai. Huhu....

Mấy chị thấy nhỏ bị ướt hết như vậy thì cũng bước đến giúp nhỏ lau đi nước ngọt. Sau đó tất cả mọi người nhìn đạo diễn xin ý kiến. Đạo diễn phẩy tay nói:

- Gác máy.

Mọi người lục tục thu dọn đồ ra về. Diệp hân nhìn bộ váy đẹp nhỏ mặc trên người được có một buổi đã bị tên này làm hư hại thì thầm mắng **** kiếp sau ...kiếp sau...kiếp sau nữa của Lập Khiêm, chỉ có điều nhỏ không biết, thật sự có kiếp sau hay không?

Mặc dù muốn là quay xong trong hôm nay, nhưng trước tình hình này...Diệp Hân thở dài, thôi thì bữa quay hôm nay tạm dừng ở đây đi.

“ Về nhà...về nhà” – Nhỏ thầm reo mừng trong bụng. Thà về nhà nướng một giấc bù lại buổi sang phải dậy sớm, còn hơn tiếp tục đối mặt với tên khốn này.

- Làm phiền mọi người cả buổi rồi, tụi em không dám làm phiền mọi người nữa đâu. Tụi em sẽ tự đi xe buýt về nhà – Lập Khiêm đột nhiên lên tiếng sau khi Diệp hân nhấc một chân lên trên xe, khiến chân nhỏ chới với giữa không trung.

“ Đồ khốn, ai cho ông tự mình quyết định chứ?” – Nhỏ **** thầm, đang định lên tiếng phản đối thì ...

- Vậy cũng được....hai đứa ở lại về sau, tụi chú đưa từng người về nhà đây....Hẹn mai gặp nhau – Chú đạo diễn gật đầu lên tiếng.

Diệp hân suýt chút cắn phải lưỡi của mình:” Chú đạo diễn à, chú cũng thật là tàn nhẫn mà”, nhỏ chỉ có thể khóc thầm mà thôi, lúi thủi đặt chân xuống, nép mình qua một bên nhìn chiếc xe từ từ lăn bánh.

Xe đi rồi thì thực nữ cũng không còn, nhỏ quay người 180 độ nhìn tên Lập Khiêm đang nhả răng cười đắc ý bắt đầu phun “mưa xuân” tầm tã:

- Ông, cái đồ khôn, ông có giỏi thì đi một mình đi, mắc gì lôi kéo tui theo chứ hả. Có biết từ hôm qua đến giờ tui chưa có hạt cơm nào bỏ bụng hay không. Bây giờ còn phải lội một đoạn ra đến bến xe. Tui có sức đâu mà lội hả.

Nói rồi nhỏ nước mắt lưng tròng, mếu máo nức nở, nghĩ đến quãng đường dài mà thương cái chân, nhất là nhỏ đang mang đôi giày này. Bộ đồ dính nước ngọt có chút rít rít khó chịu, thật sự muốn xé rách nó, nhưng nếu xé rách nó, nhỏ phải mặc đồ bằng niềm tin giống sự tích hoàng đế cởi truồng à.

Lập Khiêm nhìn nhỏ có chút áy náy liền bảo:

- Nín đi. Cùng lắm tui đãi bà ăn.

- Không thèm

- Đùi gà hamburger ...

- Để dành ông ăn đi – Nhỏ hờn mặc nói.

- Thêm kem tươi thì thế nào?

- Tụi không dễ dàng bị vật chất cám dỗ đâu.

- Ăn xong rồi thì tui mình đi ăn thêm cá viên chiên của bà tư đi, chỗ ngày xưa tui mình vẫn thường ăn còn bán đó – Lập Khiêm bèn dụ dỗ tiếp.

Nhắc tới cá viên chiên của bà tư, Diệp Hân không khỏi chảy nước miếng. Cá viên chiên của bà tư, viên nào viên nấy bự tròn nhìn đã mắt, ăn vào thật là ngon, chứ không như mấy người bán dạo bên ngoài, toàn làm bằng bột nổi, chiên thì phồng to lát sau teo lại còn chút xiu.

Từ lúc giận nhau, nhỏ cũng không đến đây ăn nữa, giờ nhắc lại, mùi vị thơm ngon của xâu cá viên lại tràn về khiến dịch vị của nhỏ không ngừng tiết ra.

- Ông trả tiền? – Nhỏ nghi ngờ hỏi lại.

- Mình bao?

- Nhưng bây giờ tui mỗi chân, đói bụng không còn sức, không đi được nữa – Dù sao cũng phải đi ăn, nhưng mà nhỏ thê thảm như vậy, lẽ nào lại để cho tên này đắc ý như vậy, nên giả vờ run run hết sức không nhèo.

- Lên đi, mình công cho – Lập Khiêm bèn đến trước mặt nhỏ rồi ngồi sụp xuống.

Diệp Hân ngáy người ra nhìn, nhỏ không ngờ Lập Khiêm nhanh chóng ngồi xuống như vậy, tâm trạng đang đắc ý muốn hành Lập Khiêm bỗng chuyển sang xúc động.

Nhớ lại những ngày trước, nhỏ vẫn thường nhõng nhẽo bắt Lập Khiêm phải công, không biết từ năm mấy tuổi, nhưng chỉ nhớ Lập Khiêm luôn vui vẻ chia lưng cho nhỏ tót lên, cứ thế công nhỏ, không có lấy một câu phản nản nào.

- Khiêm! 3 + 1 bằng gì? – Diệp Hân ở trên lưng ầm áp của Lập Khiêm hỏi. Nhớ vẫn nhớ cảm giác lưng mềm mại và vững chắc của Lập Khiêm

- Không biết – Lập Khiêm chẳng buồn nghĩ ngợi đáp.

- Ngốc quá, ba + một ra ông già chống gậy, đổ bao nhiêu lần rồi mà vẫn không trả lời được – Diệp Hân dù biết là Lập Khiêm biết nhưng vẫn vờ như không biết trả lời.

- Công con héo nái như bà, chắc chắn tui sẽ nhanh chóng trở thành ông già lưng còng chống gậy – Lập Khiêm cười trêu nhỏ.

- Ông chết đi! – Diệp Hân tức giận véo tai của Lập Khiêm trả thù.

- Nè, tui thả bà xuống đó nha – Lập Khiêm vừa nói xong thì thả tay cho nhỏ rơi tự do như trái mít rụng.

- Á ...ông mau đứng lại cho tui – Mông nhỏ tiếp đất tại một âm thanh hõn đồn, nhỏ vùng dậy đuổi theo Lập Khiêm, quên mất phải giả vờ tiếp.

- Lêu ...lêu ...- Lập Khiêm đưa hai tay lên mặt làm động tác mèo rửa mặt trêu nhõ - Lại đây, đuổi được thì tui công tiếp.

Cả hai cứ đuổi nhau rồi cười đùa, quên mất đã từng giận hờn nhau hai năm.

Phía đằng xa, ống kính máy quay lại tiếp tục ghi hình

20. Chương 20: Chạm Vạch Rồi.

Hai người đang đuổi nhau vòng vòng thì đột nhiên Diệp Hân khựng lại, bởi vì nhõ nhìn thấy trước mặt nhõ là Hiểu huy đang tay trong tay với Đồng Ngọc.

Lập khiêm thấy sắc mặt nhõ đột nhiên thay đổi, hơi ngạc nhiên huơ tay trước mặt nhõ mấy cái rồi bèn nhìn theo ánh mắt của nhõ.

- Hóa ra là như vậy.

Lập Khiêm liền nắm chặt tay nhõ kéo lại gần mình, miệng cười hi hi chào hai người họ.

Hiểu Huy hơi ngượng ngùng nhìn nhõ, còn Đồng Ngọc thì cứ vênh mặt khinh bỉ nhìn nhõ. Được đã vậy thì nhõ cho biết tay.

Giơ tay ôm lấy cánh tay Lập Khiêm, miệng mở rộng đến mang tai cười nhìn hai người kia vẻ khiêu khích:

- Cũng đi chơi sao?

- Tất nhiên rồi, hai tụi mình là quen nhau thật, chứ không phải chỉ là quen giả vờ như ai kia – Đồng Ngọc kênh kiệu đáp lời.

- Ồ, quen giả vờ. Kiểu như là thế nào ta? Kiểu như được nắm tay người mà người khác thích, được gặp người mà người khác thích là vậy phải không ta – Diệp Hân cười cười ra vẻ suy nghĩ chằm chọc lại.

Nhõ Hằng cũng đã nói với nhõ, chắc chắn Đồng Ngọc quen với Hiểu Huy là vì muốn chơi khâm nhõ. Chơi khâm nhõ cái vụ bức thư tình lần đó nhõ đã từ chối đưa giùm.

Chuyện hai năm trước là như vậy. Ai ai cũng biết nhõ với Lập Khiêm là bạn thân từ nhõ với nhau, cho nên khi muốn tặng vật gì đó cho Lập Khiêm đều chạy đến nhờ cậy nhõ đưa giùm, tất nhiên nhõ vô cùng vui vẻ nhận lời vì sau đó, nhõ được hưởng lợi mà. Chỉ có điều, nhõ chưa từng thấy ai gởi nhõ thư tình cả, cho nên khi Đồng Ngọc gởi nhõ thư tình đưa giùm cho Lập Khiêm, ban đầu Diệp hân nhận lời. Nhưng ngay sau đó, Diệp Hân nhận ra tình cảm của nhõ đối với Lập Khiêm không chỉ đơn thuần là tình bạn nữa rồi. Cho nên nhõ đã quyết định trả lại cho Đồng Ngọc.

- Xin lỗi bạn, mình không thể đưa giúp bạn lá thư này được. Bạn hãy tự đưa đi.

- Tại sao? – Đó là câu hỏi của Đồng Ngọc khi nhõ trả lại bức thư.

- Vì mình phát hiện, mình cũng thích bạn ấy – Nhõ đã trả lời thành khẩn với Đồng Ngọc như vậy.

Đương nhiên sau đó, nhõ cũng quên bém luôn Đồng Ngọc lớp 8B là ai. Chỉ có điều nhõ không ngờ là cô bạn này lại thù dai như vậy, ra tay cướp mất Hiểu Huy của nhõ.

Và theo ti tình báo chắc chắn của nhõ Hằng, Đồng Ngọc vẫn còn rất thích Lập Khiêm, mấy ngày trước còn tỏ vẻ với các bạn của mình là mãi mãi thích Lập khiêm, ấy vậy mà đột nhiên cướp đi Hiểu Huy của nhõ trong tích tắc. vậy nguyên nhân duy nhất chỉ có một: Chính là trả thù nhõ về vụ bức thư tình kia mà thôi.

Đúng là nhõ mọn mà. Nghĩ đi nghĩ lại, Đồng Ngọc phải cảm ơn nhõ mới đúng. Nếu như nhõ đưa thư của Đồng Ngọc cho Lập Khiêm thì chắc chắn cô ta sẽ trở thành trò cười trước toàn trường chứ không phải nhõ. Vậy mà còn lấy oán báo ơn.

- Vậy thì sao, hết chương trình thì ai kia cũng bị đá thôi mà – Đồng Ngọc nhếch môi cười châm chọc nhỏ.

Đây chính là hiện thực phủ phàng mà. Chính xác là khi hết chương trình, nhỏ và Lập Khiêm lại tiếp tục xa nhau. Nhỏ đuối lý không còn gì để phản bác, chỉ có thể tức giận nhìn về đặc ý vô cùng của Đồng Ngọc.

- Nếu như không phải giả vờ thì sao? – Lập Khiêm đột nhiên lên tiếng sau những phút giây im lặng ban đầu.

Tất cả đều đồng loạt nhìn về phía cậu ấy. Lập Khiêm mỉm cười quay sang nhỏ khe khẽ nói:

- Nếu tui nói, người tui thích là nhỏ gốc bà thì sao?

Oa..oa...từ lúc nhìn thấy Hiểu Huy, nhỏ cảm thấy rất ư là buồn, nhưng còn buồn hơn khi nhìn về đặc ý của Đồng Ngọc. Bây giờ Lập Khiêm lại lên tiếng giải vây cho nhỏ, thật là khiến nhỏ cảm động đến phát khóc.

Đây chính là lời tỏ tình của hoàng tử trong truyền thuyết có phải không ta. Mặc kệ là thật lòng hay giả dối, nhỏ tất nhiên là phải hưởng thụ trước cái đã, phải làm cho Đồng Ngọc mắt mặt mới hả giận.

Nhưng khoan, Lập Khiêm hỏi nhỏ là thì sao? Vấn đề là thì sao?

- Thì ông sẽ làm con chó con chứ sao – Đầu đang nghĩ, miệng nhỏ đột nhiên buộc ra thành tiếng.

Sau câu nói của mình, nhỏ đột nhiên như bị sét đánh. Trời ạ! Cái miệng quạ của nhỏ vừa nói gì vậy chứ.

Tình hình này mà nhỏ còn nhớ tới cái vụ đánh cược, xem ra trong tình thế của nhỏ khát khao giành thắng lợi trước tên sao chổi này rồi. Haiz.....

Nhỏ nghĩ, lần này thì tiêu rồi. Lập Khiêm đang giúp nhỏ đỡ mất mặt mà nhỏ lại đối với hắn như vậy, chắc chắn hắn ta sẽ thấy chết không cứu à xem, trở mặt không nhận người ngay lập tức.

- Ủ! Mình chấp nhận làm con chó con – Lập Khiêm không hề giận vì câu nói của nhỏ, mà còn gật đầu xác nhận ngay. Tay vẫn siết chặt tay nhỏ

“Không phải chứ” – Nhỏ vô cùng ngạc nhiên nhìn Lập Khiêm không chớp chớp mắt, vậy mà tên này cũng không giận à. Xem ra hắn ta quyết tâm ra tay vì nghĩa rồi. Nhỏ nhìn Lập Khiêm đầy cảm kích.

- Đi thôi – Hiểu Huy nhìn cảnh tượng Lập Khiêm và Diệp Hân mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau âu yếm thì kéo tay Đồng Ngọc bỏ đi. Từ đầu tới đuôi, cậu chẳng muốn gây sự chút nào hết.

Nhìn hai người kia bỏ đi, hai người mừng thầm cùng thở ra một hơi. Nhưng ngay sau đó...

- Bà đừng có tưởng thiệt nha, tui chỉ sợ là bà khóc lóc ầm ĩ khiến mọi người hiểu lầm tui ăn hiếp bà mới lên tiếng giúp bà như vậy. Chứ kẻ phả là con chó con là bà.

Biết ngay mà, cái tên khốn thù dai này, làm sao mà chịu bỏ qua cho nhỏ đơn giản như vậy chứ.

- Để rồi xem, ai sẽ làm con chó con.

- Hứ ...- Cả hai đồng loạt hást mặt, không ai chịu thua ai. Xoay lưng bỏ đi theo hai hướng, đường ai nấy đi.

Nhưng, chưa được hai bước, cái bụng của nhỏ róc lên ầm ĩ như sấm vang chớp giật, người cách xa 10 bước còn có thể nghe thấy nữa là huống gì Lập Khiêm.

- Đi ăn thôi – Lập Khiêm lắc đầu chịu thua cái bụng của nhỏ chép miệng nói.

Cả hai đi ăn một bụng đùi gà rồi lại quyết chiến cá viên chiên, cuối cùng thì giành nhau ăn viên cá viên chiên cuối cùng chí chóe.

- Không được rồi, em không nhịn cười được với hai đứa này – Anh quay phim từ xa nhìn cảnh hai đứa giành ăn mà cười đến gập người, run run tay cầm máy quay.

- Chúng ta chịu khó như vậy, chương trình mới hay. Chứ cứ đi theo kịch bản riết, sói mòn đến nhàm chán – Đạo diễn cũng không nhịn được cười nói.

“ Mẹ mua cho em con heo đất.....”

Tiếng chuông điện thoại vang lên đánh thức Diệp hân, nhỏ khổ sở mò mẫm điện thoại trong cơn mê.

- A lô

- Mau dậy đi , tập thể dục. Nhanh lên, nếu không bà sẽ là con chó con vì thua cuộc – Giọng Lập Khiêm oang oang lên rồi nhanh chóng tắt máy không để nhỏ kịp có lời nào hết.

Mắt nhắm mắt mở, nhỏ nhìn đồng hồ . Mới có 4h30 sáng.

Hôm qua thì 6 giờ, hôm nay thì 4h 30, cái tên khốn này, không định cho nhỏ ngủ mà. Định cho nhỏ bị hết sức lực mà thua cuộc à. Đứng hồng....ai là con chó con còn chưa biết.

Nhỏ lao nhanh đi vệ sinh rồi thay đồ bước ra ngoài. Đúng là cần rèn luyện sức khỏe và tinh thần để chiến đấu. thể dục thôi.

Nhưng

- Thật là chán, nhìn xem, con nít lên ba còn khỏe hơn bà – Lập Khiêm nhìn bộ dạng thở hồng hộc như chó khát nước của nhỏ, mỗi tội không thè lưỡi chê bai.

Lâu rồi nhỏ không chạy bộ, vừa chạy được một chút đã sốc hông rồi.

- Đứng tại chỗ tập đi. Một hai...một hai- Lập Khiêm chán chường nhìn nhỏ bảo.

....

- Cúi sát người xuống.....xoay mạnh lên ...- Lập Khiêm không ngừng le hét uốn uốn nắn nắn thân hình cứng đơ của nhỏ.

Cha mẹ ơi...tập thể dục thật sự là như thế này sao. Xương nhỏ muốn gãy ra thành từng mảnh luôn rồi. Huhu.

- Gõ mục không thể dục đéo được mà- Lập Khiêm chắc lưỡi than thở.

- Kệ tui...mắc gì tới ông. Tự nhiên lôi tui đi tập thể dục là sao – Nhỏ bực tức gắt ầm lên.

- Tui phải rèn luyện sức khỏe còn chạy đi mua hoa tặng bà chứ - Lập Khiêm cười gian trả lời – Mà chạy một mình buồn, cho nên bà phải chạy cùng với tui.

Má ơi ! Cứu con với. Thì ra mưu kế của nhỏ phản lại nhỏ rồi.

Cuối cùng, Diệp Hân lê thân thể rã rượi đến trường. Nhỏ uể oải nằm trên mặt bàn, thì nhỏ Hằng chạy vào la lớn:

- Chạm vạch rồi.

- Chạm...cái gì chạm..đâu đâu....- Nhỏ hét hồn tưởng chuyện gì, vội ngóc đầu dậy nhìn ngang ngó dọc hỏi.

- Thì cái bầu chọn của bà đó. Nó chạm vạch rồi, 100% luôn.haha – Nhỏ Hằng phấn khích đáp.

- Bầu chọn cái gì? – Nhỏ ngơ ngác hỏi.

- Thì bầu xem bà có được yêu thích hay không đó. Màu đỏ là ghét, màu xanh là thích, màu vàng là bình thường. Tối qua đã chạm vạch nhanh chóng luôn.

- Vậy hả. Hehe- Biết ngay mà , tuy nhỏ đưa tấm hình bình thường nộp cho họ làm quảng cáo, nhưng với sắc đẹp tiềm ẩn của nhỏ, mọi người chắc chắn đã nhận ra. Cho nên mới có một ngày mà đã chạm vạch 100% rồi.

- Ủ, nguyên một đường đỏ luôn – Nhỏ Hằng dội ngay một gáo nước lạnh vào mặt nhỏ.

Diệp hân tức muốn học máu nhìn đứa bạn của mình. Nhỏ bị người ta ghét mà đứa bạn thân lại cười tươi khoái chí như vậy. Xem ra nhỏ nhận lầm bạn, chơi lầm người rồi.

Khổ sở cứ thế tiếp diễn....hết một tuần, mỗi ngày bỏ ra hai tiếng đồng hồ quay hình....cuối cùng chương trình đầu tiên cũng lên sóng.

21. Chương 21: Hôm Nay Là Ngày Công Chiếu Buổi Đầu Tiên Của Cả Hai

- Hồi hộp quá....không biết sẽ ra sao ta, tui tức bà quá đi, không cho tui đi theo. Lần sau bà năn nỉ cho tui đi theo với được không, tui chỉ im lặng đứng nhìn thôi – Nhỏ Hằng nhìn nhỏ chếp miệng than thở rồi năn nỉ.

Diệp Hân lườm nhỏ Hằng một cái rõ ghét. Cái thù bạn gì, nghe bạn mình kể lẽ những khổ sở đau thương như thế mà nhỏ này chẳng những không an ủi mà còn đòi đi theo. Tưởng đi theo để giúp nhỏ đối phó với tên khốn Lập Khiêm, hóa ra đi theo chỉ để được nhìn cảnh nhỏ bị hành hạ một cách đau thương.

- Thôi miễn đi – Nhỏ bữu môi đáp

- Ích kỷ.....

.....

- Keo kiệt, uống công tui đã bầu chọn vào phiếu thích cho bà – Nhỏ Hằng bực tức mắng.

- Bầu chọn cái gì chứ. Tui mà biết tên khốn nào làm ra cái bầu chọn đó, tui sẽ nguyên rửa sáu đời tổ tông nhà nó – Nói đến chuyện này, càng khiến nhỏ nổi điên hơn nữa.

Chả biết cái đồ khốn nào dám ngang nhiên công khai phỉ nhổ vào mặt nhỏ như thế

“ Một con cóc ghẻ lạc dưới chân chim thiên nga....”

“ Không xứng với Lập Khiêm gì hết....”

“ Đồ mũi to”

“ Con quạ đen may mắn”

.....

Lúc nhỏ lên mạng đọc được những lời ment này, nhỏ xuýt chút nữa ngất luôn ấy chứ. Đó chỉ là mấy cái tiêu đề thôi đó chứ chưa phải lời bình luận. Nếu đọc mấy cái bình luận kia, chắc chắn nhỏ sẽ đau tim mà chết luôn không chừng.

Nhưng mà cũng không thể trách những người kia được. Bọn họ cũng vì thần tượng yêu quý của mình mà thôi. Nhỏ cũng không khác gì bọn người kia là mấy. Tất nhiên sẽ soi mói đến tận kẽ chân răng xem cô nàng đó có xứng với thần tượng của mình hay không?

Haiz...bây giờ nhỏ mới biết, làm người đã khó, làm người của công chúng càng khó hơn. Người của công chúngtừ bao giờ nhỏ đã trở thành người của công chúng vậy ta. Hình như là :

- Hình như là nhỏ này nè

- Mặt mũi coi cũng được, nhưng không xứng, không sao, có thể yên tâm.....

Ngay đến cái chị nhân viên trong nhà sách cũng nhận ra nhỏ, đúng là chương trình đầu tiên luôn được quảng cáo rầm rộ. Nhỏ bỗng nhiên trở thành vật hy sinh cho công chúng chiêm ngưỡng và ném đá.

Nói tóm lại là sự xui xẻo của nhỏ vẫn chưa hề chấm dứt khi mà cô giáo bộ môn toán của nhỏ bước vào.

- Diệp Hân!

- Dạ - Nhỏ đứng bật dậy chờ nghe cô xử chém.

- Tại sao không nộp bài tập cho cô – Giọng cô toán của nhỏ lạnh lùng vang lên.

Còn tại sao nữa chứ, cũng tại tức giận cái vụ bình chọn đó mà nhỏ quên khuấy mất việc làm bài tập về nhà chứ sao nữa.

Cuộc đời nhỏ bắt đầu thảm thương rồi đây. Ai chẳng biết bà cô này của nhỏ có biệt danh là bà cô già ế chồng, là duyệt tuyệt sư thái của phái nga mi chứ. Nhỏ lén lút thở dài thương cho số phận bèo bọt hẩm hiu của mình.

Nhỏ còn chưa kịp mở miệng bào chữa thì duyệt tuyệt sư thái đã đưa ra môn quy

- Tôi đã nói rõ từ đầu, môn của tôi bắt buộc phải về nhà làm bài tập đầy đủ cho tôi. Nếu ai không làm bài tập đầy đủ thì phải chịu phạt, làm 25 bài trong sách bài tập.

Biết ngay mà, đây không phải là lần đầu tiên nhỏ nghe cô toán nói mấy câu này, nhưng đây là lần đầu tiên nhỏ chịu phạt. Bất luận là làm đúng hay làm sai, chỉ cần có làm bài đều được tha thứ, nhưng nếu không làm dù chỉ một bài, hậu quả sẽ là thế này. Cô chẳng những bắt làm hết bài trong sách bài tập mà thậm chí cô còn lôi từ đâu ra vô số bài tập từ trên trời ném vào bọn họ.

“ Làm bài tập một lần cho nhớ để không bao giờ quên.”

Mà đúng là ghi nhớ suốt đời thật, chỉ làm hơn 5 bài mà đầu óc đã choán voảng đến cùng cực rồi hướng chỉ là 25 bài.

- Diệp Hân, em về nhà làm bài cho tôi, tiết sau tôi sẽ kiểm tra, nếu vẫn chưa làm xong, năm nay em khỏi lên lớp luôn – Cô toán cao giọng bảo – Nhưng phải làm cho đúng, chứ không có cái kiểu ẩu tả qua loa cho xong đâu. Sai một bài, em chết với tôi .

Cô nói từng chữ từng chữ một, làm Diệp Hân liên tưởng đến con rồng nhả từng đợt từng đợt lửa vào người nhỏ, cháy xém luôn.

Tiết sau....cái vấn đề là tiết sau....Duyệt tuyệt sư thái à, cô quên rồi sao, tiết sau môn cô chính là ngày mai. Trong một ngày, phải làm hết 25 bài tập toán khóa nhân, mà cái đứa đầu óc toàn bã đậu như nhỏ thì sao có thể làm được hết chứ. TT_TT

Chỉ một câu để diễn tả cảnh tượng nhỏ lúc này thôi:” Chết đứng như Từ Hải”

- Bà phải làm phụ tui – Nhỏ khóc lóc âm ỉ kéo áo nhỏ Hằng, sống chết không cho nhỏ Hằng về nhà.

- Nói nghe nè, bà phải hiểu, đầu tui chẳng hơn được đầu bà bao nhiêu đâu. Bà có núm kéo tui ở lại cũng vô ích thôi , trời tối rồi, tui phải về nhà thôi – Nhỏ Hằng nhìn về bi thảm của nhỏ mà lắc đầu.

Hai đứa về nhà cả buổi chiều, giải tới giải lui mấy bài toán vẫn không tài nào ra, đúng là dốt như bò, ngu như heo mà.

Nhưng mục đích chính của nhỏ Hằng là về nhà xem buổi công chiều đầu tiên của chương trình Hẹn hò cùng thần tượng. Nghe nhỏ kể thôi mà thấy cười đau cả ruột, nhất định phải đi xem thế nào mới được. Chuyện vui thì không thể bỏ lỡ mà. Hehe

- Thông minh như bà, chắc chắn sẽ tìm ra được diệu kế thoát khỏi tiết toán ngày mai thôi – Nhỏ Hằng trấn an nhỏ.

Kế gì ?, ngoài việc lao đầu ra cho xe cán chết chứ. Nhỏ bi phần nhìn đứa bạn thân chuẩn bị chuẩn bị đi mà nghĩ đến câu :” Nặng ba năm ta chưa từng bỏ bạn, mưa một ngày bạn lại bỏ ta”, đúng thật mà.

- Nói thiệt nha, tui mà là bà, chịu ề mặt một chút, chạy qua nhà Lập Khiêm nhờ ổng giúp rồi – Nhỏ Hằng nhìn nhỏ gợi ý.

- Hỏi thẳng cha đó chi bằng tui đi hỏi người sao hỏa – Diệp hân nổi giận dưng dưng đáp.

Là ai hại nhỏ thế này chứ. Nếu như nhỏ trở thành đối tượng với một thần tượng nào khác, chắc chắn sẽ không bị so sánh nhiều đến thế, bởi vì ngoài cái tên này ra thì chẳng có ai còn trẻ trung ở lứa tuổi mười chín đôi mươi nữa. Vậy là nhỏ - một nữ sinh trung học hẹn hò với một anh chàng lớn tuổi hơn, vậy thì chỉ có câu nói “ Trâu già gặm cỏ non” không ai dám chê nhỏ không xứng này không xứng nọ.

Cuối cùng, nhỏ tiễn biệt nhỏ Hằng bằng “ nước mắt tiễn người ly biệt, còn ta ở lại với núi bài”

Trước sau gì cũng phải chết, vậy thì chết sao cho xứng đáng thôi . Nhỏ hùng hồn gấp sách đẹp tập đứng dậy.

Quyết chí đi hỏi bài TT_TT

Kết quả là

- Bà đúng là ngu còn hơn bò mà – Lập Khiêm tức quá mắng sau khi dạy nhỏ hơn 1 tiếng đồng hồ mà nhỏ vẫn ngoan cố không chịu hiểu.

- Ông có thấy ai nói khôn như bò chưa hả? – Nhỏ quệt nước mắt tức tưởi khóc – Tui đâu có được may mắn, vừa sinh ra đã thông minh như ông chứ. Ông đừng có ý mình thông minh rồi cứ mắng tui nha.

Lập Khiêm thấy nhỏ khóc thì áy náy vô cùng, vội rút khăn giấy đưa cho nhỏ nói:

- Nín đi, Khóc nhiều sẽ xấu như ma lem cho coi.

- Ông thấy ai nói đẹp như ma chưa hả? – Nhỏ trợn mắt tức giận giựt lấy cái khăn giấy lau nước mắt cá sấu của mình. Đúng vậy, là nước mắt cá sấu của nhỏ.

Nghĩa là nhỏ chỉ giả vờ khóc mà thôi. Ai bảo trời ban cho phụ nữ vũ khí tối cao nhất chính là nước mắt làm chi. Anh hùng không qua khỏi giai lệ, hắc hắc ...

Giai là gì? - Giai là giai nhân .

Lệ là gì? – Lệ là nước mắt

Giai lệ tức là nước mắt của người đẹp. Nhỏ giả vờ khóc có một tí mà tên này đã đưa ra bộ mặt ăn năn hối lỗi ngay lập tức buồn gờm đầu hàng. Có phải nói là nhỏ là người đẹp không ta. Diệp hân thở dài, bệnh tự sướng của nhỏ lại bộc phát trầm trọng rồi.

Thấy Lập Khiêm có vẻ xui xui, nhỏ liền thừa cơ nhõng nhẽo:

- Không biết đâu tui nhức đầu quá rồi, không làm nữa đâu, mặc kệ đi. Một là ông làm giùm tui, hai là cứ để tui bị cô giáo cho tui trừng phạt về kho thịt ăn đi.

Nói xong nhỏ leo lên giường sải chân sải tay nằm la liệt như không còn thiết tha gì cuộc sống nữa. Lập Khiêm nheo mắt nhìn nhỏ, biết là căn bệnh lười biếng của nhỏ lại bộc phát nữa rồi.

Diệp Hân biết chân tướng của mình sắp bại lộ nữa rồi, mà nhỏ thì quả thật bị mấy con số kia làm nhức đầu đến chết được, nhưng không thể không làm được. Sáng mai mà không làm xong bài thì chắc chắn nhỏ sẽ bị bà duyệt tuyệt kia cạo trọc đầu mất.

- Khiêm nè, tui đổ ông một câu đó nha. Nếu ông giải được thì học tiếp. Nếu không giải được thì ông phải làm hết mấy cái bài tập này cho tui.

Lập Khiêm gác tay lên cằm vẻ nghĩ ngợi, thấy vậy, nhỏ lập tức đổ ngay , không để Lập Khiêm có cơ hội từ chối, đánh nhanh rút gọn là lý, hehe

- Một con thỏ đang chạy nhảy dưới mặt đất, một con chim ưng bay trên trời chuẩn bị bay xuống bắt con thỏ. Đố ông con thỏ nói gì mà thoát được con chim ưng.

- Hừm ...chẳng phải câu này giống như câu con voi với con kiến đánh nhau, con kiến nói :” Em có thai với anh rồi”, khiến con voi té xỉu thua cuộc đó sao? Chắc chắn con thỏ nói:” Em có thai với anh rồi, đúng không? – Lập Khiêm đắc ý đáp.

- Hehe, sai bét rồi. Con thỏ đó là con thỏ đực làm sao mà mang thai. Thua chưa

Lập Khiêm lập tức cau mày suy nghĩ. Nhỏ đương nhiên phải trấn áp tinh thần đối phương ngay lập tức, nhỏ vỗ tay đập chân hò hét:

- Thua đi thua đi.

Lập Khiêm lườm vẻ hờn hờ của nhỏ nói:

- Chịu thua.

- Haha ...con thỏ nói là, em ơi...em quên mất áo ngực ...con chim ưng nghe vậy vội vã lấy tay ôm ngực che lại, cho nên rơi xuống đất cái phịch u đầu, con thỏ nhân cơ hội bỏ trốn. tui tah81ng rồi, ông mau làm bài cho tui đi.

Lập Khiêm bất đắc dĩ phải làm bài tập trong khi nhỏ nhớn như đọc truyện. Nhưng nhỏ mới đọc hết có hai cuốn conan thì Lập Khiêm đã làm xong hết bài tập rồi .

- Không phải chứ, xong rồi sao, đúng không đó, hay là ông làm đại vậy – Nhỏ kinh ngạc nhìn bài tập mà Lập Khiêm quăng lên giường cho nhỏ

- Tui chứ có phải đồ đầu bò như bà đầu, mấy cái bài tập này có gì mà khó đâu – Lập Khiêm nhìn nhỏ khinh thường đáp.

Nghe Lập Khiêm mắng nhỏ tức lắm, nhưng nhỏ nhịn.....dù sao thì mục đích của nhỏ cũng đã xong, tối này có thể gác chân lên mà ngủ rồi. Ngủ thôingủ thôi

Nhỏ quên mất luôn việc, hôm nay là ngày công chiếu buổi hẹn đầu tiên của cả hai.

Điều gì sẽ chờ nhỏ khi thức dậy và đến trường đây.

22. Chương 22: Khiêu Chiến Với Kẻ Địch

Một buổi tối ngủ thật ngon lành, gác chân lên gối, kê cao đầu ngủ không chút mộng mị. Điện thoại cũng tắt máy không còn tên khốn nào làm phiền bắt đi tập thể dục buổi sáng, để làm được điều này đương nhiên phải chịu hy sinh rồi. Số tiền ít ỏi mẹ cho nhỏ từ lần bị phạt cắt giảm tiền hàng tháng lần trước, nhỏ cần rằng buộc bụng đi mua đồng hồ báo thức. Haha, vậy là giờ đây, bài tập xong, báo thức xong, ngủ một mạch thôi.

Một buổi sáng với tinh thần tràn trề sinh lực, vì đã quen tập thể dục buổi sáng nên nhỏ cũng làm vài động tác đơn giản. Diệp Hân khe khẽ hát : “Cô giáo em người xì ke, cô hay cười mắt cô xo loe, cô rất yêu thằng xì ke, uốn quanh nhà cô với hàng ống chích” .

Duyệt tuyệt sự thái cô đừng trách em tội bất kính với giáo viên, ai bảo cô lại nhẫn tâm giết người không dao như thế. Nếu như em không có bản lĩnh dụ dỗ người làm bài giúp, thì hôm nay em chắc chắn sẽ chết trong tay cô. Bài tập đã làm xong rồi, không còn gì lo sợ nữa. Sáng khoái quá đi mất, haha

- Sao mẹ lại sanh ra đứa con ngốc nghếch như con nhĩ, chỉ làm chuyện mất mặt thôi - Mẹ nhỏ thở dài khi nhỏ vừa ngồi xuống định ăn sáng.

Gì vậy trời? Hôm nay không phải mẹ nhỏ tới thời kì đấy chứ. Lại tái phát bệnh cần nhân hay là sao vậy. Nhỏ bèn đưa mắt ra hiệu cho ba hỏi lí do. Ba nhỏ bắt ngay tín hiệu bảo:

- Hôm qua mẹ con coi chương trình đó.

Ồi! Cha mẹ ơi, mẹ nhỏ xem chương trình đó. Mà khoan, nói mới nhớ, chương trình đã phát ngày hôm qua....huhu...nhỏ quên mất tiêu rồi. Sao nhỏ có thể quên mất được cơ chứ, đúng là óc bả đậu mà, chẳng phải nhỏ chờ ngày này lâu lắm rồi hay sao, cố tỏ ra dịu dàng thực nữ , để khi lên hình có thể ăn diễn toàn tập, cho nên mới cố gắng nhẫn nhịn tên Lập Khiêm đó đến gần như nội thương.

Mẹ nhỏ ngồi thừ một lát ngả ngời rồi cuối cùng cũng gật đầu nói:

- Cũng còn may con xinh đẹp giống mẹ.

Nhỏ và ba nhỏ cùng chị Diệp Loan không hẹn mà gặp cùng phun ra mấy cọng bụng vừa cho vào miệng, tiếp theo sau đó là tràn ho sặc sụa, ba nhỏ còn thảm hơn, trong lỗ mũi có một sợi bún thò ra, đúng là mất hình tượng trụ cột gia đình.

Trời ạ, sao tự nhiên hôm nay mẹ nhỏ cảm thấy đáng sợ như vậy cơ chứ, chẳng phải trước giờ mẹ nhỏ vẫn bảo nhỏ là :” Mẹ làm sao có phúc sinh ra được đứa con vừa lười, vừa ngốc, vừa xấu xí như con được.

Chẳng qua mẹ đi thăm bệnh, ngang qua một cái wc thì nghe tiếng khóc. Thấy một đứa bé bị bọc lại bỏ rơi trong đó nên thương quá đem về nuôi. Mẹ mà biết trước con như vậy, lúc đó mẹ bỏ luôn”, có hôm mẹ nhỏ sử dụng là lượm được ở bãi rácHaiz, cuộc đời nhỏ bị vùi dập thật thảm thương, sinh ra đã là vì sao xấu, đến mẹ ruột cũng không chịu nhận nhỏ.

Vậy mà hôm nay mẹ nhỏ tự nhiên lại như vậy, không lẽ xảy ra chuyện gì sao?

- Ba...có phải mẹ mắc bệnh nan y không hả ba? – Nhỏ nghiêng người về phía ba hỏi nhỏ.

- Chắc không đâu...chắc mẹ con đang trong thời kì rụng trứng đó – Ba nhỏ trầm ngâm trả lời.

Tiếng đĩa đâm mạnh xuống mặt bàn, tiếp sau đó là cái lườm đầy chết chóc về phía hai cha con. Khiến hai cha con đành cúi đầu ăn không dám hó hé thêm lời nào. Chị Diệp Loan cười nghiêng ngả, cuối cùng bảo với nhỏ là hôm qua, thím Hà, mẹ Lập Khiêm nhìn thấy nhỏ, cứ luôn miệng khen nhỏ xinh, cho nên mẹ nhỏ có chút nở lỗ mũi đó mà. Đâm ra bây giờ nhỏ xinh giống mẹ, mẹ nhỏ cũng có bệnh tự sướng cao ghê.

Nhưng nhỏ vẫn tiếc là không được xem chương trình đầu tiên mà nhỏ đóng, đúng là đáng tiếc. Mà nhỏ không nhớ thì thôi, vì trí tuệ của nhỏ chưa bao giờ ở mức tự hào nhưng chẳng lẽ cái tên Lập Khiêm đó chẳng nhỏ. Lí nào là như vậy.

Cái tên keo kiệt này, trong phòng có tivi, vậy mà không thèm bảo nhỏ một tiếng, đáng ghét.

Vừa đi học, Diệp Hân vừa tự sướng. Dù ít dù nhiều, nhỏ cũng được lên tivi, dù không trở thành sao thì cũng có thể trở thành một mỹ thực nữ được mọi người chú ý đến. Nhỏ tin là với tạo hình xinh xắn của mình, mọi người sẽ thay đổi cái nhìn bấy lâu nay của nhỏ . Còn nữa nha, mỗi khi ghi hình, nhỏ luôn trở thành một người hiền lành, ngoan ngoãn, cho nênNghĩ đến đây, nhỏ không thể nào không tự khen mình được. Chắc chắn sẽ có nhiều người nhìn nhỏ bằng ánh mắt ngưỡng mộ ghen tị. Nói không chừng sẽ có khối anh chàng trồng cây si với nhỏ => tinh thần tự sướng cao độ không còn thuốc chữa.

Cuối cùng cũng đến trước cổng trường, Diệp hân hất tóc, ưỡng ngực ngẩng cao đầu bước chân vào cổng trường.

Đầu tiên, chưa ai chú ý đến nhỏ....

Sau đómọi người từ từ phát hiện ra nhỏ, bắt đầu quay lại nhìn nhỏ.

Trong lòng nhỏ khoái trí vô cùng, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh, làm như không có gì, mặc cho người ta ngấm nhìn đầy ngưỡng mộ và ghen tị. Nhưng sự thật lại hoàn toàn khác tưởng tượng, những người kia đập vào mặt nhỏ từ

- Là nhỏ ngốc đó đó

- Haha...nhỏ ngốc ...buồn cười ghê

- Dễ thương nhưng mà ngốc quá ...haha ...

.....

“ Ngốc”, chuyện gì xảy ra vậy? Tim gan phèo phổi à, mà đừng có lộn tưng phèo nữa khiến tao chóng mặt quá. Nhỏ tự nói với nội tạng của mình rồi phóng vèo vào lớp, tránh mấy ánh mắt và nụ cười kỳ quái kia.

Vừa thở phào nhẹ nhõm vì nhỏ đã được an toàn rồi, thì nhỏ Lan đột nhiên kéo nhỏ đến bàn, ấn mạnh nhỏ ngồi xuống, rồi sau đó từ trong cặp sách rút ra....

Một cái bịch

Chứa một thứ bột màu trắng.

- Ma túy hả - Nhỏ kinh hoàng hỏi.

Nhỏ Lan ném cho nhỏ một cái lườm, cong mồm mắng:

- Đầu bà bị úng thủy hủ, nghĩ sao mà túy mà tui công khai đem lên lớp thế này.

Nhỏ gật gật đầu, nhỏ Lan nói cũng phải. Vậy cái đó là gì?

- Tui phải ráng thức dậy, lén lút mẹ lấy một ít đem cho bà – Nhỏ Lan chép miệng nói tiếp.

Nhỏ Lan vừa nói xong, trong đầu nhỏ chợt nhận ra một điều, sau đó nhỏ nhìn nhỏ Lan đầy cảm kích. Bột màu trắng, lén lút mẹ lấy ...thì chắc chắn cái thứ trong bịch này chính là bột trân châu. Cái thứ này dùng để làm đẹp mặt làm đẹp da. Đúng là đồ đắt tiền nên nhỏ Lan phải lén lút chộm của mẹ đem đến cho nhỏ. Tuy hành động trộm cắp tại gia thật sự là hành vi không tốt đẹp, nhưng mà nhỏ quyết định liệ nhỏ Lan vào hàng ngũ bạn bè đồng sinh cộng tử của nhỏ.

Chắc là hôm qua, nhỏ lên hình, nhỏ Lan quyết định giúp nhỏ làm đẹp, để sau này còn thơm lây.

- Trời. Bà đem có nhiều đây thôi hả? – Nhỏ Hằng tự nhiên từ đâu xen vô chê – Xem đây, tui mua nguyên bịch lớn luôn.

Diệp Hân kinh ngạc nhìn đứa bạn thân của nhỏ. Trời đất ơi, đứa bạn keo kiệt của nhỏ hôm nay đột nhiên đồ tính rồi hay sao. Dám mua nguyên một bịch bột để cho nhỏ. Bình thường Diệp Hân ăn bánh của nhỏ là nhỏ kêu lên ầm ĩ đòi phải mua trả.

Diệp hân thấy tim đập loạn xạ, ánh mắt cảm kích cùng tràn ngập yêu thương nhìn về nhỏ bạn thân của mình, chờ đợi nhỏ lấy quà ra tặng mình.

Nhỏ Hằng từ từ rút ra khỏi bì một cái bịch....

Cũng là đựng thứ bột màu trắng , nhưng là nguyên một bịch to đùng....

Bịch muối I ốt.

Diệp hân hả lên một tiếng, cả người đứng hình nhìn chằm chằm cái bịch muối I ốt mà nhỏ Hằng rút ra rồi thấy lên bàn của nhỏ.

Sau giây phút ngỡ ngàng kinh ngạc, tiếp theo sau đó là phút giây hụt hẫng....sau đó nữa là tức giận.

- Cái đồ khốnhai đứa bày chết hết đi cho tao nhờ - Nhỏ tức giận đỏ mặt tía tai hét lên.

Hai đứa bạn nhỏ nuốt nước bọt cái ực nhìn cơn thịnh nộ của nhỏ mà tự động im lặng vì nghĩ trò đùa của hai nhỏ hình như hơi quá trớn. Cái đồ khốn Lan kia, có tí muối I ốt mà cũng phải lén lút mẹ lấy, làm nhỏ tưởng bỏ này giờ

“ Bình tĩnh...bình tĩnh ...” – Nhỏ tự nhắc nhở mình. Nhỏ tự lục lại bản chữ cái tên

“ A – Khiêm Tồn

B – Thiếu Kiên Nhẫn

C – Ngây Thơ

D – Tài Năng

E – Tốt bụng

F – Biết suy nghĩ

G – Suy nghĩ logic

H – Điềm tĩnh

I – Xinh đẹp

J – Luôn được tôn trọng

K – Yêu Bằng cà trái tim

L – Ngạo mạn

M – Hoàn hảo

N – Luôn mỉm cười

O – Năng động

P – Thông Minh

Q – Cá tính

R – Tính cách thất thường

S – Lãng mạn

T – Đáng tự hào

U – Thiên tài

V – Nóng nảy

W – Thực tế

X – Điên rồ

Y – Tháo quất

Z – Crazy một tí

Nhỏ tên Hân : H – Điềm tĩnh , A – Khiêm tốn , N – Luôn mỉm cười. Đúng vậy, phải điềm tĩnh và luôn mỉm cười. “Nào, Diệp Hân bình tĩnh lại”, nhỏ tự nhủ bản thân, cố lấy giọng điềm tĩnh .

- Nói lí do vì sao hai bà tặng tôi muối I ốt mau – Nhỏ ghiền rằng ghìim nén cơn tức giận hỏi.

- Haiz, sau khi tui tui xem xong chương trình hẹn hò cùng thần tượng mà vịt con xấu xí may mắn là bà được xuất hiện. Thì tui tui nhận ra một điều : Bà không những xấu xí mà còn rất...rất...ngốc – Nhỏ Lan cuối cùng cũng lấy lại vẻ bình tĩnh bắt đầu cao giọng làm ra vẻ tốt bụng – Xấu thì có công nghệ make up. Còn ngốc thì...cho nên để giúp bà, tui thấy ăn muối I ốt rất tốt, có thể chữa được bệnh đần độn.

“ Nhỏ ngốc” ...Lần nữa từ này đập vào mặt nhỏ.

Nhỏ chưa xem chương trình ngày hôm qua. Đã xảy ra chuyện gì?

Cuối cùng, không thể chịu được nữa, vừa ra chơi, nhỏ liền phi như bay đến phòng thực hành vi tính của trường, nắn nỉ i ới một anh hoạt động đoàn cùng nhỏ cho nhỏ lên máy tính xem lại chương trình ngày hôm qua.

Từng thước từng thước phim hiện ra sống động trước mặt nhỏ, nhỏ khóc không ra nước mắt nói:” Chú đạo diễn à, con hận chú quá đi mất”

Vì sao, những hình ảnh nhỏ cố tình tỏ ra thực nữ chú ấy không cho phát lên, lại phát lên hình ảnh xấu xí và ngốc nghếch của nhỏ. Rất nhiều, rất nhiều.....nhỏ vẫn nghĩ, người ta sẽ đưa ra những hình ảnh lãng mạn của cặp tình nhân trong buổi hẹn hò. Còn chú đạo diễn kì quái này lại đưa toàn hình ảnh nhỏ và Lập Khiêm cãi nhau, chơi khâm nhau mà thôi.

Đã vậy còn in chình ình câu biểu ngữ:” Chuyện gì xảy ra giữ một chàng trai ranh ma và cô nàng láu lỉnh”

Cám ơn chú, cám ơn chú, chú đạo diễn à. Cám ơn chú đã làm cho cháu không còn dám ngốc đầu nhìn đời nữa. Điều duy nhất khiến cho nhỏ an ủi là: Vụ nhỏ chơi khâm Lập Khiêm lon nước ngọt. Nhỏ cứ thắc mắc tại sao Lập Khiêm lại biết nhỏ chơi khâm mình, trong khi mọi người trong đoàn không ai nói cả.

Hóa ra là do nhỏ ngốc mà thôi.

Lập Khiêm sau khi nhận lời đi mua hoa cho nhỏ, hắn ta giả vờ chạy thực mạng, nhưng sau đó đi thông thả ra đường bắt taxi cùng anh quay phim đi đến chỗ bán hoa. Hắn ta còn đưa tay lên miệng, tạo dáng trước màn hình ống kính:

- Đừng la lớn nha mọi người

Sau đó, thông thả cùng anh quay phim đứng lựa hoa, tạo dáng quay cùng với mấy chị bán hoa cho đã, sẵn tiện mua một cái bình xịt nước rồi lên taxi đi về.

Để anh quay phim về trước, giả vờ như tên này bảo vệ hoa chạy sau, cúi cùng đứng bên ngoài thấy hết trò chơi khăm của nhỏ. Sau đó, lấy cái bình xịt hoa xịt vào mặt mình làm ra vẻ mờ hồ đầm đìa bước vào quán và chơi khăm lại nhỏ.

Nhỏ chỉ có thể nói một chữ:” Hận” mà thôi.

Được lắm Du Lập Khiêm, ông hại tui bị mọi người cười ngạo, thù này không trả phi quân tử. À mà quên, so với quan tử và tiểu nhân, bụng đã đàn bà hẹp hòi hơn.

Được, thù này không trả phi đàn bà

23. Chương 23: Tiểu Nhân

Nhỏ thừa nhận nhỏ là người đầu to óc quả nhỏ.

Chuyện là vì xem xong chương trình, nhỏ thật sự hận là không xé xác cái tên khốn kia ra làm ngàn mảnh. Cho nên nhỏ bắt đầu phản công, mà màn kháng nghị đầu tiên của nhỏ chính là quyết định không tham gia tiếp vào chương trình. Nhỏ gọi điện cho Lập Khiêm lớn tiếng nói:

- Tui nói cho ông biết, tui quyết định từ chối tham gia chương trình này.

Nói xong đương nhiên nhỏ gác máy ngay lập tức rồi sau đó gác chân kê cao gối nằm đắc chí. Nhỏ tính hết rồi, ngày mai nhỏ nhất định sẽ cố thủ trong phòng, haha, vậy thì tên khốn đó đừng hòng mà quay được, chương trình một là phải tìm người khác thay thế, hai là phải hủy bỏ. Người ta sẽ đặt ngay ra nghi vấn vì sao, cô bạn Diệp Hân lại không chịu quay nữa? Lúc đó nhỏ chỉ cần châm thêm một lửa công kích thì mọi lời chỉ trích sẽ dồn lên Lập Khiêm, kẻ đã ức hiếp nhỏ đến mức một cô gái bé nhỏ yếu đuối hoảng sợ mà rút lui. Còn chuyện đền bù hợp đồng à, không lo, nhỏ còn chưa đủ tuổi thành niên cho nên dù ký kết bất cứ hợp đồng gì cũng đều không tính, haha...

Đến lúc đó, tên Lập Khiêm này phải hạ mình xin lỗi nhỏ mà thôi, hắc hắc ...nhỏ sẽ từ từ hành hạ hắn ta.

Diệp Hân thở dài, giờ nhỏ mới biết bản thân mình lại thâm hiểm đến như thế. Thôi kệ đi, ngàn năm làm người tốt cũng phải có một ngày làm điều ác, nhỏ nào phải thánh nhân cơ chứ.

Tâm tình nhỏ thực sự là tốt cực kì, Diệp Hân nhún nhảy chạy xuống nhà ăn cơm. Hôm nay mẹ nhỏ làm món cà nẫu xào, món ăn nhỏ thích nhất, đúng là người đắc ý thì may mắn sẽ đến. Nhỏ ung dung ăn cơm trong lúc mẹ của nhỏ gác đũa bảo:

- Sao mình lại sinh ra đứa con gái như thế chứ.

- Chị, chị làm gì mà mẹ lại nói thế - Nhỏ nhai ghòem ngoằn nhìn chị hỏi.

- Nói cái đầu của em đó, mẹ nói em thì có – Chị Diệp Loan hỉnh mũi mắng lại nhỏ.

- Em ...- Nhỏ giật mình nhìn lại, dạo này nhỏ có làm gì đầu mà mẹ lại than thở như thế chứ ?

- Sao mình có đứa con gái thù vặt rồi đi hại đời con trai người ta như vậy chứ?

Diệp Hân phun cơm văng đầy bàn trợn mắt nhìn mẹ đến nỗi không nuốt nổi nước miếng nữa luôn.

- Mẹ à, không phải mẹ uống lộn thuốc đó chứ? Nghe nói con trai hại đời con gái, chứ có nghe nói con gái hại đời con trai đâu hả mẹ.

- Con còn nói nữa, chẳng phải là con vì chút chuyện con con đó mà không chịu quay tiếp hay sao. Làm như vậy không phải là cố tình gây khó dễ Lập Khiêm hay sao. Chẳng phải là làm mất hình tượng của nó à, như vậy sự nghiệp nó sẽ xuống dốc, còn không chịu hại đời người ta hay sao – Mẹ nhỏ bĩu môi nói.

Nhỏ thật sự tin rồi, tin rồi....chắc chắn mẹ nhỏ đã nhặt nhỏ ở cầu tiêu bệnh viện hay bãi rác nào đó, cho nên so với người ngoài, nhỏ cũng không bằng. Thấy con mình bị ức hiếp mà mẹ nhỏ không bênh vực một câu, con người ta vừa chịu chút xiu thương tổn thì đã lên tiếng rồi.

Mà cái tên khốn đó, hần ta dám gọi điện thoại mách mẹ nhỏ, đúng là hèn hạ mà.

- Bắt đầu từ ngày mai, buổi sáng con phải ăn cơm nguội, thức dậy sớm tự mình đi bộ đến trường, mẹ cũng không cho con tiền tiêu vặt nữa – Mẹ nhỏ đột nhiên hạ giọng ra lệnh.

- Hả, tại sao? – Nhỏ sững sốt suýt đánh rơi chén cơm xuống đất. Nhỏ còn chưa lành được vết thương mẹ thiên vị người ngoài thì mẹ lại cho nhỏ thêm một vết thương chí mạng nữa.

- Con cũng biết là con chưa đủ tuổi, để ký kết tham gia đến phút cuối chương trình, người ta đã liên hệ với mẹ. Mẹ nghĩ hai đứa thân nhau như vậy, chả là không có vấn đề gì đâu, cho nên mẹ thay con ký rồi.

Cầm nhỏ xem chút rơi xuống đất, mắt nhỏ tí nữa thôi là lọt tròn, nhỏ lắp bắp hỏi mẹ:

- Mẹ...ý mẹ là mẹ đã ký hợp đồng....nghĩa là có trả tiền hả mẹ.

- Ủ- Mẹ nhỏ thẳng thừng gạt đầu.

- Vậy tiền đâu, tiền đâu....

- Con nghĩ xem, hàng ngày con ăn cơm, rồi đi học...tiền ở đâu – Mẹ nhỏ chặn lời ngay lập tức – Cho nên, tiền người ta đưa thì con đã xài rồi, bây giờ con không quay tiếp thì phải đền hợp đồng. Mà phải đền hợp đồng thì từ nay con không được tiền tiêu vặt, đi học phải đi bộ để tránh hư xe và tốn tiền gửi xe, đi xe buýt càng không được. Từ đây cho đến khi trả hết tiền hợp đồng, con không được mua quần áo, sách vở gì hết cả.

Nhỏ nghe xong thì như sét đánh ngang tai....không có tiền...không có tiền....thì làm sao mà sống trong cái xã hội hở mồm miệng là nhắc đến tiền cơ chứ. Mẹ nhỏ cũng thật là quá đáng mà, tiền mẹ giữ có cho thêm nhỏ tí nào đâu cơ chứ. TT__TT

- Ba....ba cho con tiền nha ba – Nhỏ nghiêng người nói nhỏ với ba mình từ nãy đến giờ không lên tiếng nào cả.

- Con gái à, tiền ba bị mẹ con quản hết rồi, con tự lo liệu vậy – Ba nhỏ cũng thì thầm lại với nhỏ.

Vậy là hết cách rồi.

Nhỏ thờ dài, thật sự là không còn muốn ăn cơm nữa. Nhỏ đứng lên định bỏ về phòng, thì mẹ nhỏ đã nói lớn:

- Này, con không ăn cơm à. Nói cho con biết trước, bữa cơm hôm nay là bữa cơm ngon cuối cùng, con không ăn thì bắt đầu từ ngày mai phải chan nước tương đó.

Nhỏ thật sự là muốn khóc quá đi mất. Sao cái số của nhỏ lại khổ đến thế này. Thôi thì làm ma no còn hơn ma đói, có thực mới vực được đạo. Ăn cơm no say rồi tìm kế đối phó vậy.

Về phòng, nhỏ nằm gác tay lên trán thở dài, tìm tới tìm lui cũng không có cách nào hết. Nếu nhỏ không hét âm lên với Lập Khiêm mà cứ âm thầm làm thì Lập Khiêm đâu thể kể với mẹ nhỏ, thì giờ đây đâu có phải khổ sở bị mẹ nhỏ chèn ép đến như thế chứ. Trăm sai, ngàn sai đều là lỗi của nhỏ.

Đang trăn trở thì tiếng Lập Khiêm lại vang lên.

- Suy nghĩ lại chưa?

- Tiểu nhân, ai cho ông tự tiện vào phòng tui – Nhỏ tức giận ném cho Lập Khiêm một cái mắng.

- Tiểu nhân. Đang nói bà à, cũng đúng, bụng dạ bà hẹp hòi, rất xứng đáng làm tiểu nhân – Lập Khiêm làm như không biết nhỏ mắng mình rồi quy chụp về phía nhỏ .

- Tui là đang **** ông, đúng là chẳng đáng mặt nam nhi, đâu không lại thì kêu viện binh giúp đỡ - Nhỏ nhìn Lập Khiêm một cách khinh bỉ.

- Tui kêu viện binh khi nào?

- Còn không phải à, chẳng phải ông đã méc mẹ tui chuyện tui từ bỏ không quay à.

- Haha, tui mà cần phải làm như thế à. Muốn bà đi quay thì thiếu gì cách...cần gì phải đi méc mẹ bà.

- Vậy sao mẹ tui biết- Nhỏ tức giận dậm chân hỏi rồi một tia sang lóe qua đầu nhỏ , cuối cùng nhỏ gầm lên – Diệp Loan, chị giỏi lắm, dám ném đá giấu tay.

Hóa ra lúc nhỏ hết lên với Lập Khiêm trong điện thoại thì bị chị gái nhỏ nghe thấy và bà chị lẻo mép liền chạy đến méc với mẹ nhỏ, cuối cùng nhỏ phải lãnh sự thống khổ vào người.

- Thấy chưa, bà đúng là bụng ta suy ra bụng người , lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử - Lập Khiêm nhân cơ hội đã kích nhỏ.

- Tui hỏi ông, vậy ông định làm cách nào để tui đi quay tiếp.

- Cho bà xem bức hình cực đẹp này – Lập Khiêm chìa ra trước mặt nhỏ một tấm hình trong điện thoại di động.

Cha mẹ ơ, là tấm hình nhỏ mặt nhăn mày nhí rất khó coi khi bị tên này bắt chớ hấn về vào cái ngày nhỏ tuyên bố đá *** Hiểu Huy giữa sân trường.

- Tấm hình này chụp phải nói là rất đẹp. Đem làm hình kỷ yếu của năm học được lắm đó – Lập Khiêm khoái trí cười đe dọa.

Diệp Hân thật sự muốn khóc chết đi được, tấm hình đó sao mà xấu thấy sợ vậy không biết nữa. Nếu mà bị đem khoe ra, chắc là nhỏ độn thổ mà sống chứ không thể nào đối mặt với những giọng cười chế giễu kia.

Nhưng mà, nhỏ không thể để bị tên này uy hiếp như vậy được, đành phai giả vờ làm cứng thôi. Với lại, tên này chắc chưa biết cái vụ mẹ nhỏ mới vừa xử nhỏ đâu.

- Xí...tấm hình đó mà có thể đe dọa được tui à. Nếu ông đem hình đó ra post lên mạng, tui lập tức đem hình khóa thân hồi nhỏ của ông ra ọi người xem, còn có phần chú thích đặc biệt nữa đó ...hehe ...

Thấy nhỏ cười nham hiểm như vậy, Lập Khiêm tái cả mặt lại, không ngờ mấy tấm hình đó của mình lại lọt vào tay của nhỏ. Cậu bực tức nhìn nhỏ hỏi:

- Vậy bây giờ bà muốn sao mới chịu quay tiếp.

- Nếu như ông kể được câu chuyện khiến tui cười, tui sẽ miễn cưỡng quay tiếp – Nhỏ làm ra vẻ tốt bụng rộng lượng đáp.

- Được, quân tử nhất ngôn, ai sai làm con chó – Lập Khiêm gật đầu nói.

- OK – Nhỏ vênh mặt đáp.

Lập Khiêm tăng hắng vài cái rồi suy nghĩ câu chuyện nào hài khiến nhỏ phải bật cười, cuối cùng cậu nghĩ ra:

- Được, tui bắt đầu kể đây, bà nghe nha: Có một anh bạn A đang đi vui vẻ trên đường thì bị một tên B cầm dao chạy đến nói:

B: Cướp đây, mau đưa tiền cho tao ?

A:Tiền loại nào hả anh?

B: Còn tiền loại nào nữa?

A: Tiền chẵn tiền lẻ, tiền việt nam, ngoại tệ, anh lấy loại nào?

B: Đưa hết đây.

A: Chỉ lấy mỗi tiền thôi hả anh?

B (nhíu mày hỏi): Ý mày là sao?

A: Ý em là anh chỉ lấy tiền còn đồ giá trị thì không lấy hả.

B: Tao lấy cả đồ cả tiền.

A (lại hỏi tiếp): Đồ giá trị thì có 3 loại, alấy loại nào?

B: Còn có 3 loại à, 3 loại nào?

A (vô tư đáp): Một loại giá trị với em nhưng không giá trị với anh, một loại giá trị với anh nhưng không giá trị với em, một loại không giá trị với hai chúng ta nhưng giá trị với người khác.

B (tức giận): Mày định trêu tao đấy à, có nôn ra gét không thì bảo.

A (vô tội): Anh ơi, có thứ em nôn ra được, nhưng có thứ em phải vào WC mới nôn ra được.

B (cau mày): Thằng này nguy hiểm quá.....KHông cần biết mày nào thật hay nào giả, n61u mày còn lằng nhằng thì tao xiên thật đấy.

A (gơ tay xin phát biểu): Em góp ý xịu, anh diễn tả cảm xúc vẫn còn hiền quá, không thấy uy gì hết.

B: Lại ý gì đây?

A (lập tức hướng dẫn): Ăn cướp phải có uy và sắc diện phải đáng sợ, Đôi mắt phải ác, phải vô hồn. Phải có khí thế khiến cho thằng bị cướp nhìn thấy khóc hoảng sợ, chưa cần nói đã tự động nôn ra hết.

A (nhìn B nói): Anh đưa em con dao, em làm thử cho anh xem , lần sau cứ thế mà làm theo.

B (nghĩ thầm): Thằng này nhìn ngu ngu, nói chuyện như thằng đần, chắc học nhiều quá ngổ người. Mình cứ đưa dao cho nó để nó dạy mình, học ít kinh nghiệm để sau này còn đi cướp.

B: Được rồi, cầm lấy rồi làm thử tao coi. Làm không được thì nát thầy nha con.

A (lập tức cười gian): Mày đã bị lừa, giờ thì tao có hai phương án ày chọn lựa.

B (khoái trí): Quả nhiên rất có phong độ, gương mặt biểu cảm rất chuyên nghiệp.

A (chìa dao về phía B , mặt lạnh như tiền uy hiếp) : Một là móc hết đồ trên người mày để xuống sau đó biến. Hai là tao sẽ cắt cổ mày và lấy nội tạng mày đem bán kiếm ít tiền ăn sang.

B: Đúng là có học có khác, câu chữ rất máu lạnh, rất đáng học hỏi.

A: Mày có 10 giây để lựa chọn hai phương án.

B (cười to): Mày làm tốt lắm, tao biết rồi, trả lại cho tao.

A: Một.....mười. Hết giờ

B (toát mồ hôi hột): Xong rồi đó anh ơi.

A (thấy thấy con dao): Tao đếm từ một đếm ba mà còn thấy mày thì ...

B (hoảng sợ đến muốn đái ra quần): Em biến liền đây anh.

Diệp hân nghe đến đây thì không nhịn được cười nữa, mà cười phá ra nói:” Thằng B kia đúng là đồ ngốc mà, sao nữa”

Lập Khiêm thấy Diệp hân cười, cậu cười thầm kể tiếp:

A (thấy B chạy liền gọi theo): Ê, chạy đi đâu đấy.

Nhưng B càng nghe kêu thì càng vất chân lên vai chạy.

A (ngẫm nghĩ): Kì vậy ta, mình gọi để trả dao mà anh ấy chạy gấp đôi vậy ta.

A (nhún vai): Đúng là khó hiểu mà, thôi đem đồ đi về vậy, khi nào gặp thì trả vậy.

Diệp hân nghe đến khúc này thì cười chảy cả nước mắt. Lập Khiêm vui vẻ nói:

- Nhớ, ngày mai thức dậy sớm đi quay.

Nói xong thì quay lưng bỏ đi về. Diệp hân sức tỉnh, nhỏ đang định làm khó hắn mà lại quên mất. Huhu

24. Chương 24: Một Cảm Giác Rất Yomost.

Diệp Hân ôm một bụng tức đi ngủ, sáng sớm vẫn bị tiếng chuông điện thoại đáng ghét làm tỉnh dậy. Uể oải làm vệ sinh xong, nhỏ đi xuống lầu một cách lười biếng. Một ngày chủ nhật buồn chán.

Nhỏ ăn sáng xong thì mọi người cũng lục tục kéo đến.

Nhỏ liền đưa ánh mắt oán trách phóng ngay chú đạo diễn.

Chú đạo diễn nuốt nước miếng ực một cái cố gắng cười hề hề như không cò gì với nhỏ.

- Chú.... – Diệp Hân gần giọng gọi.

- Có gì từ từ nói – Chú đạo diễn toát mồ hôi hột trước khí thế giết người không dao của nhỏ.

- Tại sao...sao chúỡ lấy mấy cái hình ảnh bi thảm của con mà lên hình chứ - Nhỏ không thèm khách sáo mà hét lên hỏi.

- Cái đó...cái đó ...- Chú đạo diễn gãi gãi đầu nhìn nhỏ nói – Vì hay mà.

- Mất mặt lắm chú biết không hả - Nhỏ tức giận nói.

- Mất mặt...sao chú không thấy , chú vẫn bình thường mà – Chú đạo diễn sững sốt hỏi.

- Đương nhiên rồi, mất mặt con chứ có mất mặt chú đâu mà thấy – Nhỏ mếu máo trách.

- Ở ởmặt con vẫn còn trên cổ chứ có mất đâu – Chú đạo diễn giả vờ không hiểu ý nhỏ đáp.

Diệp Hân thật là bị ông chú này làm tức chết mà. Nhỏ phải đối mặt với hai người này suốt mấy tuần liền, chắc là nhỏ chết vì tức quá. Thế là không nói không rằng, nhỏ bước nhanh đến bên cạnh chú đạo diễn dùng bàn tay mềm mại hơn nước, êm dịu hơn tơ của mình nhẹ nhàng vấu một cái vào vùng eo đã được bảo vệ bởi một lớp áo sơ mi của chú ấy.

Tiếp theo sau đó, là một cú rên ầm ĩ vì không dám hét lớn của chú đạo diễn.

- Á....đau đau quá .

- Đau, sao con không thấy gì hết vậy – Diệp Hân buông tay ra khỏi eo chú đạo diễn phui phui vài cái đáp.

Haha, cái này gọi là ăn miếng trả miếng, người nợ ta một, ta trả gấp đôi.

Mọi người xung quanh nãy giờ nín nhịn, bây giờ không nhịn được đành phá ra cười.

- Chú mà còn quay cái kiểu đó, con cho chủ ngủm dài dài luôn – Diệp Hân nhìn mặt mày nhăn nhó của chú đạo diễn cảnh cáo.

- Con phải biết là, chương trình này của chúng ta là mua lại, cho nên mọi người cũng gần như đã biết hết cách thức rồi, sẽ không còn thích thú nhiều với chương trình. Cho nên chúng ta cần sáng tạo cái mới khiến người theo dõi thích thú – Chú đạo diễn từ tốn giải thích với nhỏ.

- Cái mới của chú là biến con thành trò hề ọi người à – Diệp hân tức tối dậm chân nói.

- Thật ra chú thấy như vậy rất dễ thương. Mọi phản hồi về chương trình đều bảo rằng rất thích.

“ Rất thích” , nhỏ mà thêm vào. Nhưng mà vì cái hợp đồng mẹ ký, vì cơm áo gạo tiền, đành liều mạng thôi.

Nhỏ đành ngồi yên ấy chị trang điểm tiếp tục công nghệ tô son chét phấn. Mấy lần trang điểm sau này không lâu như lần đầu, lần đầu vì đám lông mày mọc lộn xộn của nhỏ, mấy chị phải mất công đẹp cỏ. Mà nhỏ thì cứ nhảy như con lo Choi vì đau nên mất nhiều thời gian. Còn lần này, mấy chị dùng nước hoa hồng

tẩy sạch mặt cho nhỏ, sau đó đánh tí má hồng chứ chẳng dặm phấn vì da nhỏ thanh thanh sẵn rồi. Nói chung là trang điểm nhẹ.

Sau đó là đến tóc. Mấy chị chọn cho nhỏ chiếc áo thun trắng, quần sọt xanh đơn giản, tóc thắt bím hai trông nhỏ vừa đáng yêu vừa năng động vô cùng.

Nhỏ thích thú nhìn mình trong gương, nhỏ bắt đầu thấy hình như mình cũng là mỹ nữ không chừng.

Nhưng cái tên khốn Lập Khiêm vừa bước vào, lập tức nhỏ tự ti vô cùng. Hắn ta cũng quần sọt xanh, áo thun trắng, nón kết jean, giày thể thao trông đẹp trai chết người. Huhu...đi với tên này, người ta nhìn nhỏ 1 thì nhìn hắn ta 10. Nhỏ thở dài trông đau khổ.

Lập Khiêm nhìn nhỏ rồi cười cười bảo:

- Thiếu cái nón nữa.

- Để làm gì?

Lập Khiêm đem cái nón lưỡi chai cầm trên tay mình đến đội cho nhỏ rồi búng khê trên vành nón một cái rồi chậm rãi trả lời:

- Thêm cái nón nữa thì mới giống vịt con xấu xí, giống cái mỏ vịt.

Nói rồi tên này đắc ý cười. mấy chị trang điểm làm tóc cũng phì cười.

Mặc mày nhỏ đen xịt lại trước câu nói của tên này. Tức chết đi mà. “ Phải trả thù, phải trả thù”con quỷ trong đầu nhỏ đang thét gào giận dữ.

- Ngoan đi, hôm nay cho bà đi chơi công viên – Lập Khiêm xoa xoa đầu nhỏ qua cái nón cười nói.

Nhỏ vừa nghe được đi chơi công viên thì hai mắt lập tức sáng rõ lên.

Lâu rồi nhỏ không được đi chơi công viên. Một phần vì việc học của nhỏ không được tốt nên phải đi học thêm tùm lum hết. Mẹ nhỏ cũng tức giận mà cắt giảm bớt chi phí sinh hoạt để nhỏ chuyên tâm ở nhà tu luyện bài võ. Cho nên hôm nay được đi chơi nhỏ sung sướng phát điên luôn.

Nếu đi công viên nước thì nhỏ tha hồ vùng vẫy trong nước như cá kình, cá ngư ông ...hahaha...mặc dù nhỏ không biết bơi (>0< ,=“” không=“” biết=“” bơi=“” mà=“” đòi=“” làm=“” cá=“” kình=“”> khổ em gái này ghê), trò chơi thì cực kì kích thích nha, hôm nay phải đi hết các trò chơi mới được, thỏa chí vẫy vùng chứ.

Nếu đi công viên trò chơi thì cũng hay, dạo này công viên tăng cường các trò chơi cảm giác mạnh rất nhiều. Cực dã, cực thú vị nha, nhưng mà....

- Chú, đi công viên như vậy, cháu có được chơi trò chơi không chú – Diệp Hân nhìn chú đạo diễn hỏi với ánh mắt cực kì mong đợi, hy vọng chú vì áy náy với nhỏ mà chịu chi tiền.

Chứ nếu chỉ đi quay thôi mà không được chơi thì chán chết được, nếu không được chơi hết thì ít ra cũng phải được 5, 3 trò chứ.

Không ngờ chú đạo diễn lại hào sảng đáp:

- Con muốn chơi trò nào cũng đều được.

- Nếu chơi tất cả thì sao? – Mắt nhỏ sáng rực nhìn chú đạo diễn đầy cảm kích, thiếu điều nhảy lên hô yeah! Nữa mà thôi. Nếu có cuộc thi yomost thì nhỏ chắc giật giải đó, vì cảm giác của nhỏ lúc này cực hưng phấn

- Một cảm giác rất yomost.

- Sẽ cho bà chơi tất cả các trò chơi mà bà muốn – Lập Khiêm tùm tùm cười đáp lời thay chú đạo diễn.

- Thật hả chú? – Nhỏ không thềm tin lời tên này nói, dù sao người chi tiền cũng không phải lá hắn ta mà. Nhỏ phải có được xác nhận của chú đạo diễn.

Chú đạo diễn chẳng để nhỏ chờ lâu, vui vẻ gật đầu. Tuyệt quá đi mất. Đi chơi mà không mất một xu nào cả, đúng là một món hời mà. Cũng may là nhỏ chịu sự uy hiếp của mẹ, nếu không thì đã bỏ lỡ nó rồi. Nhỏ hưng phấn mong đợi vô cùng, vội vã theo bước chân mọi người đi công viên.

Tạm biệt mẹ , ba và chị Diệp Loan nhỏ nhún nhảy đi ra ngoài.

- Đứa nào hôm giầy dùng dùng không chịu đi mà giờ hí hửng như vậy chứ - Chị Diệp Loan nhìn nhỏ trên.

Nhỏ quay lưng bĩu môi lại với chị, rồi vui vẻ hát

“Sáng thứ hai là ngày đầu tuần, con chó nó cắn cái chân, thứ ba, thứ tư, thứ nămngày nào cũng đi trích thuốc. Thứ sáu rồi đến thứ bảy, cái chân nó nhức quá đi, chủ nhật ở nhà đi chơi là cái chân nó hết nhức liền”

Trên đường đi, nhỏ đoán già đoán non về nơi mà mình chuẩn bị đến. Nhỏ hỏi ai cũng đều trả lời là “ Đến rồi sẽ biết”. Cho nên nhỏ đành ngồi đoán. Đầu tiên nhỏ đoán là đi công viên nước, vì có thể chơi tất cả các trò chơi mà không tốn tiền. Nhưng nhỏ lại không thấy chuẩn bị đồ bơi gì hết, không chuẩn bị đồ bơi thì không ai cho xuống hồ. Có thể đến đó mới mua, nhưng không biết áo trên đó có đẹp hay không. Nghĩ cũng khó chịu, nói trước để nhỏ đi lựa đồ cho đẹp có phải hơn không?

Nhưng cũng có thể là đi công viên trò chơi nên không cần đem theo đồ bơi. Sao cũng được, miễn là được đi chơi là OK.

Công viên nước, công viên trò chơi, cái nào cũng được...tao đến đây.

Cuối cùng thì nhỏ cũng đứng trong công viên, nhưng là công viên....Thảo cầm viên, tức là sở thú (TT_TT)

Lập Khiêm thấy gương mặt nhỏ đứng đực ra như con vịt đực bị hóa đá thì phá ra cười nắc nẻ, nhỏ tức sôi máu trước giọng cười đều đặn khoái trí của tên này.

Nhìn xung quanh toàn là các em nhỏ nhí đồng, với bong bóng đầy màu sắc được tặng trong tay pi bô nói chữ được chữ mất với ba mẹ, tay chỉ vào mấy con thú trong chuồng.

- Bà thích chơi trò nào, cứ việc chơi – Lập Khiêm cười gian dùng cùi chỏ huých nhỏ bảo.

Diệp Hân mếu máo ném ánh mắt về phía Lập Khiêm, cái tên khốn này, dám thừa cơ hội này đã kích nhỏ. Nhỏ thật hận, vì sao ánh mắt không thể giết người cơ chứ. Để nhỏ giết tên này ngàn lần cho hả giận giống như trong game trò chơi ấy.

Rồi nhìn lại mấy trò chơi đầy rẫy em bé kia, nhỏ mà có mặt mũi trèo lên thì chơi thì sau này có cầm chày đập vào mặt nhỏ cũng sẽ không vỡ ra được.

- Được rồi, hai đứa cứ tự nhiên đi chơi đi, cứ chơi cho thoải mái – Chú đạo diễn nhìn cả hai tuyên bố.

Chuyện đã lỡ như vậy thôi thì cứ chơi đi, dù sao thì đã lâu rồi nhỏ cũng chưa đến đây tham quan. Nhớ lại hồi nhỏ, rất thích đến đây, cứ cuối tuần là năn nỉ bố mẹ cho đi. Mấy con thú nhìn cũng hay hay mà.

- Đi thôi – Lập Khiêm nắm tay nhỏ kéo đi.

Nhỏ vốn là người vô lo vô nghĩ, cho nên vừa nhìn mấy con thú, nhỏ đã quên mất cơn tức giận của mình mà lao vào quan sát chúng.

- Hân....Hân...lại đây lại đây...nhìn xem nè- Lập Khiêm đứng ở một chuồng gần đó ngoắt tay kêu nhỏ đến gần.

Diệp Hân bèn chạy đến xem thì thấy hai con khỉ đang bắt chước cho nhau, trông rất dễ thương.

- Bà thấy giống không? – Lập Khiêm nhìn nhỏ cười cười hỏi.

Diệp Hân cứ tưởng Lập Khiêm nói hai con khỉ đó giống nhau hay không bèn gật đầu đáp:

- Giống ...rất giống...

Trong mắt nhỏ, con khỉ nào mà chả giống nhau.

- Ủ, tui thấy giống ghê luôn, mặt ngố giống mặt bà y chang – Lập Khiêm phá ra cười to, rồi bỏ chạy chứ không ngu dại mà ở lại .

Diệp Hân bậm môi rồi dậm chân đuổi theo. Lập Khiêm vừa chạy vừa làm mặt ma trêu nhỏ Không ngờ gió lại thổi bụi bay vào mắt nhỏ, nhỏ có xui xẻo không cơ chứ.

Lập Khiêm thấy nhỏ đứng lại, tay dụi mắt, cứ tưởng nhỏ giận quá lại không đuổi được cậu nên uất ức khóc. Cậu dụi dụi mũi gãi gãi đầu rồi bước lại gần nhỏ .

- Nè, tui nói giỡn thôi mà. Thật ra hôm nay trông bà xinh lắm đó, đừng khóc nữa.

Nhỏ đang dụi mắt, cố lấy cho được hạt bụi ra, nhưng hạt bụi bướng bỉnh kia lại nhất định không chịu ra mới chết chứ. Nhưng đột nhiên nghe Lập Khiêm khen khiến nhỏ không khỏi giật mình.

- Thật hông.

- Ủ, thật đó....xinh lắm – Lập Khiêm gật đầu khẳng định rồi dỗ nhỏ – Đừng khóc nữa nghen

- Tui đâu có khóc.

- Chứ sao bà dụi mắt – lập Khiêm hơi sững người, rõ ràng cậu thấy nước mắt của nhỏ rơi ra.

- Bụi bay vào mắt chứ đâu khóc đâu.

Lập Khiêm nghe nhỏ trả lời thì vừa bực vừa buồn cười. Cậu vì hiểu lầm nhỏ khóc, đã mở miệng khen nhỏ, nhưng hóa ra là nhỏ bị bụi bay vào mắt, cậu buồn cười là vì câu trả lời của nhỏ y như bài hát” Bụi bay vào mắt”

Cậu thở dài kéo tay đang dụi cố lấy cho bằng được hạt bụi trong mắt nhỏ ra, sau đó dùng tay mở mắt nhỏ ra thổi bụi giúp nhỏ.

Dù hạt bụi khiến nhỏ phải chớp mắt liên tục, nhưng nhỏ biết mắt nhỏ chớp liên tục vì bối rối. Gương mặt của Lập Khiêm gần sát mặt nhỏ, gương mặt Lập Khiêm nhìn gần càng đẹp trai hơn, dù trong lúc tuổi dậy thì nhưng lại không hề nổi mụn. Cậu lại còn dịu dàng thổi nhẹ vào mắt nhỏ, khiến tim nhỏ đập loạn cả lên, hình như bị xúc động dậy rồi. Nhỏ tự mắng mình” Mày điên rồi, mày điên rồi mới run động như thế”.Dù mắt không còn xót nữa, nhưng nhỏ lại ngại người đứng yên cho Lập Khiêm thổi.

- Mẹ hai, anh chị ấy hôn nhau phải không ? – Một em bé chỉ tay vào hai người hỏi.

Nhỏ đỏ bừng mặt vội đẩy Lập Khiêm ra, vội xua tay nói:

- Không phải đâu, tụi chị đâu có hôn nhau.

- Vậy anh chị đang làm gì?

- Anh chị đang bắt chít – Thấy đang đứng gần chuồng khỉ, hai con khỉ vẫn còn đang bắt chít cho nhau, nhỏ buột miệng trả lời.

Lập Khiêm:” ...”

25. Chương 25: Không Chảy Giọt Nào

- Hân ... Hân...cho tui mượn tay bà đo coi – Lập Khiêm bỗng kêu lên trong khi Diệp hân còn đang khóc hận trước cái nhìn giễu cợt của mẹ đứa bé.

Đúng là tự tát vào mặt mình, thổi bụi thì nói là thổi bụi, tự nhiên lại nói là bắt chít chứ, đúng là cái miệng hại cái thân mà. Nhỏ thở dài bước đến bên Lập Khiêm giọng thất thểu nói:

- Gì...

Lập Khiêm không nói không rằng nắm lấy cánh tay nhỏ chìa ra trước mặt dùng mắt đo rồi gật đầu:

- Đúng là dài hơn .
- Dài hơn cái gì? – Nhỏ không hiểu cái tên này nói gì nên hỏi lại.
- Thì chân tay dài hơn – Lập Khiêm mỉm cười đáp.
- Nhưng mà dài hơn cái gì mới được?
- Dài hơn tay chân của con khỉ ấy mà.
- Chuyện này thì có gì lạ đâu- Nhỏ trợn mắt nhìn Lập Khiêm khó hiểu.
- Người ta nói đầu óc ngu si tứ chi phát triển mà. Xem ra rất đúng đó, tay chân bà phát triển hơn nhưng đầu óc bà thua cả con khỉ nữa.

Tức. Hóa ra nói nửa ngày trời vòng vo một hồi nhỏ mới biết tên khốn này là đang ***** xéo mình ngu hơn khỉ. Tuy con người là sự tiến hóa từ loài vượn người, mà vượn người với loài khỉ cũng gần như là bà con họ hàng với nhau, khỉ cũng được xem là loài động vật thông minh, nhưng mà, trí tuệ thua cả một con khỉ thì chứng tỏ nhỏ là một kẻ bại não, một kẻ nào mìn nào nhần.

Chất xám là sự biểu thị trí thông minh của con người, ấy vậy mà nhỏ lại bị xem là người không có chất xám, đúng là sỉ nhục quá thể, nhưng mà...đúng là nhỏ còn khinh thường mình nữa là cái tên đầy chất xám này. Cho nên nhỏ không thèm để ý đến cái tên khốn này nữa, nhỏ bỏ đi qua chuồng khác xem.

Cả hai người qua chuồng thú khác nhìn thú, lần này họ nhìn mấy con thú bị hơn.

Diệp Hân phát hiện cũng có khá nhiều người cùng tuổi họ đến đây chơi. Nghĩ cũng phải, so với những khu vui chơi giá vé đắt đỏ kia, lại nắng cháy mỡ, thì sở thú lại vừa rẻ, vừa mát, còn có thể thỏa thích nhìn những con thú đáng yêu mà bình thường chỉ có thể nhìn thấy qua tivi mà thôi.

Tuy không thể chơi trò chơi, nhưng là chỗ tụ tập bạn bè chơi đùa cùng nhau rất vô cùng lí tưởng.

Đặc biệt dùng chỗ này để hẹn hò thì rất thú vị, lại vừa rẻ, đúng là lợi vô cùng.

Có hai anh chàng trạc tuổi họ nhìn nhìn Diệp Hân thì thầm, nhỏ vừa cảm thấy mắc cỡ vừa thấy vui vui. Haha, cuối cùng thì cũng có người biết đến vẻ đẹp của nhỏ rồi.

- Đâynày...thấy không? - Nhỏ khều khều vai Lập Khiêm đầy ý nói, mục đích để khoe khoang với Lập Khiêm - Tui có người để ý kia.

Lập Khiêm bèn liếc mắt về hướng chỉ của Diệp Hân thấy hai tên con trai cũng tầm tầm tuổi ăn mặc đồ rất model, mặt mũi cũng đẹp trai, nhưng nhìn kiểu cách thì khá là ảo lã.

Cậu lừ mắt về hai người đó một tí rồi bĩu môi đáp:

- Hai tên đó chắc là mắt lóe hết rồi mới để ý đến bà.
- Ông đừng có mà ganh tỵ với tui. Tránh xa tui ra, mắc công người ta tưởng tui với ông có gì thì sao – Nhỏ không thèm chấp bĩu tình khinh bỉ của Lập Khiêm, cứ khoái chí cười thầm, cố tỏ ra đáng yêu để người ta còn nhìn ngắm.

Đúng vài giây sau, hai tên kia chậm chậm bước đến bên nhỏ, nhỏ cười ha ha trong bụng chờ đợi hai tên này đến làm quen với nhỏ.

- Bạn ơi, bạn mua cái nón này ở đâu vậy – Một tên lên tiếng hỏi.

Nhỏ như người đang bước lên thiên đàng bỗng sa hố rơi xuống địa ngục. Hóa ra không phải đến làm quen mà là đến để hỏi về chiếc nón kết nhỏ đội.

“ Có thể đó là cách làm quen mà thôi, không thể tùy tiện chạy đến làm quen một cách sỗ sàng được” – Nhỏ tự an ủi bản thân mình như thế. Nhưng cái nón nhỏ đội trên đầu là của tên kia đưa cho nhỏ, chứ có phải là nhỏ đầu mà biết trả lời. Chẳng lẽ giờ chạy đến hỏi tên đó, thế nào tên đó cũng cố ý làm nhỏ mất mặt mà thôi.

Kệ đi, chỉ là giả vờ hỏi để làm quen thôi mà, không cần phải chỉ thật đâu.

- Bạn hỏi để làm gì? – Nhỏ cố mỉm cười dịu dàng hỏi.

- À, bạn gái của mình rất thích nón kết, có cả một bộ sưu tập nón. Cái nón của bạn đẹp quá, mình muốn hỏi để mua về tặng bạn gái mình.

Diệp Hân không còn gì để bào chữa nữa.

Lúc này bị tên Lập Khiêm chọc cho tức giận đến bốc hỏa, bây giờ thì bị tên kia làm đóng băng. Lửa băng đến dồn dập khiến nhỏ muốn vỡ vụn ra, bên kia Lập Khiêm ôm bụng cười nghiêng ngả đến nỗi nhỏ muốn nám mặt luôn, nhỏ vừa giận vừa thấy thẹn nên sẵn giọng nói:

- Nón này mình mua ở nước ngoài, bạn có tiền cũng không mua được đâu.

- Vậy à, đành chịu vậy – Tên đó đáp rồi cùng bạn bỏ đi.

Diệp Hân đứng lại với nỗi thất vọng tràn trề. Lập Khiêm bước đến vỗ vai nhỏ cười khoái chí nói:

- Chà, lần này bà thông minh ghê, biết nón này mua ở nước ngoài nữa.

Diệp Hân quyết không để cho Lập Khiêm được đắc ý, nghe giọng cười của tên này mà nhỏ soi cả ruột.

- Ông nói đúng, hai tên này mất lóe thật. Dù sao hồi này cũng có kẻ khen tui xinh mà, mà mất kẻ đó không có lóe nha – Nhỏ vĩnh viễn ra chiều đắc ý.

Lập Khiêm không nhìn nhỏ mà nhìn con thú trong chuồng nói:

- Mặt mày xinh ghê.

Diệp Hân suýt cắn đứt lưỡi mình. Kiếp trước nhỏ mắc nợ tên Lập Khiêm này, cho nên kiếp này hẳn ta đến đã kích nhỏ. Lúc này thì chê đầu óc nhỏ thua cả con khỉ, bây giờ thì nói mặt con thú này xinh, ý vậy là mặt nhỏ xinh như mặt thú à.

Diệp Hân tức giận quay sang nhìn con thú trong chuồng, thì xem chút đứng tim, hoảng hốt lùi lại mấy bước. Trong chuồng mà một con báo đốm, đang há to cái miệng ra rồi nhe răng gầm gừ với nhỏ. Nhỏ vội vàng né sang một góc, dè dặt con báo lại quay mặt đuổi theo nhỏ.

Nhỏ chuyển qua bên này, con báo lại di chuyển theo. Liên tục gầm gừ với nhỏ như kẻ thù. Lập Khiêm đứng nhìn cảnh tượng thú vị này cười ngật ngèo.

Huhu, đến con báo mà cũng muốn ăn hiếp nhỏ. Tức quá, tức quá.....Diệp hân bèn đá một phát thật mạnh vào chuồng con báo kia.

Hậu quả là....

Nhỏ bị té mạnh rồi chập chân. Huhu. Sao mà nhỏ xui đến vậy, cả ông trời cũng chống lại nhỏ.

Vừa đau, vừa tức, vừa tủi thân...cuối cùng nhỏ ngồi bệch xuống đất khóc nức nở luôn, mặc kệ xung quanh có biết bao nhiêu người.

Lập Khiêm thấy nhỏ té bệch xuống đất rồi khóc òa lên thì xanh mặt hoảng hốt chạy đến hỏi:

- Sao rồi, bị đau à.

Nhỏ không trả lời, càng khóc lớn hơn nữa khiến Lập Khiêm càng quýnh lên. Mọi người xung quanh nhìn hai người họ xì xào.

- Nín đi, bị té thôi mà, đau chỗ nào, nói ỉn biết – Lập Khiêm lo lắng nhìn ngắm nhỏ xem bị đau chỗ nào.

- Ông ăn hiếp tui, con báo cũng ăn hiếp tui, ai cũng ăn hiếp tui hết...huhu...

Nhỏ meo mào nói rồi khóc òa tiếp.

- Nín dút – Lập Khiêm bồng hết lên.

Nhỏ giật mình nín khóc, nhìn Lập Khiêm cứ như đứa trẻ mắc lỗi.

- Nói xem, bị đau chỗ nào – Lập Khiêm dịu giọng hỏi.

- Chân đau – Nhỏ hức hức trả lời.

Lập Khiêm liền cúi người bế nhỏ lên đi đến ghế đá gần đó, rồi lấy khăn lau nước mắt tèm lên trên mặt cho nhỏ. Rồi nắm cái chân đau xoa vài cái xem xét, cuối cùng thở phào nói:

- Ngồi yên chút xíu đi, lát nữa sẽ hết đau thôi.

Diệp Hân cũng thấy cái chân dịu lại rồi, không còn đau nữa, nên cũng nín khóc, chỉ còn lại mấy tiếng hức hức dư âm, nhìn Lập Khiêm dịu dàng xoa chân cho nhỏ. Cảm giác tình cảm của hai đứa lúc này vẫn giống như ngày xưa, khi nhỏ có chuyện, Lập Khiêm đều dịu dàng đến giúp nhỏ. Sau đó mau kem để dỗ dành nhỏ, làm theo bất cứ yêu cầu ngốc ghê của nhỏ.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nhỏ buộc miệng nói:

- Mình muốn ăn kem.

- Ừ- Lập Khiêm chỉ nói vậy rồi đứng dậy đi mua kem cho nhỏ.

Lát sau trở về với hai cây kem trên tay, mặt đỏ mồ hôi vì sợ kem chảy hết nên phải chạy, cười tươi đưa cây kem cho nhỏ nói:

- Không chảy giọt nào.

Y như lúc trước, cứ như một thói quen vậy, từ hành động đến câu nói, chưa hề thay đổi. Diệp Hân cảm động cầm cây kem lên ăn ngoan lành.

Khoan đã! Chẳng phải những lúc như vậy, tên này đều chịu theo ý nhỏ hay sao. Haha, cơ hội, cơ hội đến rồi.....trả thù thôi.

- Không vui....chán quá hà, ngồi một chỗ chán quá, chân lại đau nữa – Nhỏ giả vờ phụng phịu nói rồi đá đá cái chân đau cố để lộ bộ mặt đau đớn.

- Vậy giờ Hân muốn làm sao đây ?

- Chơi trò chơi đi – Nhỏ cười tươi đáp khi thấy Lập Khiêm mắc bẫy.

Sau đó nhỏ vừa ôm bụng cười ngoặc nghẹo bảo:

- Làm giống con kia, con kia kìa....

- Con này, con này đi.....

Nhỏ chỉ con nào, Lập Khiêm phải bắt chước hành động của con đó, nhỏ cười ra cả nước mắt trước điệu bộ của Lập Khiêm.

Ở phía xa, anh quay phim và mọi người lên tiếng với đạo diễn.

- Anh mà không cho em cười, em chết vì nhịn mất thôi.

26. Chương 26: Muốn, Muốn...

Diệp Hân trở về nhà với tâm trạng cực kì sáng khoái vì hôm nay đã hành hạ Lập Khiêm một trận ra trò, tắm rửa thay đồ xong, nhỏ hí hửng cầm điện thoại lên gọi cho nhỏ Hằng rồi oang oang khoe chiến tích vĩ đại của mình. Nhỏ Hằng nghe xong cũng ôm bụng cười rồi hỏi Diệp Hân:

- Bà có quay phim lại không?

- Quay phim? Hả....Huhu....Tui quên mất rồi – Nhỏ giật mình phát hiện ra mãi lo cười mà quên mất quay lại mấy cái cảnh có một không hai này để còn uy hiếp Lập Khiêm. Nhỏ thở dài tiếc đứt ruột tự trách bản thân sao mà dần đến thế.

Nhưng suy đi nghĩ lại, nhỏ tự bào chữa cho cái sự dằn của mình:” Haiz, tại vì bản thân mình quá tốt bụng, muốn làm người xấu, nhưng lương tâm không cho phép, không có bụng hại người nên mới thế”

- Hả, chuyện vui như thế mà bà có thể quên được à, đúng là đầu heo mà – Nhỏ Hằng bĩu môi mắng.

- Này...bà muốn ăn đập à – Nhỏ gắt lên trong điện thoại.

- Được rồi, tui tốt bụng gọi qua đây để nhắc bà làm bài tập toán của duyệt tuyệt sư thái, nếu không coi chừng chết nữa đó – Nhỏ Hằng cười hì hì đánh trống lảng đáp.

- Hả - Nhỏ há hốc miệng hoảng hốt kêu lên - Cô có dặn bài về nhà sao?

- Hồn vía bà để đâu vậy, chẳng phải hôm đó cô viết lên bảng bài tập về nhà phải giải hay sao – Nhỏ Hằng ngạc nhiên hỏi lại.

Tuy bình thường đầu óc nhỏ không được thông minh cho lắm, nhưng ông bà ta có câu” cần cù bù thông minh” mà, vì vậy đi học trên lớp nhỏ cũng cố tỏ ra rất chuyên chú, tuy lười làm bài tập, nhưng ít nhất nhỏ cũng liếc sơ vào bài rồi ngồi làm dù 70% là sai bét. Vả lại, bài tập của duyệt tuyệt sư thái càng phải làm đầy đủ, nhỏ luôn luôn động tai nghe cô dặn dò, ấy vậy mà nhỏ lại không để ý, chứng tỏ tinh thần nhỏ bị sa sút nghiêm trọng. Mà lí do bị sa sút chẳng có nguyên nhân nào khác ngoài cái chương trình chết tiệt và cái tên chết bầm kia.

- Nghe cô nói là, bài tập lần này, rất có thể cô sẽ lấy làm điểm kiểm tra 1 tiết đó – Nhỏ Hằng bèn phàn thêm một câu khiến nhỏ toát mồ hôi hột. Toàn thân vã mồ hôi lạnh toát.

Nhớ lúc trước, nhờ Hiểu Huy cho nên nhỏ lấy điểm số bài tập về nhà bù qua sót lại cho điểm thi nên miễn cưỡng không bị rớt. Với lại chương trình lớp 9 cũng không khó bằng chương trình lớp 10. Bây giờ không có Hiểu Huy bên cạnh....nghĩ đến mà nhỏ thấy lòng buồn vô hạn.

Giở bài tập ra nhìn mấy bài toán mà nhỏ Hằng nói ra, đọc qua một lượt, Diệp Hân ngửa mặt lên trời khóc rùng rùng. Nhỏ biết mấy bài toán này, nhưng có không biết nhỏ nên ngoảnh mặt quay lưng với nhỏ, làm sao nhỏ giải ra được, khó quá đi mất. Nhỏ uất ức nghĩ:

“Tại sao môn toán khó như vậy, nào là hình học, nào là đại số....lại rơi vào đúng ngay duyệt tuyệt sư thái của toàn trường dạy cho nhỏ mới chết chứ.

Lần trước là đại số, nhỏ phải lừa Lập Khiêm để hắn ta giải cho nhỏ, lần này là hình học. Ôi nhỏ điên mất thôi, bây giờ phải nghĩ cách lừa tên Lập Khiêm này lần nữa để mà nhờ hắn giải bài giúp nhỏ thôi. Chứ nếu không, bà cô mà húng lên chấm thành điểm kiểm tra 1 tiết thì cái khả năng 70% là sai bét nhè đó sẽ giết chết nhỏ mất.”

Vội vã chào nhỏ Hằng , Diệp Hân thu lại tập vở lách thân qua nhà Lập Khiêm.

- Con chào cô chú – Nhỏ cười tươi chào hỏi ba mẹ lập Khiêm, dù ghét tên này thì nhỏ vẫn vô cùng quý mến ba mẹ hắn. Hai người là những người tốt bụng và dễ thương.

- Con qua tìm thằng Khiêm hả ?- Mẹ Lập Khiêm nhẹ nhàng hỏi.

- Dạ .

- Nó ở trên lầu đó, con lên đó tìm nó.

- Dạ.

Vậy là Diệp Hân hí hửng chạy lên lầu tìm Lập Khiêm. Đến trước cửa phòng, nhỏ cố tình dờn chân giả bộ chân vẫn còn đau đi vào phòng tìm chút xót thương của tên này mà đồng ý làm bài giúp nhỏ.

Nhỏ lịch sự gõ cửa, nhưng không có tiếng trả lời. Chờ hoài không được, nhỏ bực tức mở cửa xông thẳng vào phòng lập Khiêm, nhưng phòng không có ai cả. Làm uống công nhỏ gõ cửa này giờ.

Nhỏ đoán chừng Lập Khiêm đã đi tắm, nên chạy đến máy tính ngồi chơi điện tử để đỡ buồn chán vì chờ đợi.

Máy nhanh chóng mở lên thì trên màn hình máy tính xuất hiện hình ảnh của nhỏ. Diệp hân ngây người nhìn chính mình trong màn hình vi tính. Tấm hình này là cảnh nhỏ cùng con voi trong sở thú chơi đùa,

nhỏ cười tươi vui vẻ đút thức ăn cho con voi ăn. Diệp Hân không ngờ mình bị chụp hình lúc nào không hay biết. Nhỏ bèn lục lại máy tính, từng tấm hình của nhỏ hiện ra trước màn hình. Không chỉ là hình hai đứa đi chơi gần đây, mà còn hình lúc hai đứa còn chơi thân, cả hình lúc nhỏ và Hiểu Huy quen nhau.

Dù biết Lập Khiêm rất thích chụp hình, nhưng trước đến giờ cậu chỉ thích hình cảnh mà thôi. Rất hiếm khi chụp hình người. Vậy mà trong đây toàn là hình của nhỏ, vui có , buồn có, giận dữ có

Màn hình nền là hình của nhỏ, màn hình chờ cũng là một loạt hình của nhỏ. Như vậy là sao chứ? Chẳng phải thông thường người ta đưa hình người mình thích lên làm màn hình nền và màn hình chờ thôi chứ. Phải chi Lập Khiêm để những bức hình xấu hổ của nhỏ thì nhỏ có thể biện minh hẳn ta muốn ngắm hình giống như nhìn tranh biếm họa thấy vui, còn đằng này, những tấm hình đều rất xinh.

Trong lòng Diệp Hân dâng lên một cảm xúc kì lạ và bồn loạn. Nhỏ muốn nghĩ Lập Khiêm cũng thích nhỏ giống như nhỏ từng thích cậu ấy. Nhưng nếu Lập Khiêm thích nhỏ thì tại sao lại lấy thư nhỏ ra đọc trước lớp khiến nhỏ xấu hổ như vậy chứ.

Là vì lúc đó vô tư nên mới đọc trước lớp ? Không phải. Vì một người thông minh và trầm tĩnh như Lập Khiêm sẽ không tùy tiện lôi thư của nhỏ ra đọc như vậy.

Là vì nguyên nhân gì ?

Khi Lập Khiêm mở cửa bước vào thì thấy Diệp Hân đang ngồi trên bàn vi tính thì giật mình , có chút hốt hoảng nói:

- Sao bà có thể tự tiện vô phòng tui.

- Chứ ông tự tiện vô phòng tui thì sao? – Nhỏ nghênh mặt đốp chất lại.

- Tui khác bà. Nhìn lại bà coi, từ trên xuống dưới đều xuôi đuột như thế, cứ như thằng con trai, không có chút hấp dẫn nào hết . Dù mở dang miệng mào, chưa chắc mèo nhận nữa là – Lập Khiêm cười cười tự hào đã kích vào vòng một như đồng bằng không có chút gò đất nào.

Diệp Hân nghe cuống họng bị cái gì đó chặn lại, tức muốn chết nhưng nhỏ vẫn phải cố kìm chế. Nhỏ dặn mình bình tĩnh , Việt Vương Câu tiễn còn nhẫn nhục chờ đợi bao nhiêu năm, nhỏ phải chịu đựng có một chút thế này thì nhằm nhò gì.

Nhưng mà nói thật thì nhìn cái tên này sau khi tắm xong, mái tóc còn chút ẩm ướt, cả người thơm tho bước vào làm căn phòng cũng thơm tho lây, quyến rũ chết đi được, làm cái bệnh mê trai đẹp của nhỏ nổi lên. Tên này nói có lẽ không ngoa, nhỏ thật sự muốn xông vào quá đi mất.

- Xí, ông có khóa thân trước mặt tui, tui cũng không thèm chớp mắt đâu – Nhỏ giả vờ nói, xong rồi nghĩ bụng “ Ngu sao mà chớp”.

- Có mới nói nha – Lập Khiêm bèn giấu nhỏ - Chứ tui thấy, mọi đứa con gái đều phải đề phòng, nhất là bà.

- Hứ ...nói xem, tại sao phải đề phòng con gái, không phải ông tự sướng quá nhiều thành bệnh đó chứ.

- Có bà mới bị bệnh, người ta đã chứng minh, con gái đều mang trong mình máu dê hết.

- Quỷ râu xanh là mấy tên đàn ông như ông thì có, có giới chứng minh con gái có máu dê trong người đi.

- Được thôi – Lập Khiêm mỉm cười đắc ý đáp – Con gái luôn tự mình là xinh đẹp như thần tiên. Mà Thần tiên đọc ngược lại là tiên thân. Tiên thân có nghĩa là trước khi, mà trước khi tức là tuổi mười, mà mười chính là con dê. Mà con dê thì phải có máu dê chứ đúng không?

Diệp hân: “...”

Mắt nhỏ đang tối sầm vì tức tối khi không thể tìm được cái gì để mà đáp trả được bỗng sáng rực lên: Hehe, nhỏ còn đang tìm cách gì để cho tên này sập bẫy mà tình nguyện làm bài cho nhỏ thì tên này đã tự nguyện dâng nạp thân mình tới rồi. Thật không uống công nhỏ nhẫn nhục chịu đựng từ này đến giờ. Nhỏ giả vờ nói:

- Thôi bỏ đi, tui đây rộng lượng không thêm chấp với ông nữa. Hôm nay đi chơi cả ngày mệt gần chết rồi, không còn sức đâu cãi nhau với ông - Nhỏ nhảy lên giường Lập Khiêm vô tư nằm xem truyện, sau đó ngẩng đầu giả bộ nói:

- Đây, tui với ông chơi câu đố nữa đi, hồi này nghe ông nói ra câu tiền thân thì tui lại muốn chơi nữa.

Nhưng chơi mà không đánh cược thì chẳng vui chút nào, cho nên ai thua người đó phải nghe lệnh người thắng đi.

Lập Khiêm thở dài liếc nhìn cuốn tập và cuốn sách bài tập trên bàn vì tính của mình một cái, biết tổng ngay là cô nàng này lại chạy đến nhờ mình giải bài rồi còn làm bộ đố này đố nọ nữa. Đúng là chết rồi vẫn mang theo bệnh sĩ mả. Nhưng cuối cùng cậu cũng gật đầu đồng ý.

- Chơi thì chơi.

- Hôm nay, đi chơi sở thú, vậy tui mình đố về con vật đi.

- Được.

- Tui đố trước....Đố ông con gấu ao ước điều gì mà không bao giờ được.

- Nó ước gì được chụp hình màu, nhưng chụp hoài mà vẫn ra trắng đen, có đúng không? – Lập Khiêm ranh mãnh đáp.

- Con chó đen người ta gọi là con chó mực. Con chó vàng, người ta gọi là con chó phèn. Con chó sanh người ta gọi là con *****. Vậy con chó đỏ, ng ta gọi là con chó gì?

- Là con chó đỏ chứ là gì – Lập Khiêm thản nhiên đáp.

- Có một ông già đi vô rừng, ổng bắt gặp một con sông sâu thật sâu, ở dưới sông bình thường toàn là cá sấu, đầy cả hồ luôn. Hỏi làm sao để ổng bơi qua được? Không có một phương tiện nào để qua đâu nhá, chỉ có nước bơi thôi.

- Sông bình thường mới có cá sấu, con sông sâu thì làm gì có, vì vậy ông ta chỉ việc bơi qua mà thôi – Lập Khiêm không hề bị lừa đáp.

Diệp hân cắn cắn môi tức tức, tại sao tên này lại thông minh đến thế chứ.

- Con voi và con kiến cưới nhau đẻ ra con gì?

- Đẻ ra bà, chứ làm gì đẻ ra được con gì – Lập Khiêm chế giễu nhỏ.

- Tại sao mắt con tôm bị lồi ra?

- Cấu tạo như vậy thì là như vậy chứ sao.

- Xí, tại nó thấy con voi với con kiến kết hôn nên ngạc nhiên đến mức mắt nó lồi rahehe...tui thắng rồi.

- Bà đang sỉ nhục trí tuệ bằng võ nho của mình à – Lập Khiêm khinh bỏ hỏi nhỏ.

- Cái đầu giống mèo, chân giống mèo, và tai giống con mèo, nhưng không phải con mèo. Vậy là con gì?

- Hừ , là con mèo con.

- Con gì đau khổ hơn con hươu cao cổ bị đau họng.

Lập khiêm nhú mồm nghĩ ngợi một chút rồi đáp:

- Con rết bị đau chân

Diệp hân xụ mặt xuống, dù có đố đến mai, nhỏ cũng không thắng được.

- Đố cái khác đi – Nhỏ quyết định chuyển qua những câu hỏi hóc hơn.

- Được. Thích thì chịu.

- Ông có thể kể ra ba ngày liên tiếp mà không có tên là thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, chủ nhật hay không?

- Xì dễ òm, đó là hôm qua, hôm nay và ngày mai.

- Người chết thường nghĩ gì.

- Nghĩ thở.

- Bà đó bả chết bả bay lên trời. Hỏi bà ấy chết năm bao nhiêu tuổi và tại sao bà ấy chết?

Hehe, giỏi thì giải đi, đây là câu đố mẹo mà, chỉ đây nghĩ nát cả óc đó em trai, nhỏ đặc ý nhìn cái chau mày của Lập Khiêm, nhưng ngay sau đó, nhỏ thấy khóe miệng của Lập Khiêm nhếch lên thành nụ cười thì biết là tiêu rồi:

- Đáp án là: bà đó là bò đá , bò đá bả chết, bả bay là bảy ba, bà ấy chết năm bà ấy 73 tuổi đúng không?

Diệp hân tức muốn chết, thật ,uốn chạy đến bỗ cái đầu tên này ra xem bên trong chứa cái gì mà thông minh như thế. Nhỏ quyết định ra một câu đố chủ chốt nữa:

- Ở một xứ nọ, có luật lệ rằng: Ai muốn diện kiến nhà vua thì phải nói một câu. Nếu câu nói thật thì sẽ bị chém đầu, còn nếu là dối thì bị treo cổ. Vậy để gặp được nhà vua của xứ đó, ta phải nói như thế nào?

Lập Khiêm nhẩm nhẩm một chút rồi ngẩng đầu nhìn nhỏ đặc ý đáp:

- Để gặp được nhà vui, người đó phải nói “tôi sẽ bị treo cổ!”.

Sau đó cậu giải thích thêm:

- Nếu như câu nói này là thật thì hẳn ta sẽ bị chém đầu, nhưng nếu đem hẳn ta đi chém đầu thì câu nói “tôi sẽ bị treo cổ” của hẳn là dối, mà nếu vậy thì hẳn sẽ bị treo cổ, mà nếu treo cổ hẳn thì câu nói “tôi sẽ bị treo cổ” của hẳn là thật . Vậy là thật trở thành giả, giả trở thành thật. Nhờ vậy mà gã đó gặp được nhà vua trong khi vẫn bảo toàn được tính mạng

Nhỏ thua hoàn toàn rồi, đau lòng quá đi mất, thế là nhỏ nằm úp mặt xuống nệm của Lập Khiêm để tự đau thương lấy một mình. Bài tập làm không được thì ngày mai nhỏ chết chắc.

- Dậy đi – Lập Khiêm dùng chân đá đá nhỏ mấy cái gọi.

- Nè, ông có cần đáng ghét vậy không, nằm chút mà cũng keo kiệt à.

- Vậy bà có muốn làm bài hay không? – Lập Khiêm liền hỏi lại.

Nhỏ vừa nghe xong thì ngóc đầu dậy ngay lập tức, rồi gật đầu lia lịa:

- Muốn, muốn...

- Còn không xuống làm – Lập Khiêm trừng mắt mắng.

- Tui làm thì lâu lắm, ông làm thì nhanh hơn, làm đi, rồi tui chép lại là OK.

- Người ta nói, cho người đó một con cá, chỉ nuôi được người đó một ngày. Nhưng dạy người đó câu cá, sẽ nuôi được người đó cả đời. Bây giờ tui làm bài cho bà, nhưng sau này đi thi thì sao hả? Đừng lười biếng nữa, mau đứng dậy tui dạy bà làm, nếu không thì thôi luôn đi.

Diệp hân nghe vậy đành miễn cưỡng đánh cục nhót của bản thân ra ngồi xuống làm bài. Sau bao nhiêu lời mắng là thua óc heo thì cuối cùng nhỏ cũng làm bài xong.

Nhưng điều đáng nói là, sáng hôm sau, cô duyệt tuyệt sự thái không lấy mấy bài đó làm điểm kiểm tra 1 tiết, mà cô lại cho những đề giống y chang như vậy để làm bài kiểm tra 1 tiết.

Nhỏ nhìn mấy cái đề mà hả hê vô cùng, haha, hôm qua bị hành gần chết nên mấy bài này nhỏ có thể tự mình giải được rồi. Không 9 thì cũng phải 10 thôi. (đừng hiểu lầm là mình viết sai số 9 và 10, mà là nhỏ đang tự giấu điểm số)

27. Chương 27: Cá Cược

Diệp Hân cứ ngồi cười một cách đắc ý vô cùng với bài kiểm tra một tiết mà cô duyệt tuyệt sự thái đã cho. Hóa ra khi hiểu bài, thì làm cũng không khó. Hồi trước chơi cũng thường như vậy, hễ mà giúp nhỏ làm bài xong là Lập Khiêm bắt nhỏ ngồi nhìn từng bước giải của mình sau đó hỏi chỗ nào không hiểu lập tức giảng cho nhỏ ngay. Nhỏ mà học giỏi thì luôn luôn có thưởng.

Nói tới chuyện này mà thấy buồn, nhà tên này khá giả, lại chỉ có mình hắn là con, cho nên bao tiền xài không hết toàn bị nhỏ dụ khị mua bánh. Lúc đó Diệp Hân còn nghĩ tên này là tên gốc mới dễ dàng bị nhỏ dụ khị như vậy, nhưng thực tiễn trước mắt cho thấy hóa ra mình mới là con lừa.

- Đây đồ quý, tui so sánh đáp án bà ném cho tui rồi. Chính xác hoàn toàn, không ngờ là bà ngu 3 năm không 1 tiết đó – Nhỏ Hằng chạy đến vỗ vai nhỏ tán thưởng.

Diệp Hân lườm bạn mình một cái thật dài rồi bĩu môi nói:

- Bà đang khen tui hay là **** tui vậy hả? Tui hối hận đã nèm phao cứu bà rồi.
- Tất nhiên là khen rồi, haha, bạn Diệp Hân tài giỏi – Nhỏ Hằng liền quay phắt 180 độ tán thưởng nhỏ.
- Khen nữa đi, khen nữa đi – Diệp Hân nham nhở hất mặt nói.

Vốn chỉ là vui mà thôi, ai ngờ Đồng Ngọc và bạn cô ta lại nghe thấy, cô ta nhìn nhỏ khinh bỉ rồi cười mỉa nói:

- Chẳng qua chó ngáp phải ruồi mà thôi.
- Nhỏ kia nói gì hả? – Nhỏ Hằng bất bình lên tiếng hỏi, muốn đi ra đối mặt với cái kẻ đáng ghét này.

Nhưng Diệp Hân đã giữ nhỏ lại, đối với những kẻ khó ưa hách dịch này, không thể mất bình tĩnh được.

- Bạn này nói như vậy là có ý gì vậy. Xin lỗi nha, mình dốt nát, không hiểu được thành ý chó ngáp phải ruồi của bạn. Hay ý bạn muốn nói, có kẻ nào đó, vô tình lùm được thứ đã bị người ta quăng bỏ, rồi xem như là báu vật.

Nhỏ cố ý châm biếm rằng, Hiểu Huy là do nhỏ đá đi, không ngờ Đồng Ngọc lại nhặt về. Đồng Ngọc nghe Diệp Hân nói thì tím mặt tức giận nghĩ đến việc muốn làm bẽ mặt Diệp Hân trước cái tin nhỏ bị đá, ai dè đâu lại bị Diệp Hân ra tay trước.

- Muốn hiểu sao cũng được, nhưng mấy cái đầu chỉ chứa sạn, bình thường bị phạt lên phạt xuống vì điểm thấp thì hôm nay chẳng khác nào cho ngáp phải ruồi, mèo mù vớ được cá rán. Nhưng chỉ được hôm nay thôi. Làm sao có thể điểm cao hoài hoài được – Đồng Ngọc nghênh mặt cười khinh đáp.
- Tưởng mình học giỏi lắm hả, có dám đánh cá hay không. Đánh cá kỳ kiểm tra định kỳ sắp tới, ai là người cao điểm hơn – Nhỏ Hằng trước thái độ khinh người cộng sĩ nhục một cách quá đáng của Đồng Ngọc thì tức giận muốn phát hỏa, đập bàn đứng dậy hung hổ lớn tiếng nói.

Diệp Hân nghe bạn mình tuyên bố, trong lòng không khỏi kính phục, đúng là thái độ quật cường của nữ trung hào kiệt. Rất đáng được tuyên dương, nhất là đáng về đập bàn đứng dậy chống nạnh chẳng khác nào Triệu Thị Trinh năm xưa, ra về nhất định phải dải nhỏ Hằng một châu chề mới được.

- Được quyết định vậy đi, đã đánh cá thì phải có thắng có thua. Nếu mấy người thua, phải đeo băng trước ngực để tôi là đồ gốc. Còn nếu tôi thua....mà làm gì có chuyện đó chứ- Đồng Ngọc khinh khi cười đắc ý.

Chưa chắc đâu, đừng đắc ý vội, chưa đến phút cuối cùng, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu – Nhỏ hằng hừ mũi đáp – Nếu như bà thua, cắt đi mái tóc của bà có chịu không?

Đồng Ngọc hơi hốt hoảng một tí khi nghe nhỏ Hằng nói ta yêu cầu đánh cược của nhỏ. Mái tóc dài của nhỏ là niềm tự hào nhất. Hằng ngày nhỏ bỏ ra gần cả tiếng đồng hồ để chăm sóc mái tóc của mình, nhiều người nhìn tóc của nhỏ thì đều khen ngợi lẫn ganh tỵ, nếu phải cắt đi thì....thật là đau lòng đến biết mấy.

Nhưng theo thành tích không tệ trước giờ của nhỏ, công với lời chứng thực về trí tuệ được gọi là đầu óc ngu si tứ chi phát triển của mấy nhỏ này thì nhỏ tự tin có thể chiến thắng, không những thế, còn có thể tha hồ sỉ nhục họ. Nghĩ vậy, Đồng Ngọc gật đầu nói:

- Quyết định vậy đi. Ai không giữ lời sẽ làm con rùa rụt đầu.

- OK.

Đồng Ngọc đi rồi, Diệp Hân nhìn nhỏ Hằng với anh mắt tràn đầy kính phục, dù trước mặt có là bà Triệu Thị Trinh hay hai bà Trưng thì nhỏ vẫn bái phục đứa bạn đầy gan dạ khiêu chiến với kẻ địch của mình hơn.

- Tui tin tưởng ở bà, đừng làm sỉ nhục quốc thể, đừng để cho con nhỏ khó ưa đó dắt ý – Nhỏ Hằng vỗ vỗ vai Diệp Hân bày tỏ sự ủng hộ.

- Hả - Cầm Diệp Hân xuyết chút rớt xuống mặt bàn – Ý bà là sao?

- Thì ý tui là bà ráng học bài cho tốt để làm bài kiểm tra cho cao, chiến thắng nhỏ Đồng Ngọc khó ưa đáng ghét đó giành vinh quang về cho tui mình – Nhỏ Hằng ôn tồn nói.

Lần này không chỉ cầm mà mắt nhỏ cũng muốn rớt xuống, tai ù đi. Nhỏ lập cập nói:

- Bà vừa nói gì?

- Tui nói là, lần này bà phải cố gắng chiến thắng nhỏ Đồng Ngọc, để nhỏ không còn dắt ý và hách dịch nữa

- Nhỏ Hằng nói rõ từng chữ một với nhỏ.

Lần này bàn tay đặt trên bàn chống cằm của nhỏ trượt xuống, gương mặt suýt đập xuống bàn, ba hồn bảy vía bay xa, sau đó trở về điều khiển thân xác nhỏ đứng bật dậy rồi hét to:

- Bà nói cái gì! Người thi là tui chứ không phải bà.

- Đúng vậy – Nhỏ hằng coi như đây là điều hiển nhiên rồi gật đầu không suy nghĩ.

Diệp Hân thấy than người buồn rầu, đứng không nổi luôn nên đành ngồi xuống bàn ngầy người thở dốc. Nếu như xưa nay sức khỏe nhỏ không phải vốn là tốt thì chắc chắn, sau một đợt bị tên Lập Khiêm chọc tức đến muốn học máu thì bây giờ đến lượt đứa bạn thân của nhỏ.

Hóa ra nhỏ hằng hứa là hứa thay cho nhỏ. Huhu...từ bao giờ, cả quyền tự do ngôn luận của nhỏ cũng bị bạn thân áp đặt kia chứ. Rõ ràng nhỏ ngồi đây mà nhỏ Hằng không thèm hỏi nhỏ một tiếng đã vội vàng hứa.

Đồng Ngọc tuy không phải là học sinh giỏi, nhưng cũng là học sinh khá, cũng giống như Hiếu Huy vậy đó. Nhỏ thì chỉ là một học sinh trung bình, thậm chí còn là học sinh trung bình yếu nữa, làm sao đâu lại học sinh khá đây hả trời. Đúng là chẳng khác nào châu chấu đá xe, lấy trứng chọi đá.

Kiếp trước nhỏ nợ tên Lập Khiêm, dắt tội với nhỏ Hằng, cho nên kiếp này nhỏ phải trả nợ cho hai người này.

- Sao lại là tui, người hứa là bà mà – Nhỏ ghiền rằng cô dần cơ thịnh nộ muốn chạy đến bóp cổ nhỏ Hằng hỏi.

- Nhỏ này rõ ràng là cười bà chó ngáp phải ruồi chứ có phải cười tui đâu chứ, cho nên người thi đấu với nhỏ đó là bà mới đúng – Nhỏ Hằng vô tư giải thích.

Diệp Hân khóc không ra nước mắt, tính ra nhỏ Hằng học cũng khá, nếu thi với Đồng Ngọc, chỉ cần dốc hết sức thì nhỏ Hằng cũng có thể chiến thắng. vậy mà nhỏ này lại đá qua cho nhỏ, thế có khổ không cơ chứ.

Người xưa có đã đưa ra một nói rất hay là : Bạn bè thân để làm gì, để đâm ỉnh một dao. Nhỏ thấy đúng thật, đúng là nhỏ đang bị bạn thân của mình đâm ột dao đau đớn.

- Tui không thi, tui không có cá với nhỏ đó. Bà cá thì bà thi đi – Nhỏ nhất quyết từ chối việc không lượng sức này.

- Đã muện rồi cưng ạ. Nhỏ Đồng Ngọc sẽ không nghĩ người hứa đó do ai nói ra, mà nhỏ chỉ biết người nhỏ thi đấu chính là bà. Lời hứa đã nói ra thì khó thu hồi lại. Nếu bà không muốn phải đeo tấm bản tự xỉ vả mình là đồ ngốc thì ráng học bài đi.

28. Chương 28: Xin Lỗi.

Vì đã lỡ cá cược mà sức lực có hạn, cho nên Diệp Hân đành giở thủ đoạn chơi bản đối với Đồng Ngọc.

- Bà làm vậy làm chi, sao không nhờ Lập Khiêm dạy cho có phải hay không? Chẳng phải hôm qua ông dạy bà làm được hết đó hay sao – Nhỏ Hằng cau mày thắc mắc khi Diệp Hân trình bày kế hoạch chiến thắng Đồng Ngọc.

- Bà thì biết gì chứ? Nước xa không thể cứu lửa gần mà. Cuối tuần là kiểm tra định kỳ rồi, mà tui đâu có thời gian để có thể thấu hiểu hết mớ kiến thức khó nhay này đâu cơ chứ, còn bao nhiêu môn học mà. Lấy đâu ra thời gian và kiến thức để nhét vô cái đầu ngu của tui chứ hả - Nhỏ bực tức gất lên.

Nếu không tại cái con bạn lạnh chanh này thì nhỏ đâu cần phải giở thủ đoạn thế này ra chứ. Điều an ủi là, cái này người xưa gọi là kế ứng biến, cho nên Diệp Hân có thể thấy thanh thản một tí. Dù gì thì tam thập lục kế của nhỏ vẫn chưa xài hết mà.

- Giờ bà có chịu giúp tui hay không hả - Nhỏ trợn mắt nhìn nhỏ hằng đầy đe dọa.

- Giúp, tui không giúp bà thì giúp ai chứ - Nhỏ hằng biết là mình đã dồn đứa bạn vào góc chết nên nhe răng cười hề hề gật đầu đồng ý.

- Được vậy bà lo phía nhỏ chảnh chọe đó, còn tui lo phía Lập Khiêm – Diệp Hân bèn ra lệnh.

- Được, không thành vấn đề... - Nhỏ hằng gật đầu cái rụp.

Diệp Hân nhượng nét mặt đất ý vô cùng với kế hoạch đánh bại Đồng Ngọc. Nhỏ hằng nhìn vẻ mặt của Diệp Hân băng khuâng nói:

- Nhưng mà làm như vậy có được hay không?

- Bà thương xót cho nhỏ đó mà không thương xót cho tui à – Diệp Hân tức giận nhìn nhỏ Hằng tức tối.

- Không phải là nhỏ đó mà là Lập Khiêm kia – Nhỏ Hằng thở dài trả lời.

- Lập Khiêm?

- Ủ. Bà làm vậy lỡ Lập Khiêm biết thì sao hả? – Nhỏ hằng chất vấn.

- Sẽ không sao đâu mà. Bà không nói, tui không nói làm sao Lập Khiêm biết được chứ. Yên tâm...yên tâm...- Diệp hân trấn an nhỏ Hằng.

Nhỏ Hằng nghe vậy cũng yên lòng làm theo.

Ra về, Diệp Hân đứng đợi Lập Khiêm lấy xe chở mình về trước cổng trường. Chuyện là mặc dù nhỏ đã chấp nhận tiếp tục quay hình chương trình hẹn hò cùng thần tượng. Nhưng mà mẹ nhỏ vẫn kiên quyết phản rằg:

- Để phòng trường hợp nhỏ giở chứng bất tử không chịu quay tiếp, lúc đó lại phải bồi thường hợp đồng nên cần để dành tiền ngay lúc này. Cho nên ngoài việc cắt giảm sinh hoạt phí, nhỏ không được đi xe đạp cũng như xe buýt, mà phải đi bộ đến trường xem như là vận động .

Mà nói đến cái vụ vận động này cũng là do tên Lập Khiêm này bày trò. Hắn ta sáng nào cũng đánh thức bắt nhỏ dậy sớm tập thể dục, mẹ nhỏ cũng đồng ý vì như vậy rất tốt cho sức khỏe. Nhưng bắt đầu từ tuần trước, nhỏ phản kháng việc tập thể dục bằng cách khóa cửa phòng tắt điện thoại, vậy là có thể an tâm ngủ ngon lành, chỉ có điều không ngờ nó trở thành một lí do để mẹ bắt nhỏ đi bộ đến trường.

Đi bộ thì phải thức dậy sớm, và phải đi hơn 10 phút mới tới nơi, đó là nhỏ đi đường tắt ngang qua sân nhà người ta để đến trường. Chứ nếu đi đường chính, e là rã cặp giò quá. Nhưng đi đường tắt cũng có cái hại người lắm, đó là gặp phải con chó hung dữ của chủ nhà được thả ra cho đi chơi, chưa kịp cột lại thì không khéo bị nó đớp một cái là tiêu đời.

Cho nên, quyết định an toàn và tốt nhất là chờ tên khốn Lập Khiêm ra và đi ké xe. Không ngờ cái tên này chẳng có tí đạo đức nào hết, bắt nhỏ phải chờ hẵn ta mà lại không được vặn khóa xe. Nghĩ xem, xe đạp điện mà không được chạy bằng điện thì còn gọi gì là xe đạp điện chứ. Đã vậy, xe đạp điện đạp nặng hơn xe thường biết bao nhiêu lần. HuHu...

Để không phải chịu sự đau khổ giữa tầng áp bức của Lập Khiêm, Diệp Hân bèn giả vờ kêu lên:

- Ui da.

Quả nhiên Lập Khiêm mắc bẫy của nhỏ liền hỏi:

- Sao vậy?

- Hình như cái chân vẫn còn đau – Nhỏ giả vờ méo mếu nói.

- Sao không chịu nói, mở khóa xe đi – Lập Khiêm ngay lập tức nói.

- Ừm

Diệp Hân giả vờ mở khóa lách cách rồi bảo:

- Hình như hết điện rồi.

- Được rồi, để tui chờ cho.

- Không cần đâu, mắc công treo lên treo xuống mất thời gian. Hay là ông ở sau đạp tới đi – Diệp Hân đâu có ngu dại để Lập Khiêm chờ, lộ ra chuyện nhỏ cố tình hành hấn thì tiêu.

- Cũng được – Lập Khiêm nghe nhỏ nói thế, lập tức đồng ý.

Diệp Hân liền gác hai chân lên trên xà ngang để Lập Khiêm ngồi sau đạp, nhỏ thông thả lái xe, thông thảbóp thắng

Haha, phải trả thù vụ hôm trước tên này bắt nhỏ chờ hẵn ta về mà không cho dùng điện.

Lập Khiêm chưa từng thử đạp xe đạp điện bao giờ, vốn cũng biết nó nặng đạp, nên hoàn toàn không nghi ngờ gì. Cậu hì hục đạp xe đạp, mồ hôi chảy ròng ròng.

- Cố lên...haiz, mình mà không đau chân, mình đã đạp phụ Khiêm rồi – Nhỏ giả vờ từ bi nói.

- Nhanh lên, nếu không thì muộn học mấthaiz, khổ thật, con trai gì mà yếu như sên, lần trước tui chờ ông cũng không có cực thế này – Diệp Hân giả vờ than thở nhân tiện châm biếm Lập Khiêm – Hèn chi mà ông phải đi tập thể dục.

Lập Khiêm thật sự muốn hất cái kẻ ăn không gõ mõ kia xuống xe cho rồi, nhưng đành gằn răng tiếp tục hì hục đạp, mà không biết phía trên có người thông thả bóp thắng, còn ngêu ngao hát:

“ Ai bảo cửa mới đổ, tôi thấy tình yêu đến dễ làm sao. Nhớ thuở nọ phủ phàng đẩy bạn gái xuống ao.

Mẹ bắt được lỗi vào đánh cho bê bết. Bạn gái nhoi lên nhìn tôi cười gằn chết, Miệng ngoác tròn, lộ hết hàm răng. Tình vụt đến tựa như ánh sao băng. Tôi ngẩng ngơ rồi bật cười ha hả. Xưa yêu em vì bộ răng giả, nay yêu em vì bộ răng sâu.

- Ai mà nghe cái bài man rợ của bà chắc chết queo hết quá – Lập Khiêm nghe tới câu yêu em vì bộ răng sâu thì bật cười, thật là khổ với bài hát cải biên chết người này.

Diệp Hân thấy gần tới trường rồi thì bèn nói:

- Tui kể ông nghe một truyện hài nha, nghe xong bảo đảm không còn thấy mệt. Hai người tâm thần đùa nhau trên xe đạp, tới đoạn lên dốc cầu, người sau phân công : - Mày cầm lái nhé, tao ngồi sao đạp cho có thể - Sau hơn 1 giờ hì hục, cuối cùng cũng lên đến giữa cầu. Người sau thở đứt quãng : - Ngồi ... ngồi ... ở ... ở ... ở đằng ... đằng ... sau ... này ... giờ ... đạp ... mệt ... mệt ... thấy... tía ...mới ... lên ... lên ...được! Thăng ngồi trước lập tức trả lời: - tao ngồi trước cầm lái cũng đâu có sướng gì, bóp thắng mệt thấy bà luôn!

Vừa kể xong, nhỏ mở khóa xe, rịn mạnh một cái, chiếc xe lao nhanh về phía công trường, sau đó nhỏ phóng thiết lẹ về lớp. Bỏ chiếc xe lại cho Lập Khiêm tự xử lý.

Lập Khiêm nghe xong câu chuyện của nhỏ , còn thấy nhỏ xách *** chạy đi thì đúng là nhỏ nhỏ nói, cậu không còn thấy mặt nữa mà thấy tức vô cùng.

Diệp Hân thở dài, nghĩ tới chuyện hồi sáng mình chơi khâm tên sao chổi. Lỡ chọc giận hắn ta rồi, bây giờ phải làm sao để hắn ta hết giận nhỏ thì mới thực hiện kế hoạch được đây. Haiz, đúng là trời hại người còn đường sống, tự hại mình chắc chắn bị diệt.

29. Chương 29: Đồ Ngốc.

- Này nhỏ tâm thần – Giọng Lập Khiêm từ bên hông vang lên.

“Nhỏ tâm thần” – còn ai trông khoai đất này nữa, đích thị là cái tên khốn này gồi nhỏ chứ không ai hết. Diệp Hân tức giận trừng mắt quay lưng nói:

- Ông nói ai là nhỏ tâm thần hả?

- Tui đâu có nói đâu, là bà tự nhận mà – Lập Khiêm tỏ vẻ vô tội nói:

- Tui nói tui tâm thần khi nào hả ? – Nhỏ tức quá chống nạnh hất mặt hỏi. Đúng là sỉ nhục trí tuệ của nhỏ quá thể, tuy nhỏ không thông minh, nhưng cũng đâu ngốc đến nỗi mắng mình là tâm thần chứ.

- Bà không nhớ hả, vậy để tui kể cho bà nghe nha – Lập Khiêm nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ kể - Có hai tên tâm thần cùng đạp xe lên dốc....

- Á ...á..á..được rồi đừng kể nữa – Nhỏ vội vã meo máo kêu.

Lập Khiêm thu ngay nụ cười của mình lại, hừ lạnh một cái không thèm nhìn nhỏ ,cứ thế ngồi lên xe định bụng chạy đi bỏ nhỏ ở lại. Diệp Hân thấy vậy liền lập tức phản ứng nhanh lẹ, nhỏ nín đuôi xe của Lập Khiêm lại giả vờ ăn năn nói:

- Tui sai rồi, tui sai rồi ...huhu. Tui không nên lừa ông, nhưng tui cũng tự mắng mình là đồ tâm thần rồi không phải sao. Tui là đồ tâm thần mà, ai lại đi chấp với đồ tâm thần như tui chứ. Chỉ có mấy cái kẻ hẹp hòi xấu bụng mới đi chấp nhát mà thôi. Chứ ông thông minh đẹp trai tốt bụng, chắc chắn không để tui về với cái chân đau này đâu đúng không, ông mà để tui đi bộ về, cái chân bị nhức của tui sẽ đau chết luôn đó.

Người ta nói, chỉ cần phụ nữ khóc, đàn ông sẽ mềm lòng ngay. Nhỏ giả vờ meo máo khóc, quả nhiên Lập Khiêm đã chống chân đứng lại, nghênh mặt nhìn nhỏ. Mặc kệ cái nghênh mặt khó ưa đáng ghét của cái tên này đi, ngoài cái này ra thì nhỏ công nhận ít ra tên này cũng là một thằng đàn ông chân chính.

Lập Khiêm đã dừng lại, Diệp hân mặc kệ là Lập Khiêm có chấp nhận chở nhỏ hay không, nhỏ cứ mặt dày nhảy lên yên xe của Lập Khiêm, trời đánh cũng không xuống. Nhỏ nhăn răng cười với Lập Khiêm.

Lập Khiêm lườm cái vẻ mặt nhăn răng cười như khi chết của nhỏ bèn mắng một câu:

- Đồ ngốc.

- Không được mắng tui ngốc – Đã lên xe ngồi rồi, tất nhiên nhỏ không cần phải sợ hãi nữa bèn quặc lại.

- Vậy phải mắng làm sao?

- Mắng người cũng là một nghệ thuật, người mắng người cũng là một nghệ sĩ. Mà là nghệ sĩ thì phải có văn hóa, không nên như dân chợ búa được. Nếu thấy người đó qua ư ngu ngốc muốn mắng một câu thì cứ nói rằng:” tao chưa từng thấy thằng nào thiếu thông minh như mày”, chứ đừng bao giờ mắng người ta là ngu dốt, vì như vậy vừa làm tổn thương lòng tự trọng của người ta, vừa làm mất phẩm giá của mình. Nếu thấy người đó quá ư xấu xí, đừng nói thẳng như vậy, cứ nói là :” Bạn không được đẹp, thua người bình thường chút xíu”vậy đó hiểu không hả.

- Ừ, hiểu! – Lập Khiêm gật đầu – Không ngờ hôm nay bà cũng triết lý ghê chứ.

- Chứ sao – Được khen, Diệp hân khoái chí vênh mặt đáp.

- Vậy thì, tui mình là bạn từ nhỏ đến lớn, sao tui thấy mình quá ư đẹp trai còn bà thì lại không được xinh đẹp “chút nào”. Sao tui thấy mình quá ư thông minh, còn bà thì lại không được thông minh “chút nào”, sao trên đời này lại có người không được siêng năng “chút nào” như bà. Sao trên đời có người ăn không được ít như bà....

Diệp Hân ngồi phía sau nghe Lập Khiêm liệt kê một loạt những khuyết điểm của mình ra theo kiểu nói không làm tổn thương đến lòng tự trọng của người nghe, vậy mà tại sao lòng tự trọng của nhỏ lại bị tổn thương sâu sắc đến như thế chứ. Thật là muốn đưa ta lên bóp cổ cái tên khốn này hết sức.

Bình tĩnh...bình tĩnh....

Diệp Hân cố gắng lấy lại hơi sức, đánh bay cơn tức, cố gắng mỉm cười nói với Lập Khiêm.

- Tui biết là ông đã có lòng tốt cho tui đi nhờ xe, và trong quãng thời gian này, tui vẫn phải tiếp tục đi nhờ xe của ông, cho nên để bày tỏ lòng cảm ơn của tui đến với ông. Cũng là để cảm ơn ông đã giúp tui làm được bài tập. Hôm nay tui quyết định mời ông đi xem phim được hay không?

- Ý da, thời tiết đột nhiên trở lạnh, sao dự báo thời tiết không chịu thông báo gì hết vậy ta – Lập Khiêm bỗng rùng mình một cái chép miệng than.

Diệp Hân: ” ...”

Đúng là từ trước đến giờ, nhỏ toàn ăn trực, ăn chùa lẫn cướp đoạt của Lập Khiêm chứ chưa bao giờ nhỏ móc tiền ra đãi Lập Khiêm lần nào. Cho nên lần này không thể trách Lập Khiêm bỗng nhiên rùng mình ớn lạnh như thế. Thấy Lập Khiêm im lặng không trả lời, Diệp hân cắn cắn môi .

- Ông Không muốn đi thì thôi – Nhỏ bực tức nói giọng hờn dỗi.

- Được rồi, đi thì đi. Của chùa mà, không hưởng thì đúng là không được thông minh – Lập Khiêm bàn cười cười đáp.

- Quyết định vậy nha – Diệp Hân hớn hở mừng rỡ nói.

Haha...vậy là kế hoạch của nhỏ đã bước vào giai đoạn 1 rồi, thiệt là vui quá đi, lần này nhỏ phải để Đồng Ngọc thua một cách tâm phục khẩu phục mới được.

Về tới nha, Diệp Hân chạy đi tìm bà chị Diệp Loan ngay.

- Chị, cho em mượn tiền đi chị.

- Để làm gì? – Chị nhỏ nghi ngại nhìn nhỏ.

- Thì có chuyện cần xài mà – Nhỏ dậm chân nói.

- Là chuyện gì? Không phải là em muốn chích cái thứ đó đó chứ? – Diệp Loan trêu chọc.

- Có chị mới đi chích mấy thứ đó thôi – Diệp hân tức giận hinh mũi đáp – Cho em mượn mau.

- Không có – Diệp Loan hất ta xua đuổi.

- Sao lại không? Chẳng phải mẹ mới cho tiền chị còn gì?

- Tối nay chị hẹn bạn đi xem ca nhạc, tiền mua vé hết rồi – Diệp Loan giải thích.

- Mua vé bình thường thôi mà, đâu phải vé vip đâu mà hết được chứ - Nhỏ không tin cố hỏi.

- Chị còn cùng bạn ăn tối đi mua đồ nữa, không có dư tiền cho em mượn đâu.

Bà chị đáng ghét, vì chuyện ăn uống thư giãn của mình mà bỏ mặc đứa em gái duy nhất này. Tại sao nhỏ lại có bà chị như thế cơ chứ, đúng là kiếp trước không tu mà.

Diệp Hân ầm ức về nhà mở tủ moi ra con heo đất mà nhỏ nuôi đã lâu. Con heo này, vốn tính để dành mua quà tặng Hiếu Huy, bây giờ nhỏ và hiếu Huy chia tay rồi, nhỏ lại không muốn mất mặt trước toàn trường lần nữa. Cho nên dù tiếc, vẫn phải làm thôi.

Nhỏ dùng búa gõ mạnh xuống con heo đất mà lòng buồn vô hạn. Sau đó thu nhặt những đồng tiền có được trong con heo đất nói:

- Tao nhờ mày tất cả.

Rồi gọi điện thoại cho nhỏ Hằng ngay lập tức.

- Sao rồi?

- OK rồi – Nhỏ Hằng đáp.

- Bà nói thế nào?

- Tui nói là – Nhỏ Hằng ngập ngừng – Tui nói ra bà không **** nha. Cái này là vì đại cuộc đó.

- Được rồi, nói đi, tui không **** đâu, yên tâm – Diệp Hân bèn hứa.

- Vậy thì tui nói. Tui gặp nhỏ Ngọc, nói với nhỏ đó rằng: Con nhỏ gốc Diệp Hân, vừa xấu vừa ngốc, không xinh đẹp bằng bạn, cũng không thông minh bằng bạn, lại còn thô lỗ vô cùng, ham ăn, làm biếng. Lần này nhỏ thua bạn là cái chắc. Nhưng mà vì mình với nhỏ đó là bạn thân, mình cũng không nhẫn tâm để nhỏ bị người ta cười thúi mũi, mặc dù mình cũng thích người ta cười nhỏ đó lắm cho nhỏ chừa cái ngốc đi. Cho nên mình đến gặp bạn, mong bạn sẽ bỏ qua cho nhỏ khi thắng cuộc cá độ này. Bù lại, mình sẽ giúp bạn hẹn với Lập Khiêm.

Diệp Hân nghe xong thì nám mặt luôn, cái thứ bạn bè gì mà nỡ hạ bạn mình thấp xuống đất như nhỏ Hằng này không? Được lắm, đợi xong vụ này đi, tui hứa không **** bà chứ không hứa không đánh bà, chờ đi, tui nhất định băm ra làm tương luôn – Diệp Hân ghiến răng ghiến lợi nghĩ thầm trong bụng.

- Rồi sao nữa? – Diệp Hân nén giận hỏi.

- Tất nhiên nhỏ Ngọc giả vờ từ chối nói hiện giờ nhỏ với ông Huy quen nhau. Tui lập tức nói ngay rằng: “Mặc dù Hiếu Huy cũng khá đẹp trai, học hành cũng tốt, nhưng mà so với Lập Khiêm thì thua xa. Mà người xinh đẹp như bạn thì chỉ có Lập Khiêm mới xứng, hưởng hồ, bạn ấy lại nổi tiếng như vậy, được làm bạn gái của Lập Khiêm thì rất đáng hãnh diện”....Tui nói khô cả nước miếng, tăng bốc nhỏ đó lên trời mây, cuối cùng nhỏ đó cũng mắc bẫy rồi, chờ đi, bên bà thế nào?

- Bên tui cũng OK rồi – Diệp hân đắc ý trả lời.

- Được, cứ vậy mà làm, lần này phải nắm chắc phần thắng trong tay mới được, haha.

- Tui muốn thấy cái bản mặt thua cuộc của nhỏ Ngọc quá – Diệp Hân cũng cười khoái chí nói.

30. Chương 30: “ Không Muốn Bị Dính”

Buổi chiều, Lập Khiêm chạy sang nhà Diệp Hân chờ nhỏ cùng đi xem phim, nhỏ bèn đưa cho cậu một cái vé xem phim với lời căn dặn.

- Ông đi trước đi, đừng chờ tui làm gì, tui sửa soạn lâu lắm.

- Tui tình nguyện chờ bà không được à – Lập Khiêm nhướn mày nói.

- Tại sao – Diệp hân chớp chớp mắt nhìn Lập Khiêm hỏi.

- Thì đi chung với bà cho vui – Lập Khiêm nhún vai giải thích.

- Thôi xin miễn đi , để ông chờ lâu thế nào ông cũng **** tui là chậm chạp như con rùa cho xem – Diệp Hân bĩu môi đáp.

- Tui sẽ không **** bà là đồ con rùa đâu – Lập Khiêm nói với giọng quả quyết.

- Xí, ông không **** tui là đồ con rùa, mà **** tui là đồ ốc sên đúng không? Tui không ngu để ông có cơ hội xỉ nhục tui đâu – Nhỏ nhưn nhưn đáp.

Lập Khiêm:” ...”

- Nói tóm lại, ông cứ đi trước đi, đừng chờ tui, đến đó sớm mua bắp rang và nước ngọt sẵn đợi tui. Hehe ...– Nhỏ cười nham nhở nói.

- Hóa ra bảo tui đi trước vì mục đích mua bắp và nước ngọt cho bà à – Lập Khiêm lườm mắt khinh bỉ nhìn nhỏ.

- Gì chứ? Tui bỏ tiền vé, ông ít ra cũng phải bỏ tiền mua hai thứ đó chứ. Nói chung là tui còn sửa soạn lâu lắm, ông cứ đi trước đi – Nhỏ vội vã giục.

- Bà nói cũng đúng, người xấu xí cần sửa soạn một chút, kéo đi bên cạnh tui bị cười thúi mũi mắt – Lập Khiêm cười cười nhìn nhỏ trêu.

- Cười cái đầu ông đó. Tui chính là không muốn bị dính scandal tình ái với ông nên mới quyết định đi sau, còn ông đi trước. Tắt đèn tui sẽ vào – Nhỏ chề môi đáp.

“ Scandal tình ái” – Lập Khiêm bị mấy chữ này làm sém chút sắc nước miếng của chính mình mà chết. Haiz, đầu óc cô bạn mê ngôi sao thần tượng Hàn Quốc rồi cũng nghĩ nước mình như nước người ta, paparazzi đầu rầy.

Nhưng tức nhất là “ không muốn bị dính” , chính 4 cái từ này làm Lập Khiêm tức giận hơn. Cái gì mà không muốn bị dính tới chứ. Nghĩa là không thích có quan hệ gì với cậu sao.

Mặt Lập Khiêm bỗng sầm xuống, cậu hít một hơi nén giận nói:

- Bà biết không? Nếu tui mà đợi bà, tui sẽ không mắng bà là đồ con rùa hay ốc sên đâu. Tui sẽ mắng bà là đồ con sâu.

Diệp Hân:” ...”

Nhỏ nhớ tới việc mình từng kể một câu chuyện như vậy: Con rùa đi trên đường, nó thấy mọi vật đi ngang qua nó với tốc độ rất nhanh. Nó cố gắng theo đuổi nhưng với tốc độ rùa bò như nó, không thể nào được bằng 1 phần 10 những con vật kia. Đang đi, nó gặp con ốc sên, ốc sên bò chậm chạp đáng thương vô cùng, rùa bèn cho ốc sên đi nhờ lên lưng mình. Ốc sên ở trên lưng rùa thì thích thú reo lên:” Trời ơi, có cảm giác như được ngồi xe hơi vậy:.. Hai con cùng đi tiếp thì thấy con sâu đang bò với tốc độ lếch không nổi. Hai con bèn cho sâu ngồi trên lưng ốc sên. Sâu ngồi xong hơn hử reo lên:” Trời ơi, còn nhanh hơn đi máy bay nữa”

Thế đấy, nếu **** nhỏ là đồ con sâu thì đủ biết mức độ chậm chạp là bao nhiêu rồi đó. Nhịn nhịn....vì mục đích cao cả, chịu xỉ nhục một chút cũng được mà. Việt Vương Câu Tiễn chịu nhục biết bao nhiêu năm cũng giành được uy quyền, nhỏ cũng phải học hỏi người xưa mới được chứ. Nhịn đi, cứ nhịn đi, đợi ngày báo thù.

- Nếu bà mà đi trễ, bắt tui cầm bắp và nước ngọt lâu quá, tui cho người khác ráng chịu – Nói rồi mở cửa bỏ đi.

- Xí...tui mà thêm à. Có điên mới đi với ông – Thấy Lập Khiêm đi xa, Diệp Hân mới bĩu môi hất mặt nói theo – Tui có lòng tốt giới thiệu cho ông một cô gái đẹp như Đồng Ngọc. Mai mốt mà thành rồi, tui nhất định đòi cái đầu heo thật to cho àm coi. Hứ ...

Nói xong, Diệp Hân gọi điện cho nhỏ Hằng hỏi:

- Bên bà sao rồi?

- Yên tâm, tui đã làm thì mọi chuyện đều phải ổn thỏa hết. Hehe ...- Nhỏ Hằng ưỡng ngực đáp qua điện thoại – Tui nói là Lập Khiêm nhất định là ăn bận rất đẹp, cho nên nhỏ Ngọc dành hết một buổi đi chưng diện, còn một buổi đi xem phim với Lập Khiêm rồi. Haha...chắc chắc sẽ không có thời gian học bài đâu. Bà cứ lo học bài cho tốt đi. Tui tin nhất định sẽ thắng thôi.

- Được được, tui đang tích cực tìm hiểu bài học đây nè – Diệp Hân đáp với vẻ hớn hử - Bà cứ việc cầm chân, không cho nhỏ Ngọc có thời gian học bài là được. Về phía Lập Khiêm để tui lo cho.

- Yên tâm. Tui cứ đi theo nhìn hai người họ vào rạp rồi tui về ngay, về học bài cho tốt để kiểm tra mà, haha
- Nhỏ Hằng vui vẻ đáp.

Diệp Hân vui vẻ tắt điện thoại, hớn hở vì cái con nhỏ đáng ghét điệu đà tự cao kia vì mê trai mà bị dính bẫy của nhỏ và nhỏ Hằng lập ra. Còn về nhỏ, nhỏ quyết tâm học bài, lần này phải khiến cho nhỏ Ngọc mất mặt mới được. Nhưng nói thật là mấy con số và mấy cái định luật và định lý khó học chết đi được, bài tập càng khiến nhỏ nhức đầu hơn.

Hận nhất là môn lý. Vậy mà lại kiểm tra định kỳ môn lý mới chết chứ. Vậy là Diệp Hân lần nữa lao đầu vào vật lộn với môn lý.

Nhắm tới hần sát giờ 2 chiều, Diệp Hân mới gọi điện cho Lập Khiêm, nhỏ giả vờ đau đớn, khàn giọng nói:

- Khiêm ơi, tui đau bụng quá à. Chắc là ăn bậy nên bị đau bụng, tui không thể đến xem cùng ông được đâu, Ông xem một mình đi nha.

Lập Khiêm nghe giọng nhỏ thì hoảng hốt nói:

- Bà làm sao rồi, nhà bà có ai về chưa? Nhà bà có thuốc hay không? Hay để tui chạy về mua thuốc cho bà nha .
- Không cần đâu, đau bụng xoàng thôi mà, nhà tui có thuốc, với lại ba mẹ tui cũng sắp về rồi, ông cứ xem phim đi, đừng lo cho tui.
- Thôi đi, tui cũng không muốn xem phim. Tui về nhà xem bà thế nào – Lập Khiêm lo lắng cho nhỏ nói.
- Không được – Nhỏ hét lên trong điện thoại, rồi giật mình nhớ lại mình đang giả vờ đau mà còn đủ sức hét thế này sao, liền giả vờ dịu giọng nói – Tui tiếc tiền lắm, đã mua rồi mà bỏ thì phí lắm. Với lại ông phải xem còn kể tui nghe nữa, ông nhớ là phải xem chi tiết tới cuối cùng luôn nha.
- Ủ ...thật ra, bà thích xem phim này như vậy thì lần sau tui với bà cùng đi xem, tui mời bà là được mà .
- Bữa nay chiều suốt cuối cùng mà, còn đâu mà coi, coi đĩa thì đâu hay bằng coi rạp chứ . Nha...nha...- Nhỏ bèn giải thích, nhất quyết bắt Lập Khiêm phải ở lại coi mới được.
- Được rồi, uống thuốc đi, Tui coi xong về kể bà nghe – Lập Khiêm thở dài nói.

Diệp Hân thở phào mừng rỡ, vậy là kế hoạch đã xong. Cứ an tâm học bài thôi.

31. Chương 31: Xem Phim

Diệp Hân hí hửng ngồi học bài, thì dưới nhà của nhỏ có tiếng chuông cửa. Ba mẹ đi ăn tiệc, bà chị gái đi xem ca nhạc với bạn, không còn ai mở cửa, cho nên Diệp Hân phải chạy xuống mở. Không ngờ người ở ngoài cửa lại là Hiểu Huy. Nhỏ ngớ ngàng nhìn Hiểu Huy hỏi:

- Có chuyện gì?

Hiểu Huy có chút bối rối, nhìn Diệp Hân rồi đưa ra trước mặt nhỏ một quyển tập:

- Cái này...mình ghi kỹ lắm, cũng dễ hiểu nữa.

Diệp Hân ngơ ngác nhìn quyển tập không biết là cái gì, nên cũng chưa dám cầm. Hiểu Huy thấy vậy bèn nói tiếp:

- Tuy rằng chúng ta....nhưng mình không muốn bạn bị thua cuộc, không nỡ nhìn bạn bị mất mặt.

Nói xong Hiểu Huy nhét quyển sách vào tay nhỏ rồi lên xe đạp chạy đi thật nhanh. Diệp Hân nhìn theo bóng dáng của Hiểu Huy, trong lòng thấy xao động vô cùng.

Cho đến giờ, nhỏ vẫn buồn việc chia tay với Hiểu Huy, quen nhau tận 2 năm, dù chưa thật sự tiến tới cái gọi là yêu đương mãnh liệt, nhưng có rất nhiều khoảnh khắc vui vẻ đáng ghi nhớ.

Nhỏ lật quyển tập ra, là cách hướng dẫn giải bài. Nhìn thấy nó, Diệp Hân thở dài...như vậy là có ý gì? Không muốn nhỏ bị thua, nhưng người đó là bạn gái của cậu ấy mà. Không muốn nhỏ bị mất mặt, vậy lại để bạn gái cậu ấy mất mặt hay sao? Giúp nhỏ vì vẫn còn tình cảm với nhỏ hay là vì lương tâm ấy nấy.

Lập Khiêm không hề biết ý định của Diệp Hân, gấp điện thoại lại vẫn có chút lo lắng cho nhỏ. Bèn gọi điện thoại cho chị Diệp Loan của nhỏ, nào ngờ bên trong điện thoại ồn ào.

- Khiêm hả? Chị đang ở sân khấu BAC này, mấy giờ thì em hát vậy.

- Chị...- Lập Khiêm ngáp ngừng, cậu không ngờ chị Diệp Loan lại đi xem buổi ca nhạc hôm nay. Vốn dĩ ngày đầu tuần có chương trình ca nhạc, họ mời cậu tham gia, nhưng vì Diệp Hân hẹn cậu đi xem phim cùng, cho nên Lập Khiêm đã lựa lí do từ chối. Cuối cùng thì vẫn không có cơ hội đi xem him cùng nhau.

- Hôm nay em không có đi hát chị à – Cuối cùng Lập Khiêm cũng buông ra được lời nói nghẹn trong cổ họng – Em có tí việc bận.

- Trời, để tên em to tổ bố trên poster kìa. Vậy mà không hát à, dân tình chúng nguyên rửa mắt – Diệp Loan há hốc miệng kinh ngạc hét lên giữa tiếng ồn ào.

- Em biết rồi. Nhà tổ chức người ta sẽ giải quyết chuyện này, chị đừng lo. Ca sĩ lâu lâu bỏ show là chuyện bình thường mà – Lập Khiêm miễn cưỡng nói – Em lấy lí do bị bệnh khan cổ không hát được.

- Uhm, mà em gọi chị có việc gì không?

- Có chút việc mà chị đang chuẩn bị xem ca nhạc thì thôi vậy, chắc không sao đâu?

Nói xong, Lập Khiêm ngó đồng hồ, đã tới giờ rồi, đành miễn cưỡng vào xem phim.

Lập Khiêm vào ghế mình ngồi cũng là lúc phim bắt đầu chiếu. Cậu đưa mắt nhìn cái ghế trống bên cạnh thở ra một cái. Vốn dĩ muốn làm một cuộc hẹn hò không chính thức, cậu đã hy sinh bỏ cả một buổi diễn, vậy mà...

Lại nhìn bắp và nước ngọt trong tay mình, dư ra một phần, một mình thì ăn không hết. Ngoảnh đầu nhìn sang người kế bên định mời họ ăn để không phí phạm. Không ngờ vừa quay lại đã thấy Đồng Ngọc đang nhìn mình mỉm cười.

Đồng Ngọc nhìn Lập Khiêm cười nói:

- Hihi, bạn vô trễ quá.

Lập Khiêm ngượng cười gật đầu.

- Mà không ngờ bạn cũng thích những bộ phim thể này.

- Ủ, nghe nói phim cũng hay – Lập Khiêm trả lời một cách khách sáo. Căn bản vốn không thèm để ý đến cô bạn này là ai, nhưng vì nhỏ là người cố ý châm chọc Diệp hân nên cậu mới ráng mở đầu ghi nhớ gương mặt của nhỏ. Nhưng chỉ trả lời vậy thôi rồi cậu quay mặt ngồi ngay ngắn xem phim.

Đồng Ngọc thấy Lập Khiêm ngó lơ thì sự mặt hầm hực, không ngờ Lập Khiêm lại quay mặt sang lần nữa đưa cho nhỏ bắp và nước ngọt:

- Cái này mời bạn.

Nhỏ Đồng Ngọc chớp hai mi mắt, cố tình làm ra vẻ đáng yêu và mừng rỡ, cảm động nhìn Lập Khiêm nói cảm ơn. Hai má nhỏ đỏ hồng cảm ổng hút hút một ngụm.

Lập Khiêm chả thèm bận tâm thêm nữa, quay mặt xem phim, ghi nhớ rõ từng cảnh một để về kể cho nhỏ gốc kia nghe.

Bên này Đồng Ngọc cứ tưởng Lập Khiêm có ý với mình, mới mua thêm một phần thể này cho nhỏ.

Theo lời của nhỏ Hằng là:

- Hôm nay mình tặng Lập Khiêm hai vé xem phim. Nhưng bạn ấy không biết nên mời ai. Mình liền nói rằng:” Ông đi xem phim một mình người ta cười chết, mà rủ con trai đi cùng thì chán chết. Nên rủ con gái đi. Mà nên chọn người nào xinh đẹp để cho xứng lứa vừa đôi” Mình đã đề nghị hay là mời bạn, Lập Khiêm lập tức nhận lời ngay. Bạn thấy đó, nếu Lập Khiêm không để ý bạn thì sao lại nhận lời, mà dù không để ý đến bạn thì ít ra, cậu ấy cũng cho rằng bạn rất xinh đẹp, rất xứng đôi với bạn ấy.

Nghe những lời phân trần của nhỏ Hằng, nhỏ Ngọc mừng rỡ tíu tít. Liền ci như buổi gặp mặt hôm nay như khúc dạo đầu ối quan hệ yêu đương của nhỏ với Lập Khiêm.

Nhưng suốt cả buổi, nhỏ không hề thấy Lập Khiêm quay sang nhìn nhỏ hay nói chuyện gì hết. Trong lòng khó chịu, ngồi không yên, nhưng lại nghĩ Lập Khiêm thích phim này nên mới xem chăm chú như thế, thì cũng ráng ngồi yên mà xem. Chứ cái bộ phim này, xem chán chết được.

Phim vừa hiện hai chữ :” The End”, Đồng Ngọc mừng rỡ vô cùng, thở phào một cái quay sang định nói với Lập Khiêm thì thấy cậu đứng dậy bỏ đi ra ngoài mà không thèm nói với nhỏ cái gì. Nhỏ thấy hơi shock, nhưng vẫn đứng dậy bước theo sau.

Nhỏ vốn nghĩ Lập Khiêm sau khi xem phim xong thì sẽ cùng nhỏ đi ăn chút gì sau đó đưa nhỏ về. Không ngờ đi ra ngoài rồi mà chẳng thấy Lập Khiêm đã động điều gì cứ đi thẳng một mạch ra bãi xe. Đồng ngọc không biết nên thế nào, lòng vừa cảm thấy tức nên đi theo Lập Khiêm ra bãi đậu xe rồi nói:

- Hôm nay mình đi xe buýt đến đây.

Lập Khiêm vốn muốn nói rằng: “ Đi gì thì kệ bạn, mắc gì phải nói với mình.” Nhưng nghĩ lại trời cũng đã tối, bạn ấy lại là con gái nên bèn nói:

- Nhà bạn ở đâu? Mình đưa bạn về.

Đồng Ngọc mừng rỡ cười tươi nói địa chỉ cho Lập Khiêm, cậu bèn chở nhỏ về bằng chiếc xe đạp điện của mình.

- Nhỏ đó nói sao? – Diệp Hân hồi hộp hỏi khi nghe nhỏ Hằng nói rằng Đồng Ngọc vừa gọi điện cho nhỏ.

- Nhỏ bảo. Lập Khiêm chả thèm nói chuyện gì với nhỏ hết trơn, nhỏ nghi ngờ hỏi có thật Lập Khiêm thích nhỏ không. Tui liền nói là, tính Lập Khiêm vốn trầm lặng ít nói, với lại cậu ấy ngượng nên không dám mở lời. Nhỏ Ngọc tin sái cổ, nhỏ tự tin quá mà, tự tin là ai cũng thích nhỏ hết...haha...để xem lần này nhỏ ê mặt đến chừng nào. Bây giờ chỉ cần bà dụ Lập Khiêm tiếp tục đi chơi với nhỏ đó, tui bảo đảm nhỏ chả có thời gian học bài đâu, vậy là lần này bà thắng chắc.

- Ủ...Lập khiêm thì để tui, còn bà cứ dụ nhỏ Ngọc đi – Diệp Hân dùng loa ngoài nói chuyện với nhỏ Hằng, tay nắm lấy quyển tập của hiểu Huy giờ cao đọc nói – Bà cứ dụ nhỏ Ngọc đi nha.

- OK...cứ giao cho tui – Nhỏ Hằng bên kia tự tin nói.

Diệp Hân nói xong thì cúp máy, nhỏ ngồi bật dậy, định đi toilet thì....

Má ơi....Lập Khiêm đang đứng dựa tường trong phòng nhỏ....Vậy làkhông phải hần ta nghe hết từ đầu tới đuôi cuộc nói chuyện của nhỏ với nhỏ Hằng rồi chứ. Nhỏ muốn vả mặt mình quá, sao lại mở loa ngoài nói chuyện cơ chứ...

Diệp Hân nuốt nước miếng cái ực, cảm thấy cổ họng sao mà đau quá chừng, mặt tái mét nhìn nhỏ lấp bắp nhìn Lập Khiêm nói:

- Sao ông vào phòng tui mà không gõ cửa!

Lập Khiêm không trả lời mà nhìn nhỏ trừng trừng, Diệp Hân cố tỏ ra vui vẻ hỏi:

- Đi xem phim có vui không?

Lập Khiêm quay lưng không nói gì ngoài câu:

- Phòng bà không đóng cửa.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng quay đi của Lập Khiêm, Diệp Hân tự nhiên thấy tim đau thắt lại, hình như nhỏ đang làm tổn thương Lập Khiêm.

32. Chương 32: Khoan Đã....

- Này! Bà làm gì mà cứ như người ở trên mây từ sáng đến giờ vậy. Bộ hồn bà đi ăn đám giỗ hả - Nhỏ Hằng đập vai Diệp Hân oang oang hỏi.

- Hồn bà đi ăn đám giỗ thì có. Tui sẽ đốt cho bà nguyên bó nhanh luôn – Diệp Hân lườm mắt nhìn nhỏ Hằng, cái miệng quạ của con bạn đúng là chả nói được lời nào hay.

- Được rồi, nói đi, ai bắt mắt hồn của bà – Nhỏ Hằng le lưỡi cười trừ nhìn con bạn hất mặt nói.

Diệp Hân thở dài, chép miệng kể lại cho nhỏ Hằng nghe mọi chuyện. Nhỏ Hằng nghe xong, cảm nó cũng rất xuống đất theo.

- Vậy là Lập Khiêm nghe hết rồi sao?

- Uhm...

Nhỏ Hằng tức giận đập vô đầu Diệp Hân một cái mắng:

- Bà còn uhm được nữa hay sao. Bà có biết chuyện lớn xảy ra rồi hay không hả? Hồi nãy nhỏ Ngọc nhắn tin cho tui nói là nhỏ vừa mời Lập Khiêm đi ăn để cảm ơn vì cậu ấy đã đưa nhỏ về, Lập Khiêm đã nhận lời nhỏ rồi. Nhỏ nhắn tin nói là, nếu sau này, nhỏ với Lập Khiêm là một cặp, nhỏ sẽ đãi tui cái đầu heo bà mồi. Tui cứ nghĩ là bà đã lừa Lập Khiêm cái gì để cậu ấy nhận lời nhỏ Ngọc. Hóa ra là bị bại lộ rồi.

Nhỏ Hằng thở dài một cái rồi nói tiếp:

- Mà kế hoạch của bà đúng là thất bại thật , chưa gì mới có một ngày đã bại lộ rồi, đúng là xúi quẩy mà.

- Thôi, bà cũng đừng lo quá, Lập Khiêm không nhỏ mọn vậy đâu. Bây giờ đi xin lỗi bạn ấy đi, đừng có suốt ngày ngồi sầu não nữa – thấy mặt thần thờ của nhỏ, nhỏ hằng bèn khuyên.

- Không phải tui đang lo cái tên khốn đó giận – Nhỏ buộc miệng nói.

- Vậy bà lo cái gì? Lo ông biết kế hoạch rồi thì không đi cùng nhỏ Ngọc nữa, bà sẽ bị thua, bị ê mặt phải không? Bà đừng có lo, nếu như Lập Khiêm vì tức giận bị bà chơi xỏ mà không làm theo kế hoạch của bà thì mắc gì ông nhận lời nhỏ Ngọc làm chi – Nhỏ Hằng vội vàng trấn an Diệp hân.

- Không phải là tui lo ông giận – Diệp Hân chán nản nói.

- Vậy bà lo cái gì?

Bất đắc dĩ, Diệp hân mới lôi cuốn tập được ghi chép lời giải cẩn thận của hiểu Huy ra cho nhỏ Hằng thấy.

- Ý bà là...từ sáng đến giờ, ba ngơ ngẩn ngẩn vì hành động tốt đẹp xuất của Hiểu Huy à – Nhỏ Hằng tròn mắt nhìn Diệp Hân ghen ngào hỏi.

- Bà nghĩ xem, có khi nào Hiểu Huy còn thích tui hay không?

- Còn thích rồi sao? Bà định quay lại với tên khốn đó à. Bà bị làm ất mặt chưa đủ hay sao, định chuốc thêm nhục vào mặt à – Nhỏ Hằng tức giận gắt lên.

- Không phải, chỉ là- Nhỏ vội vàng giải thích.

- Tui thiệt là hối hận sao lại làm bạn với cái đứa như bà chứ. Bà nghĩ coi, bà lừa Lập Khiêm, không nghĩ đến cảm nhận của bạn ấy khi biết mình bị lừa. Tại sao tối như vậy mà còn chạy vô nhà bà để rồi phát hiện ra bà nói dối chứ. Là vì lo lắng cho bà...vậy mà bà không có chút ăn năn gì hết hay sao? Bà không thấy bà đang làm tổn thương Lập Khiêm hay sao.

- Thì tui biết mình có lỗi với Lập Khiêm, tui sẽ xin lỗi ổng mà. Nhưng tui đang nói với bà là Hiểu Huy kia.

- Bà thiệt làm tui tức chết mà? Vậy còn Lập Khiêm thì sao.

- Liên quan gì đến hần ta chứ. Không phải hần ta thích cái con nhỏ ổng ẹo Đồng Ngọc kia hay sao, nếu không làm gì mà nhận lời đi ăn cùng với nhỏ đó chứ?

- Bà thiệt là, đến giờ vẫn không nhận ra tí gì hay sao chứ. Đúng là ngu lâu dốt bền khó đào tạo mà – Nhỏ Hằng mắng xong thì bỏ ra ngoài.

Diệp Hân mặt đơ ra vì không hiểu tại sao tự nhiên con bạn nó nổi khùng lên như vậy.

Ra về, Diệp Hân đứng chờ Lập Khiêm ở trước cổng trường, hồi sáng này, cái tên khốn này đã bỏ rơi nhỏ, làm xuýt tí nữa là nhỏ đi học trễ. Nhỏ đứng đợi được 5 phút thì thấy Lập Khiêm đang dẫn xe đi ra.

- Nè

- Có chuyện gì? – Lập Khiêm hờ hững đáp.

Diệp Hân vốn muốn nói xin lỗi với Lập Khiêm, nhưng còn ngại mở miệng nên đành nói:

- Sao hồi sáng ông không chờ tui?

- Tại sao tui phải chờ bà? Tui có nghĩa vụ chờ bà, rồi chở bà đến trường à – Không ngờ Lập Khiêm hỏi vặn lại.

Diệp Hân cứng họng, nhỏ biết mình làm sai, bị người ta phát hiện đúng là đáng bị mắng. Nhưng thà là Lập Khiêm mắng ***** nhỏ một trận xong rồi thì thôi, chứ cái kiểu không nóng cũng không lạnh này khiến nhỏ thấy khó chịu quá, cảm thấy tội lỗi mình gây ra càng lúc càng tăng, càng lúc càng nặng nề.

Ông trời thật bất công với nhỏ. Người ta làm bậy, ít nhất cũng một tuần mới phát hiện ra. Còn nhỏ làm bậy, có mấy tiếng là phát hiện ra rồi. Haiz....đúng là số trời đã định, muốn làm kẻ xấu dài lâu cũng không có cơ hội.

Nhỏ còn chưa biết nên nói gì thì Đồng Ngọc từ xa chạy đến cười hihi nhìn Lập Khiêm rồi nói:

- Vậy chiều nay gặp nha.

- Chiều gặp – Lập Khiêm gật đầu đồng ý.

Đồng Ngọc bấu môi nhìn Diệp Hân một cái rồi quay mông bỏ đi. Cái mông nhỏ này lắc qua lắc lại đến là buồn cười. Nhưng nếu là trước đây, Diệp Hân sẽ phá ra cười trêu chọc, nhưng tại sao nhỏ không có tâm trạng cười đùa trêu chọc ai hết.

Chính nhỏ cũng không biết vì sao, nhìn thấy Lập Khiêm lên xe chạy đi mà cổ họng nhỏ thấy đắng nghét

Trong lúc Diệp hân đang ghiền ngẫm sách học bài thì chị Diệp Loan xông vào hỏi.

- Hôm nay ở trường có gặp nhóc Khiêm hay không?

Sax.....:” nhóc Khiêm” – Mèn ơi, tên này mà nghe mình bị kêu như vậy chắc ngứa luôn quá.

- Có. Chị hỏi làm gì?

- Tại hôm qua, nó không đến sân khấu ca nhạc, chị không biết có phải nó bị bệnh hay không nên hỏi thăm không được sao.

Diệp Hân nghe chị mình nói thì giật mình, nhìn chị lăm lăm.

- Chị vừa nói gì? Hôm qua Lập Khiêm có buổi diễn ca nhạc hả?

- Ủ, ở phòng trà Không Tên. Nhưng nó không đi

Choáng....tim nhỏ như bị ai bóp chặt, đầu nhỏ như bị ai dung búa đập.

Bình thường, để nhận lời đi hát ột phòng trà nào đó, thường được hẹn trước mấy hôm. Vậy mà hôm qua tên này lại nhận lời nhỏ đi xem phim. Chẳng lẽ hần ta không nhớ mình có buổi ca nhạc này hay sao?

Khoan đã....

Nhỏ nhớ là trước khi đồng ý nhận lời đi xem phim với nhỏ, Lập Khiêm có chút chần chừ. Hóa ra cậu ấy đang phân vân là nên đi cùng nhỏ hay là đi biểu diễn. Cuối cùng cậu ấy chọn đi xem phim cùng nhỏ?

Như vậy là sao?

Diệp Hân dường như nhận ra được chuyện gì đó. Nhỏ vụt đứng dậy lao ra nhà Lập Khiêm một cách nhanh chóng.

33. Chương 33: Xin Lỗi

Diệp Hân chạy vội qua nhà Lập Khiêm, nhỏ suy nghĩ rất nhiều, không biết nên nói thế nào với Lập Khiêm. Nói xin lỗi...nhưng liệu Lập Khiêm có chịu nhận hay không. Nhỏ đã gây ra chuyện như vậy, thì một lời xin lỗi có lẽ là không đủ.

Mặc kệ đi, đã phoáng lao thì phải theo lao, thuyền tới đầu cạp ắt phải dừng lại. Nhỏ cứ thế hung hổ xông vào nhà Lập Khiêm.

- Bé hân qua chơi hả con – Ba Lập Khiêm nhìn thấy nhỏ thì vui vẻ hỏi.

- Dạ, con qua tìm Khiêm chơi ạ, Khiêm có nhà không chú – Nhỏ dùng nụ cười tươi tắn nhất để nói chuyện.

- Nó trên lầu đó con, không hiểu có việc gì mà mặt mày cứ như ông ba mươi (ông cạp đó bà con) ấy – Mẹ Lập Khiêm từ bếp đi lên đáp – Cầm cái này lên hai đứa cùng ăn.

Diệp hân đón đĩa trái cây trên tay mẹ Lập Khiêm rồi chạy vội lên lầu. Vừa mở cửa phòng Lập Khiêm thì thấy cậu nhóc đang dung khăn lau đầu. Nhỏ quan sát ngay lập tức, quần áo thơm tho, đầu ướt nhẹp, đích thị cu cậu vừa tắm xong. Nhỏ cười xề xòa bước vào nói:

- Trời nóng như điên, tắm xong đúng là mát mẻ, con người cũng sáng khoái hơn. Nào ăn chút trái cây ướp lạnh nữa thì thật là tuyệt.

Lập Khiêm nhìn nụ cười nham nhở của nhỏ khinh thường nói:

- Đột nhiên tốt bụng. Không đều cũng gian.

Diệp Hân nuốt sặc nước miếng của bản thân mình, lườm Lập Khiêm một cái. Tên này đúng là đáng ghét mà, cho dù nhỏ đúng là như hắn nói đi chăng nữa, nhưng có cần tạt thẳng vào mặt nhỏ hay không cơ chứ. Nhưng mà....phải nhịn thôi. Người có lỗi là nhỏ mà.

Diệp Hân đặt cái đĩa xuống bàn rồi cầm một miếng lê lên bỏ vào miệng nhai ngấu ghiến rồi mới nói:

- Lâu lâu có một ngày thư giãn, phải bắt chước người xưa, thưởng trà đàm đạo. Cho nên hai đứa mình vừa ăn trái cây vừa kể chuyện đi. Tui bắt đầu chước cho.

Lập Khiêm không trả lời, nhỏ bèn háng giọng kể.

- Một toán cướp trong bang hội “đần nhất thiên hạ” vào một ngân hàng để thực hiện 1 vụ cướp lớn nhằm “rạng danh tiếng” bang cướp của mình lên...Đến 1 ngân hàng do trời tối nên bọn chúng chẳng thèm để ý đó là ngân hàng j nên cứ xông cả vào...sau khi đã phá được tất cả các thiết bị bảo vệ, cả bọn vào được bên trong...nhưng lạ thay thứ chúng thấy lại không phải là thứ chúng cần đó là tiền, mà thay vào đó là những bình dung dịch màu trắng chứa trong hũ sữa chua...ngẫm tưởng đó là...sữa chua. Tên đầu sỏ là Lê Văn Lết (đã từng có tiền án về tội... nhìn gái tắm, bị bắt do đã không chịu nể xị máu mũi mà ngất đi...tỉnh dậy đã thấy mình sau...song sắt) kêu lên:

- Mẹ nó chứ, một cả hơi tai vào đây lại toàn sữa chua...ăn hết cho chúng nó biết tay đi các anh em.!!

Bọn cướp được ăn nên “táp” rất hăng...thằng nao ‘thằng này no hơn ăn cỗ...ăn xong bọn chúng ra về....

Sáng hôm sau 1 tin động trời xảy ra...T.V đưa tin...NgÂN HÀNG....TINH TRÙNG đã bik cướp...

Diệp Hân vừa kể vừa cười chảy nước mắt

- Ông nói xem, bọn này có gốc hay không cơ chứ, tinh trùng và sữa chua chả lẽ có mùi vị giống nhau đến nỗi chúng chẳng nhận ra

Nhưng Lập Khiêm lại chẳng cười, nhỏ bèn hấn giọng nói:

- Chuyện này không vui hả, vậy tui kể chuyện khác nha.

Có một con muỗi đang bay thì đâm vào một con đom đóm .

Muỗi tức mình **** : mày điếc hay sao mà không nghe thấy bố mày vừa đi vừa ầm còi hả (vo ve).

Con đom đóm **** lại : ... thế mày mù hay sao mà không nhìn thấy tao vừa đi vừa bật xi nhan hả ?

Diệp Hân thấy Lập Khiêm chẳng buồn gno1 ngang đến mình cứ thế lấy tập ra ngồi xem bài. Nhỏ nuốt khan nước miếng lần nữa , cố gắng kể thêm một câu chuyện.

Các bộ phận trong cơ thể một ông lão tụ họp lại xin nghỉ hưu, nào là trưởng ban tổ chức, lên tiếng:

- Hôm nay chúng họp nhau lại để bàn về việc nghỉ hưu sắp tới. Ai có ý kiến cứ mạnh dạn giơ tay phát biểu.

Tim:

- Cho tao nghỉ trước đi, tao mệt quá rồi.

Bộ não phản đối:

- Không được mày nghỉ thì chết à, tốt nhất là cho tao nghỉ.

Tim:

- Mày thì khác *** gì tao.

Dạ dày lên tiếng:

- Vậy dành suất ấy cho tôi đi. Tôi đã co bóp 80 năm nay nên khắp người mỗi nhừ hết cả rồi.

-Tôi không đồng ý, ông nghỉ thì bọn tôi cũng chết chắc.

Lần lượt tai, mắt, mũi, miệng, chân, tay đều tham gia, đang cãi nhau thì chợt có tiếng:

- Thôi tốt nhất là cho tao nghỉ.

Tim quát:

- Thằng nào vừa nói đấy có giỏi thì đứng lên xem nào

Có tiếng trả lời:

- Tao mà còn đứng lên được thì xin nghỉ làm *** gì.

Bộ não:

- À, thì ra là mày, chú mày làm việc muộn hơn bọn anh 18 năm sao lại xin nghỉ trước?

Trả lời:

- Các bác thông cảm, em thường phải làm việc ngày 3 ca lại trong môi trường độc hại...

tim & não:!!!!!!!!

Diệp Hân cố tình kể ra một câu chuyện bậy, cuối cùng thì Lập Khiêm cũng run run tay cầm sách, cậu hít một hơi cố kìm chế tâm trạng của mình. Mà Diệp hân chẳng biết là cậu đang nín cười hay đang tức giận nữa

Mặc kệ là gì thì ít ra hắn cũng không coi nhỏ là không khí, lấy hết can đảm, nhỏ đến gần Lập Khiêm nắm lấy tay áo của cậu lay lay:

- Khiêm, tui xin lỗi nha. Tui biết mình sai rồi. Ông cũng biết mà, tui là người to óc quả nho mà, nói thẳng là người có đầu không có não. Ông bỏ qua cho tui nha.

- Bà cũng biết mình không có não à. Uhm...có chút tiến bộ đó – Lập Khiêm nghe nhỏ nói thì gật đầu.

Diệp Hân cảm thấy ghen hòng ghê. Nhỏ chỉ nói thế thôi chứ có nghĩ thật đâu vậy mà cái tên này...thôi nhin. Dù sao thì hẳn cũng vì nhỏ mà hủy bỏ một buổi diễn.

- Nói xem, bà có lỗi gì nào?

Cái tên này, rõ ràng là được nước lán tới mà, thấy nhỏ nhún nhường rồi lên mặt. Biết rõ nhỏ xin lỗi gì rồi mà còn lại.

- Ủ thì tui không nên lấy ông ra làm mỗi câu dẫn

- Mỗi câu dẫn...- Lập Khiêm lập tức hỏi lại, rồi gật đầu bảo – Tiếp tục đi.

- Ủ thì , con người mà, không vì mình thì trời chu đất diệt hay sao.

- Cho nên để trời diệt tui thay bà.

Diệp hân lần nữa ghen hòng khi bị Lập Khiêm bắt bẻ.

- Tui biết tui sai rồi mà, tui hối hận lắm rồi, ông đừng giận tui nữa nha. Phải làm sao ông mới hết giận đây.

- Thật sự muốn tui hết giận?

Nhỏ gật đầu lia lịa.

- Sắp tới sinh nhật tui rồi.

- Tui sẽ tặng cho ông một cái bánh kem đặc biệt luôn - Nhỏ nhanh nhẩy nói, haha, tặng bánh kem là chuyện đơn giản nhất, khỏi mất công suy nghĩ gì hết.

- Do chính tay bà làm à, được tui chấp nhận.

Sax, cái gì mà tự tay bà làm chứ. Nấu cơm mà bằng nồi cơm điện nhỏ còn không biết à nha, lấy gì mà làm bánh đây. Thấy nhỏ mếu máo, Lập Khiêm bèn giả vờ than thở nói:

- Xin lỗi mà chẳng có thành ý gì hết trơn

Cái tên khốn này, rõ ràng là muốn ép nhỏ chết mà, được chết thì chết, đến lúc đó đau bụng đi cấp cứu rang chịu nha.

- Tui sẽ làm – Nhỏ hung hổ tuyên bố.

34. Chương 34: Tình Tay Ba

- Sao đột nhiên bà lạnh tính dữ vậy – Lập Khiêm nhìn nhỏ dò xét từ trên xuống dưới, khiến Diệp Hân liên tưởng mình giống mấy con khỉ trong chuồng được người tat ha hồ dòm ngó.

- Trời có lúc nắng lúc mưa, con người ta cũng có lúc mưa lúc nắng mà – Nhỏ nhăn răng cười hề hề.

Nhỏ nghiêng đầu nhìn Lập Khiêm hỏi:

- Ông hết giận tui chưa?

Lập Khiêm đứng là khi nghe nhỏ nói chuyện với nhỏ hằng về việc bán mình sang tay Đồng Ngọc thì rất tức giận, rất tức giận, vốn định không thèm nhìn mặt nhỏ nữa, nhưng thấy vẻ mặt nhỏ lúc cầu xin thì quả thật là không nỡ giận nữa.

Nhìn cái vẻ mặt xị xuống buồn thiêu như cái bánh bao chiều, hai mắt ầng ậng nước của nhỏ thì cậu thấy mũi long vô cùng. Thầm thở dài trong bụng, đúng là nhỏ ngốc này muốn giận cũng không nỡ.

- Nể tình cái bánh kem của bà, tui tạm thời bỏ qua cho bà lần này – Lập Khiêm giả vờ miễn cưỡng chấp nhận.

Diệp Hân bèn nhe răng cười lần nữa.

- Nói coi, tại sao bà bán tui đi như vậy hả.

Diệp hân cúi đầu ngậm ngùi kể lại vụ cá cược cho Lập Khiêm, Lập Khiêm nghe xong suýt chút nữa té ghế vì cái kế hoạch chiến thắng oanh liệt của nhỏ. Cậu nuốt trọng nước bọt một cái rồi nhìn nhỏ trân trân hỏi:

- Nào bà chứa cái gì vậy hả?

- Cạn bã – Diệp Hân tái mặt, bí xị đáp. Thôi thì tự mình sỉ vả mình còn hơn để người khác sỉ nhục mình đỡ nhục hơn.

- Cũng biết điều đó à – Lập Khiêm gật đầu cười cười nói.

Diệp Hân thấy máu dồn lên não chỉ chút nữa thôi là bốc lên đầu rồi, cái tên khốn này đúng là biết cách chọc giận người mà. Người ta chỉ nói lấy vậy thôi mà hần lại cho là thật, còn gật đầu đồng ý nữa chứ, đúng là tức thật.

- Vậy giờ bà tính sao?

- Thì...- Nhỏ nhìn Lập Khiêm cười hì hì – Ông tiếp tục chịu khó đi chơi với nhỏ Ngọc nha.

- Bà không hối hận chứ?

Nhỏ trở mắt nhìn Lập Khiêm không biết phải trả lời thế nào, sao tự nhiên tên này lại hỏi câu này.

- Chiều này tui với nhỏ Ngọc hẹn nhau đi ăn KFC.

“ Bà không hối hận chứ?” , Vậy là sao ta ? – Diệp Hân về nhà, nhỏ gác tay lên trán nằm ườn trên giường nghĩ ngợi – Sao tự nhiên ổng lại nói vậy nhỉ. Hay là....

Nhỏ đột nhiên bật dậy hét lên:

- Chẳng lẽ ổng đem chuyện mình dụ nhỏ Ngọc đi chơi để nhỏ không có thời gian học bài để thua cuộc hay sao? ...Chắc không phải. tên này tuy có phần đáng ghét nhưng cũng không phải hạng tiểu nhân nhiều chuyện chuyện đi méc.

- Có khi nào ổng giận mình rồi trở mặt giúp nhỏ Ngọc ôn bài hay không ta – Rồi nhỏ lắc lắc đầu mạnh nói – Chắc không đâu. Nếu mình thua cuộc thì chẳng chả sẽ không được ăn bánh kem.

- Vậy chả lẽ hần ta chấp nhận hy sinh thân mình làm mỹ nhân kế giúp mình sao ta. Lí nào hần ta chịu thiệt thòi về mình như thế.

- Hay hần ta thích nhỏ Ngọc kia....

Diệp Hân cứ đưa ra những suy luận nửa vời của mình về việc Lập Khiêm chịu hẹn cùng với nhỏ Ngọc. Cuối cùng đầu nhỏ vỡ tung ra với những suy nghĩ của mình. Nhỏ quyết định theo dõi.

Vấn đề là:” TIỀN”

Haiz, nói là đập heo cho sang chứ chả có bao nhiêu tiền, nhỏ đã cắn răng buộc bụng mua ba tấm vé hết tiền rồi. Mà giờ vào KFC theo dõi không ăn gì bị nhân viên phát hiện thì thật là muối mặt nha. Sao nhỏ hận cái bản tính không biết tiết kiệm của mình để giờ đây đau thương đến như thế, huhu. Bây giờ phải tìm người trợ giúp thôi.

Nghĩ vậy, Diệp hân bèn lếch than đi sang phòng bà chị mượn tiền. Nhưng mọi được tiền của bà chị là một chuyện không hề dễ dàng.

Chị Diệp Loan không có trong phòng, nhỏ bèn đi xuống phòng khách, tah16y bà chị gái mình vừa ăn bánh vừa xem ca nhạc.

Nhỏ đang ngẫm nên nói thế nào để mượn được tiền, đột nhiên một tia sang lóe lên thế là nhỏ hát: “Thế là chị ơi mập lên kia rồi

Ô hay,trời không đứng gió cho ngày chị ăn

Ngày chị ăn 12 lần thôi

Nào bắp nào xôi thêm ly chè bưởi

Thêm vài tô bún, cuối cũng bánh canh”

- Nổi cơn điên gì vậy hả - Thấy nhỏ tự nhiên rống lên làm ảnh hưởng đến việc xem ca nhạc của mình, chị Diệp Loan quay đầu lại mắng.

- Có chị điên thì có. Lâu rồi chị không bước lên bàn mổ ...uà quên bàn cân đúng không? - Thì sao? – Chị Diệp loan cau mày hỏi.

- Trời đất ơi, hèn chi – Nhỏ giả vờ kêu ầm lên – Chị ơi là chị, chị không thấy mình lên cân vù vù hay sao?

Nói tới cân nặng đối với phụ nữ mà nói là một trong tam đại cấm kỵ. Khi gặp phụ nữ mà hỏi tuổi tác, cân nặng, và số đo ba vòng là người vô cùng bất lịch sự. Không có người phụ nữ nào lại không để ý đến điều này, nhất là bà chị điệu đà chảy nước của nhỏ.

- Gì? Thật sao – Quả nhiên chị nhỏ tái mặt lại.

- Em biết ngay mà, dạo này chị hết đi ăn với bạn rồi lại đi xem ca nhạc, toàn những thứ vô bổ không hà, làm sao mà không tăng cân vù vù cho được. Nhìn xem cái bánh này nè.

Nhỏ bước đến cầm cái bánh mà Diệp loan đang ăn lên ra vẻ chăm chú quan sát rồi nhếch mép nói:

- Chị có biết một cái bánh thế này chứa bao nhiêu Kcalo hay không hả? – Nói rồi nhỏ cắn một cái, nhai nhai, liếp mép nói tiếp – Chị ăn 10 cái thôi cũng đủ tăng lên ít nhất là từ nửa ký đến 1 ký. Còn nữa nha, chị toàn đi xem ca nhạc, mà ca nhạc thì đâu có vận động, mà sinh thời không vận động thì không thể tiêu hóa tốt. Mà không tiêu hóa tốt thì làm sao giảm mỡ được. Vậy thì ngày càng mập ra.

Diệp Loan thấy em gái tự nhiên hôm nay chiết lí như vậy thì gườm gườm nhìn em:

- Muốn gì nói đi.

Diệp Loan biết ngay là không thể qua mặt được bà chị ghê gớm và dữ dằn của mình đành cười nham nhở nói:

- Cho em mượn tiền đi.

- Không cho.

- Cho em mượn đi – Nhỏ vội vã năn nỉ khi thấy bà chị mình dứt khoát.

- Miền bàn đi.

- Chị xấu xa, em trù cho chị mập dài dài, ngày nào cũng tăng một kí luôn – Nhỏ tức quá dậm chân nguyên rủa.

Không biết vì thấy nhỏ sắp khóc, hay vì sợ bị nhỏ nguyên rủa mà cuối cùng chị nhỏ cũng nói

- Mượn tiền làm gì.

- Có chút chuyện. Chị đừng hỏi nhiều, cho em mượn đi, coi như là giúp chị giảm cân . Không còn tiền thì chị không còn mua bánh ăn thì sẽ không bị lên cân. Hehe.

Ngong ngọt một hồi cuối cùng nhỏ cũng mượn được tiền của bà chị keo kiệt rồi. Lập tức gọi cho nhỏ Hằng kể lể một hồi. Cuối cùng nhỏ Hằng cũng chạy xe đến. Hai đứa lập thành biệt đội thám tử đi rình hai kẻ đang hẹn hò kia.

35. Chương 35: Đến Đây Để Đòi Người

Đúng 3h chiều, hai thám tử là nhỏ và nhỏ Hằng cùng đèo nhau đi trên chiếc xe đạp điện của nhỏ Hằng cùng tập kích cuộc hẹn của Lập Khiêm và nhỏ Ngọc.

- Họ hẹn nhau lúc mấy giờ - Nhỏ hằng thều thào bên tai nhỏ.
- Ai mà biết đâu cơ chứ - nhỏ nhăn mặt lắc đầu đáp.
- Trời! Chẳng lẽ bà bảo tui mình phải đứng dưới cái nắng chan chan này đợi hay sao – Nhỏ Hằng thầm than trời.
- Chịu khó đi. Còn không bà cho tui mượn xe đi, tui đi một mình – Nhỏ vùng vằng nói.
- Hehe, trò vui sao thiếu tui được – Nhỏ Hằng nhe hàm răng trắng của nhỏ cười cầu hòa.

Cũng may, hai nhỏ chẳng chờ lâu. Lập Khiêm đang đóng cửa nhà cậu rồi lên xe chạy đi. Cậu ăn bận phải nói rất ư là đẹp trai. Áo sơ mi kẻ sọc trông rất là handsome, quần jean bụi càng có phong cách miễn chê, khiến nhỏ Hằng xém chút hát bài:” Ước gì, anh là của em một lần”

- Bà còn ở đó mà một mơ, nước miếng chảy tùm lum kìa. Nhanh lên kéo mắt dẩu. Ở Sài Gòn này thiếu gì tiệm KFC, bộ bà muốn tìm từng chỗ à – Nhỏ cần nhằn nói.
- Nè, bộ bà miễn dịch với trai đẹp rồi à – Nhỏ hằng tức tối chùi nước miếng nói.
- Ừ miễn dịch rồi – Nhỏ nhướn mày thách thức trả lời. Rồi nhanh chóng cùng nhỏ Hằng leo lên xe đuổi theo....theo dõi.

Ai nói nhỏ miễn dịch với trai đẹp chứ. Dù rằng nhỏ rất ghét cái tên khôn này, nhưng trời lại sinh cho hắn ta có gương mặt đẹp trai theo kiểu baby, kiểu mà nhỏ rất thích mới chết chứ. Người ta thường có câu:” Ghét của nào trời cho của đó” , còn nhỏ thì ngược lại:” Thích của nào trời không cho của đó”

Thử hỏi xem, ông trời có bất công với nhỏ không cơ chứ. Phải nói là quá bất công.

Mà nhớ lại hồi nhỏ, cái tên này phải nói là đẹp bẩm sinh rồi, từ nhỏ đi tới đâu cũng nghe người ta khen hắn đẹp trai. Đến nỗi trước đây tiêu chuẩn đánh giá trai đẹp của nhỏ vô cùng khắc khe, tiêu chuẩn phải nói là cao chót vót, thành ra chả có tên con trai nào lọt mắt nhỏ hết. Bởi vậy nhỏ mới thích hắn ta và chuốc nhục vào thân.

Đang mãi chạy, vừa chạy vừa suy nghĩ nên nhỏ không hề biết Lập Khiêm vừa dừng lại, nếu nhỏ Hằng không néo nhỏ một cái đánh thức nhỏ.

- Bà để hồn ở đâu vậy hả? Ông dừng lại rồi kìa.

Diệp Hân vội vã thắng lại. Hai đứa chờ Lập Khiêm đi vào mới đem xe vào gửi. Rồi lén lút đi vào trong, cả hai chọn lối cửa hông chứ không vào bằng cửa chính.

Thấy Lập Khiêm chọn một cái bàn bên dưới, hai nhỏ bèn lén lút đi lên tầng trên, rồi chọn một cái bàn có thể nhìn xuống bàn Lập Khiêm một cách dễ dàng. Ngồi chờ được một lát thì thấy nhỏ Ngọc ổng ẹo bước vào.

- Đồ điệu đà – Nhỏ chê môi mắng khi thấy nhỏ Ngọc hôm nay hết sức trưng diện, váy ngắn cùn cùn, đeo vòng đủ màu sắc rực rỡ. Phải nói là nhỏ Ngọc đẹp,những thứ nhỏ mặc càng khiến nhĩ đó đẹp hơn mà thôi.
- Tui là mà con trai thì cũng sẽ thích nhỏ này – Nhỏ hằng buộc miệng khen gởi một câu – Tui không thấy lạ khi Lập Khiêm đồng ý đi chơi với nhỏ.
- Xí...chỉ có mấy thằng tầm thường mới đi thích nhỏ đó – Nhỏ bữu môi đáp.
- Bà không biết à, bọn con trai đều là những tên tầm thường hết – nhỏ hằng cười cười đáp.
- Lập Khiêm đâu có tầm thường như thế - Nhỏ liền phản bác.
- Biết đâu được – Nhỏ hằng nhìn nhỏ với ánh mắt thích thú.

Nhỏ bữu môi không thèm đáp tiếp tục quan sát nhỏ Ngọc.

Chả biết hai kẻ đó nói gì, chỉ thấy nhỏ Ngọc cười títt mắt với Lập Khiêm. Lập Khiêm cũng cười vui vẻ với nhỏ. Trong lòng Diệp hân có chút khó chịu, nhỏ nhìn lập Khiêm thầm mắng:” Đúng là đồ con trai tầm thường”

Lúc nhìn thấy hai người đó cùng nhau ăn gà, miếng gà to bự, còn nhỏ chỉ có thể ăn miếng gà nhỏ xíu vì số lượng tiền eo hẹp thì tức tối mắng:” Ăn đi, ăn cho nghẹn luôn đi”

Lúc nhìn thấy nhỏ Ngọc dùng khăn giấy lau mép cho Lập Khiêm, nhỏ cảm phật cái nĩa xuống đĩa gà rán trên bàn bữu môi mắng:

- Bà xem đi, rõ ràng là nhỏ này cố tình làm vậy để thân mật với Lập Khiêm mà, tui có thấy miệng ổng dính cái gì đâu cơ chứ.

- Bà...bà...xem lại trước mới đúng, nhìn đi, nhìn đi - Nhỏ Hằng run run nói.

Nghe giọng nhỏ hằng có chút khác lạ, nhỏ liền nhìn lại thì má ơi....cái nĩa của nhỏ chỉ còn chút xíu nữa thôi là cắm vào bàn tay đang định cầm miếng gà lên ăn của nhỏ hằng. Giật nảy mình nhỏ le lưỡi cười hề hề với nhỏ Hằng, trong khi gương mặt của nhỏ hằng gần như không còn miếng máu nào.

- Không sao đâu, xem nè,chuyên nghiệp rồi , sẽ không xảy ra chuyện gì đâu – Nhỏ cười giả lã, cầm cái nĩa chìa chìa giữa những ngón tay của nhỏ Hằng.

- Thôi dẹp đi, bà muốn trở thành người khuyết tật thì cứ việc, đừng kéo tui theo làm gì – Nhỏ hằng rứt tay lại trong sợ hãi nói.

Sau đó cả hai tiếp tục theo dõi hai người kia, lần này thì nhỏ thấy Lập Khiêm dùng khăn giấy giúp nhỏ Ngọc Lau vết bẩn trên mặt. Chỉ có điều lần này, mặt nhỏ Ngọc thật sự bị dính tương.

- Hứ, bày đặt gallant – Nhỏ nhìn biểu hiện của lập Khiêm không khỏi mắng thầm.

Nhỏ hằng quan sát thái độ của nhỏ một lát rồi tùm tùm cười thích thú.

Hai người kia ăn xong thì đèo nhau đi đến khi trò chơi trong siêu thị gần đó. Nhỏ với nhỏ hằng cũng cùng nhau kéo theo sau.

Hai người kia chơi đủ trò từ bowling , thấy bong rổ, gấp thú...rất vui vẻ.

Thấy nhỏ Ngọc xách trái bong bowling mà niềng qua niềng lại ổng ẻo nói mình không biết chơi bảo Lập Khiêm dạy mình chơi mà Diệp hân tức muốn học máu. Rõ ràng nhỏ này cố ý mà để lợi dụng cơ hội thân mật với Lập Khiêm mà, chứ trước đây, có lần nhỏ thấy nhỏ Ngọc chơi bowling rất rành rồi. Còn cái tên khốn đó, bình thường nhỏ giả vờ đều bị hấn ta lật tẩy, còn nhỏ Ngọc giả vờ thì lại không thấy. Đúng là đồ có mắt không trông mà.

Chơi bóng rổ còn tệ hơn. Lập Khiêm phải vòng ra sau nhỏ, vòng tay chỉ cho nhỏ thấy banh vào lỗ.

- Hứ....làm gì mà phải đứng sát như vậy chứ. Cho dù là thời đại mới thì câu nam nữ thụ thụ bất thân vẫn còn mà – nhỏ bực tức nói.

- Haha, bà không biết rồi, câu nó được cải biên rồi. Bây giờ là :”Nam nữ thụ thụ mất 500” đó nha.

Không đứng sát vậy thì làm sao mà chỉ Nhỏ hằng cười cười châm chọc càng khiến Diệp Hân thấy bực tức.

- Xí...gấp thú mà cũng không biết gấp, con nít lên ba còn biết gấp nữa là – Nhỏ ngúc mắt mắng khi thấy Lập Khiêm phải giúp nhỏ Ngọc gấp thú.

- Nè....bà biết gì không?

- Biết gì ?- Đang bực nên nhỏ sẵn giọng đáp.

- Biểu hiện này giờ của bà – Nhỏ Hằng ngập ngừng.

- Thì sao – Nhỏ Hằng cứ ắp úng khiến nhỏ nổi cáu.

- Rất giống Hoạn thư – Nhỏ Hằng chậm rãi buông ra mấy tiếng.

Bang....- Nhỏ như vừa bị búa đập vào đầu một cái xuyết bất tỉnh.

Có ai mà không biết nhân vật Hoạn thư nổi bật trong truyện Kiều của đại thi hào Nguyễn Du cơ chứ. Bà ta nổi tiếng vì ghen mà. Nhỏ giống Hoạn thư, vậy chả lẽ nhỏ đang ghen. Không thể nào, sao nhỏ lại có thể ghen cơ chứ? Vì sao lại ghen. Đúng là đồn nhảm mà.

- Miệng bà ăn mắm ăn muối nói tầm bậy tầm bạ - Nhỏ phủ nhận ngay lập tức.

- Vậy mà không chừng trúng tùm lum tùm la đó – Nhỏ hăng cười phá ra nói.

- Hừ, không thèm nói với bà – Nhỏ hất mặt quay đi, nhưng để che giấu gương mặt đang nóng ran của nhỏ, tim nhỏ đập thành thịch...lẽ nào nhỏ thật sự ghen.

Hai nhỏ kiên trì theo dõi Lập Khiêm và nhỏ Ngọc đi tới nhà sách, nhỏ Hằng ngáp một cái uể oải nói:

- Bà định theo dõi đến chừng nào. Chả lẽ họ đi đến khuya, bà cũng đi đến khuya hay sao hả?

Nhỏ cũng mệt mỏi lắm rồi, uể oải ngáp theo nhỏ Hằng một cái rồi nói:

- Theo cái này nữa thôi rồi về. Về còn học bài chứ, nếu không thua thì mang nhục.

Nhỏ hằng nghe vậy thì mừng rỡ gật đầu.

Nhìn Lập Khiêm và nhỏ Ngọc vui vẻ đi bên nhau tinh thần sung mãn, tại sao nhỏ với nhỏ hằng lại mệt mỏi đến vậy. thế mới nói, cái nghề thám tử này không dễ làm chút nào cả.

Mà khoan! Tại sao lại là nhà sách?

Chẳng lẽ...nhỏ Ngọc định dụ khị Lập Khiêm dạy nhỏ học và chiến thắng oanh liệt trước nhỏ hay sao.

Không được, tuyệt đối không được, không thể để chuyện này xảy ra được. vậy là trời xui đất khiến thế nào mà Diệp hân lại rảo bước đến bên Lập Khiêm , khiến nhỏ hằng đang ngáp ngủ cũng phải bừng tỉnh nhìn theo.

- Trùng hợp thế. Bạn này cũng đến đây mua sách tham khảo à – Nhỏ Ngọc thấy nhỏ bước đến thì giả vờ nhu mì hỏi.

Lập Khiêm thì dường như chả chút bất ngờ gì về sự xuất hiện của nhỏ cả. Cậu thủng thủng cho hai tay vào túi đứng xem kịch vui.

Nhỏ khinh! Bà đây chả thèm chơi trò hai mặt như nhà mi.

- Đến đây để đòi người.

- Đòi người? Ai?

Diệp Hân chỉ tay vào Lập Khiêm nói:

- Ông là gia sư của tui, cho nên tui đến đây đòi người về để ôn luyện.

Nhỏ Ngọc còn đang chưa biết nên nói sao thì Lập Khiêm đã lên tiếng:

- Tui hứa làm gia sư cho bà từ khi nào vậy?

Nghe hỏi, Diệp hân nuốt nước miếng cái ực, nhưng trước mặt nhỏ Ngọc, nên sĩ khí tiết bất khả nhục, nhỏ liều mạng nói:

- Tui đã nói sẽ làm bánh sinh nhật cho ông mà phải không? Nếu tui thua, tui sẽ không có tinh thần làm cho ông đâu. Cho nên vì để có bánh sinh nhật, ông phải làm gia sư cho tui để tui giành chiến thắng, có tinh thần làm bánh cho ông. Bắt đầu từ hôm nay ông là của tui – Nhỏ Hùng hổ tuyên bố.

Nhỏ Ngọc giận lắm, định mở miệng nói thì Lập Khiêm tùm tùm cười nói:

- Xin lỗi bạn, vì cái bánh sinh nhật của mình. Buổi đi chơi hôm nay kết thúc ở đây đi.

Nói xong, Lập Khiêm cười cười vui vẻ quay lưng ra về.

36. Chương 36: Sóng Bắt Đầu Từ Đâu?

“Bà là của tui” – Nhỏ thấy Lập Khiêm mọc hai cái sừng, răng nhọn hoắc, đã vậy còn có cái đuôi nhọn hoắc như đầu mũi tên đang cười lớn nói. Hắn lúc này đích thị là quỷ sứ và nhỏ đã tự nộp mình vào trong tay quỷ.

Diệp Hân thấy mình bị cột chặt trên một cái cây bắt trên một đồng lửa. Bên dưới lửa nóng bùng bùng.

Huhu, từ nay cuộc đời nhỏ thế là chấm hết, lọt vào tay quỷ rồi thì chỉ có thể mặc tình quỷ chém giết ăn thịt. Lửa bắt đầu bén lên trên người nhỏ, cảm giác nóng nực bao trùm.

“Mà sao không phải là nóng phỏng mà là nóng nực ta?” – Nhỏ tự hỏi bản thân như vậy. nhưng mặc kệ đi, phải thoát ra khỏi chỗ này, nếu không sẽ biến thành con heo quay mất thôi.

Diệp Hân cố hết sức rướn mình thoát khỏi cái cây trói buộc nhỏ, ráng hết sức....

Bịch....cốp....

Nhỏ cảm thấy mình bị rơi xuống đất nhưng lại không cảm thấy đau, chỉ có điều đầu nhỏ đập vào hòn đá dưới đó thì phải nên hơi choáng váng.

Diệp Hân mở mắt ra cảnh vật xung quanh rất quen thuộc, nhỏ vẫn còn ở trong ổ chó của mình, chưa bị quỷ bắt. Nhìn lại mới thấy, hóa ra nhỏ đã cuộn tròn mình trong cái chăn như gói bánh tét, hèn chi lại thấy bản thân bị trói không thể cử động được. Mà nhất là cái cảm giác nóng nực chứ không phải nóng phỏng là do thời tiết nóng phùng phùng mà nhỏ lại ủ trong cái chăn như thế. Dù sao cũng may mắn đó chỉ là giấc mơ mà thôi, một cơn ác mộng khủng khiếp.

Mà nguyên của cơn ác mộng này chính là do cái tên khốn Lập Khiêm mà ra.

Chỉ bởi nhỏ đã lỡ nói rằng: “Ông là của tui”. Đó vốn là lời nói trong lúc hấp tấp, không có suy nghĩ ấy vậy mà tên này lại bắt bẻ nhỏ:

- Bà nói xem, tui là của bà từ khi nào. Câu này hơi tối nghĩa nha, nó có nhiều nghĩa lắm. Bà nói rõ ý này đi.

Sax, cái tên khốn này bảo nhỏ nói rõ, nhỏ biết nói sao cho rõ đây, Diệp hân lung túng, gãi đầu không biết nói sao.

- Thật ra, không phải ý tui muốn nói ông là của tui mà là..

- Là sao

-mà là...là ...tui là của ông – Nhỏ quỳnh quá nói mà không biết mình nói cái gì.

- Bà là của tui – Lập Khiêm gật đầu – Câu này rất hay, được lắm. Nhớ nha, bà là của tui, là chính miệng bà nói đó. Sau này đừng có hối hận

Lập Khiêm đi rồi, Diệp Hân mới cảm thấy câu nói của mình thật sự có vấn đề. Mà vấn đề nghiêm trọng nữa là đằng khác nha. Giống như mỡ dâng đến miệng mèo, mặt tình mèo ăn vậy. Huhu, từ nay nhỏ thảm rồi

Mà thôi chấp nhận vậy, miễn sao tên này chịu dạy nhỏ học bài là được rồi. Thà làm osin cho tên này còn hơn là trò cười cho cả trường.

Sao mấy tiếng làm thám tử mệt mỏi, Diệp Hân đánh một giấc say sưa bắt đầu cấp tập qua nhà Lập Khiêm nhờ quân sư dạy học để làm tốt bài kiểm tra định kì tuần này.

- Đầu tiên là cần phải kiểm tra khả năng tập trung của bà đã.

- Kiểm tra. Không kiểm tra có được hay không? – Nhỏ nhắm mắt hỏi.

Lập Khiêm liền lườm nhỏ một cái đầy đáng sợ, Diệp Hân liền nhe răng cười nói:

- Cần thiết phải kiểm tra, kiểm tra đi. Nào nào....

Sau một loạt kiểm tra khả năng tập trung của nhỏ, Lập Khiêm tức đến nỗi muốn lấy búa đập đầu của nhỏ. Ngồi một lát, nhỏ không ngáp cũng hỏi này hỏi nọ, không thì ngồi vẽ bậy bạ lên tập. Cho nên kết luận cuối cùng là khả năng tập trung của nhỏ là con số 0.

Lập Khiêm thở dài, đành hướng dẫn từng bước cho nhỏ.

- Thật ra học thuộc lòng không khó. Điều kiện cần là không nên học bài khi đang stress hoặc khi bị phân tâm. Bởi vì khi vui người ta dễ dàng tập trung tinh thần hơn.
- Phải đó, ông nói rất đúng. Thật ra không phải tại tui học ngu đâu mà là do tui có quá nhiều stress.
- Bà mà có stress à, nói xem vì sao bà bị stress. Tui chưa thấy người không nào nào bị stress hết – lập Khiêm mĩa mai nói.

Diệp Hân:”...”

- Điều kiện đủ. Trước khi học bài như vẹt thì cần phải đọc bao quát bài học để hiểu sẽ dễ tiếp thu nó dễ dàng khi học thuộc lòng – Lập Khiêm hắng giọng nói tiếp – Vạch ra những ý chính học trước, từ những ý chính đó, phân ra những ý nhỏ học sẽ nhanh thuộc hơn. Đọc vài lần, não của mình sẽ cảm nhận được người quen và save bài vào ngay. Còn về bài tập, chỉ cần học cách giải, đọc nhiều bài giải, học hỏi cách giải, rồi làm bài nhiều vào. Thì dễ dàng nhớ ngay định lý, công thức và áp dụng vào bài làm một cách nhanh chóng.

Diệp Hân gật gà gật gù.

- Ba trái lê để trên bàn, lấy đi một quả, hỏi bà còn bao nhiêu quả? – Lập Khiêm bèn đưa ra một câu đố.
- Không còn trái nào hết – Diệp Hân nhanh nhẩu đáp – Tui ăn hết rồi còn đâu.
- Mấy cái này thì nhanh lắm. Ngoan ngoan ngồi học đi, vận dụng những điều tui nói này giờ, lát nữa tui khảo. Học thuộc có thưởng .
- Thưởng gì?
- Kem trái cây .

Nghe tới ăn, mắt nhỏ liền sang rục rỡ.

- Được, tui học ngay đây.
- Làm vài động tác thể dục cho khỏe người, tinh thần tỉnh táo lại – Mới 5 giờ sang Lập Khiêm đã lôi đầu nhỏ dậy bắt tập thể dục cùng hấn ta.
- Nhỏ vừa tập vừa lằm bằm nguyên rửa.
- Hèn chi tối qua ình về sớm, hóa ra là cổ ý đồ mà.
- Nói gì đó, hăng hái tập đi cho tinh thần tỉnh táo – Lập Khiêm thấy nhỏ làm một cách uể oải liền quát.

Diệp Hân miễn cưỡng làm vài động tác tập.

- Chơi giã gạo đi – Lập Khiêm nói xong bèn quay lưng lại với nhỏ, luồn hai tay vào hai tay của nhỏ, hất mạnh một cái, mặt nhỏ đối diện với trời, chân chống lên cao rồi hạ xuống – Tới bà.

Diệp Hân cũng đành hất ngược Lập Khiêm lên.

- Ai mua bao gạo không, gạo vừa hôi vừa sâu đây – Lập Khiêm vác nhỏ lên cười trêu.
- Ai mua heo mọi không? Heo vừa lở mồm, vừa long móng đây – Nhỏ cũng đáp trả không thua.

Cả hai cứ trêu qua trêu lại, rồi cười rộ lên vui vẻ. Tinh thần sảng khoái, người cũng không còn uể oải. Tập độ nữa tiếng cả hai về nhà tắm rửa rồi ngồi vào học bài. Diệp Hân nhận thấy đúng là tinh thần nhỏ mình hẳn hơn, tiếp thu nhanh gọn bài học.

Trên đường cùng nhau đi học, Lập Khiêm giúp nhỏ ôn lại bài. Nhỏ cũng giúp Lập Khiêm ôn lại bài.

“Dữ dội và dịu êm

Ồn ào và lặng lẽ
Sóng không hiểu nổi mình
Sóng tìm ra tận bể.
Ôi con sóng ngày xưa
Và ngày sau vẫn thế
Nỗi khát vọng tình yêu
Bồi hồi trong ngực trẻ.
Trước muôn trùng sóng bể
Em nghĩ về anh, em
Em nghĩ về biển lớn
Từ nơi nào sóng lên?
Sóng bắt đầu từ gió
Gió bắt đầu từ đâu....
Em cũng không biết nữa
Đang đọc, Lập Khiêm bỗng ngừng lại, Diệp Hân tưởng Lập Khiêm quên bèn nhắc từng

- Khi nào ta yêu nhau
- Ủ, khi nào ta yêu nhau ha. Tui cũng không biết nữa.
- Há- Giờ thì nhỏ hiểu tên khốn này cố tình ngừng lại mà.
- Thôi thì...nếu sau này không có ai thích bà, tui miễn cưỡng làm bạn trai bà cho.
- Xí....

Học suốt mấy ngày liền, cuối cùng thì cũng sắp đến ngày thứ 7, ngày kiểm tra định kì. Mà tối thứ 6 lại phát chương trình hẹn hò cùng thần tượng, lần trước chưa được xem, lần này nhỏ phải xem mới được.

- Không được. Đang học bài, kị nhất là gì hả. Kị nhất là phân tâm – Lập Khiêm phản đối khi nhỏ bảo mở tivi xem.
- Thì coi như xả stress chút đi.
- Chỉ sợ coi xong bà stress thêm thì khổ.

Dù không muốn thừa nhận nhưng quả thật Diệp hân cũng công nhận là nếu coi xong, nhỏ không tức học máu chết thì mới lạ. Lần trước xem lại trên internet, phát hiện ra Lập khiêm đi taxi thay vì chạy bộ, khiến nhỏ tức vô cùng. Thôi thì học bài xong rồi tính, quyết chí chiến thắng nhỏ Ngọc kia.

37. Chương 37: Đi Chơi

Sau mấy ngày vật lộn, cuối cùng cũng đến ngày kiểm tra định kì. Thi xong, Diệp Hân trở ra với vẻ mặt mất hồn, buồn rầu rười rượi.

- Sao rồi, sao rồi....Bà làm bài thế nào? – Nhỏ Hằng phóng nhanh ra khỏi phòng thi của nó chạy đến phòng thi của nhỏ.

Diệp Hân cúi gằm mặt không đáp khiến nhỏ Hằng xanh mặt, nhỏ Hằng vỗ lưng nhỏ trấn an.

- Thôi không sao. Bà cố gắng hết sức là được rồi. Đừng lo, dù chết tui cũng không để bà mất mặt trước toàn trường đâu.

Diệp Hân cảm động trước tình cảm chân thành lúc này của nhỏ bạn thân, đang ngẩng đầu lên định nói thì một giọng cười đắc ý vang lên sau lưng.

- Haha ...tiếc là dù không muốn mất mặt cũng không được. Vụ đánh cá là do các người đề nghị. Dù bây giờ muốn rút lại cũng không kịp nữa rồi, trừ khi các người chấp nhận mang tiếng kẻ hai mặt, đồ thất hứa, cũng tức là rùa rút đầu, quan trọng hơn là ai đó đã nói sẽ làm con chó, mà chó thì ăn....hà, đúng là khó nói quá – Nhỏ Ngọc từ đầu xuất hiện cười nhạo.

- Thua thì chấp nhận thua. Nếu tui thua, tui sẽ làm như điều kiện đặt ra quyết không nuốt lời – Diệp Hân giận dữ nói.

- Thật không đó – Nhỏ Ngọc nói với giọng khinh thường không tin.

- Vậy thì cứ giấy trắng mực đen đi. Lúc đó, ai sai lời sẽ đúng là đồ con chó ăn phân. Thế nào – Nhỏ nhướn mày nhìn nhỏ Ngọc thách thức.

- Được thôi – Nhỏ Ngọc tự tin nhận lời – Nhớ lúc đó, ngày nào cũng phải đeo cái băng đó.

Nói xong thi lấy giấy bút rag hi, mỗi người một tờ. Nhỏ hằng muốn ngăn lại nhưng không còn kịp nữa, Diệp Hân đã ghi và ký tên mất rồi. Nhỏ Hằng chỉ có thể đập tay lên trán rồi thầm kêu trời mà thôi.

Nhỏ Ngọc đi rồi, nhỏ Hằng nhìn nhỏ mắng:

- Bà điên hả? Đã làm bài không được mà còn đòi làm giấy trắng mực đen nữa. Bộ bà chưa thấy đủ mất mặt à.

- Ai nói bà tui làm bài hỏng được- Nhỏ nhìn nhỏ Hằng cười cười nói.

- Hà - Nhỏ Hằng trợn mắt há hốc miệng đầy sự kinh ngạc nhìn nhỏ.

- Biết lúc này, gác thi tui là ai không? – Diệp Hân nhe răng cười hí hửng hỏi.

- Ai ?

- Cô lý...hehe

- Vậy thì sao? – Nhỏ Hằng rối mù vì không hiểu – Cô chỉ bà giải à.

- Chỉ cái đầu của bà đó. Giữa thanh thiên bạch nhật cô dám chỉ bài tui à.

- Chứ làm sao? – Nhỏ Hằng gại gãi đầu suy gni4 rồi gất lên – Nói đại luôn đi.

- Cô đứng sau lưng tui hồi nào không biết, thấy tui ghi đáp án cuối cùng, cô đã gật đầu nói nhỏ:” Đúng hết rồi”, hehe – Nhỏ khoái chí cười kể rõ.

- Thiệt sao – Nhỏ Hằng mừng rỡ reo lên.

- Chắc như bấp rang bơ, hehe – Diệp Hân gật đầu.

- Vậy sao hồi này mặt bà bí xị vậy – Nhỏ hằng thắc mắc .

- Có gì đâu, tại vì bây giờ tui mới nhận ra chân lý có công mài sắt có ngày nên kim, có cố gắng là có thành công. Hóa ra bài không khó nếu mình hiểu bài.

- Gớm, tu có mấy ngày mà mở giọng của thầy tu rồi . Đi thôi, ăn mừng thôi – Nhỏ hằng hớn hỡ rú.

- Để bữa khác đi. Bữa nay tui quyết chí về nhà ngủ bù ấy hôm thiếu ngủ. Mệt chết được – Nhỏ vội lắc đầu xua tay từ chối.

- Ừ cũng được. Để có điểm rồi ăn mừng luôn. Nhỏ Ngọc cũng đắc ý lắm, nói không chừng điểm nhỏ đó cũng cao thì sao.

- Bà nói cũng phải. Thôi thì đợi có điểm ăn mừng luôn – Nhỏ gật đầu rồi tạm biệt nhỏ Hằng ra cổng trường chờ Lập Khiêm.

Trong lúc chờ, nhỏ nghĩ nếu nói cho Lập Khiêm biết nhỏ làm bài được thế nào cũng lên mặt này nọ với nhỏ, cho nên nhỏ quyết giả vờ cho đến khi có điểm kiểm tra. Thấy nhỏ làm bài không được, thế nào tên này

cũng mắng nhỏ một trận cho xem. Khi có điểm, tên này sẽ bị một phen bẽ mặt khi đã mắng nhỏ ngốc cho xem. Haha, lúc đó nhỏ sẽ chống nạnh chỉ tay vào mặt hắn ta và nói : “ Đừng có mà khinh thường tui”

Cho nên Diệp Hân vác bộ mặt sầu thảm lên người mình. Quả nhiên Lập Khiêm vừa đi ra đã thấy bộ dạng rầu rĩ của nhỏ bèn nhỏ giọng hỏi.

- Bộ bà làm bài kiểm tra không được tốt à

Nhỏ lắc đầu. Cứ tưởng Lập Khiêm sẽ nổi giận mắng nhỏ như đã tưởng tượng, nào ngờ Lập Khiêm lại an ủi nhỏ.

- Không sao đâu. Đủ điểm trung bình là tốt rồi. Đề kiểm tra hôm nay cũng rất khó. Đừng buồn nữa, về nhà đi.

Trên đường về, Lập Khiêm thấy Diệp Hân không nói gì, thì hắng giọng nói:

- Nè, tui kể bà nghe một câu chuyện vui nha.

KHông đợi nhỏ trả lời. Lập Khiêm kể luôn.

- Một ông quan đi qua đường thấy 1 người ăn mặc rách rưới, người đàn ông này đang ngồi ăn cỏ bên vệ đường rất khổ sở. Thấy vậy ông quan lấy làm lạ kêu lính dừng kiệu và hỏi người đàn ông kia:

- Này anh, sao lại ăn cỏ thế kia??

Người đàn ông đáp:

- Vì tôi nghèo quá không kiếm nổi thứ gì để ăn.

Ông quan nổi máu thương người bèn nói:

- Thật tội nghiệp, thôi anh hãy về nhà tôi.

Người đàn ông meo meo nói:

- Nhưng tôi còn 1 vợ và 3 con nhỏ ở kia nữa ạ.

Ông quan vẻ thông cảm nói:

- Chắc, thì chạy ra kêu họ cùng đi.

Sau khi đã đi đến cửa nhà ông quan, người đàn ông nói:

- Ông là vị quan tốt nhất mà tôi từng gặp đấy...

- Rồi anh và vợ con sẽ thích ngay thôi, sân sau cỏ mọc ngập đầu rồi đấy.

Lập Khiêm kể xong thì thấy tức cười quá bèn cười, nhưng quay đầu thấy Diệp Hân chẳng có cười gì hết thì trằm mặt. Diệp Hân vốn là người lạc quan, dù trời có sập xuống, chỉ cần kể một câu chuyện cười là nhỏ quên ngay phiền não, nhưng bây giờ nhỏ không cười thì đúng là tình hình rất nghiêm trọng. Cuối cùng chờ nhỏ đến quán kem, mua cho nhỏ cây kem tươi.

- Ăn đi, đừng có buồn nữa. Cùng lắm là tui hi sinh một chút, mời nhỏ Ngọc đi chơi để nhỏ bỏ qua cho bà.

Diệp Hân cầm cây kem ăn mà trong lòng ngổn ngang trăm mối. Sao kịch bản của nhỏ lần nào cũng bị khác biệt như vậy chứ. Nếu như với tính cách hay chế giễu nhỏ của Lập Khiêm thì phải nhân cơ hội này mà cười cợt nhỏ mới đúng chứ, sao bỗng nhiên lại dịu dàng đến thế.

Kem mát lạnh, lại có vị ngọt khiến cho lòng Diệp Hân bỗng thấy khác lạ, nhưng khác là điều gì thì nhỏ lại không tài nào nhận ra.

- Hết buồn chưa? – Lập Khiêm hỏi nhỏ khi thấy nhỏ ăn kem ngon lành.

Nhỏ gật đầu, Lập Khiêm bèn cười hiền lành.

Đến chiều tối, Lập Khiêm đã chạy qua nhà nhỏ kêu nhỏ cùng đi chơi còn kèm theo một cái áo thun màu xanh dương rất đẹp nói là quà khen thưởng.

- Đi đâu?

- Đi chơi, chẳng phải nói nếu bà học hành tốt, sẽ có thưởng sao.

Cả hai đèo nhau đến một khu chợ đêm, đây là khu chợ nổi tiếng chuyên bán hàng dành cho teen. Rất nhiều mặt hàng đẹp từ trang sức, quần áo, giày dép.....nhưng với giá bình dân nên có rất nhiều bạn trẻ đổ xô đến đây mua đồ hàng đêm. Khu chợ vì thế mà tấp nập.

Chen chen lán lán cuối cùng cả hai cũng có thể vào được bên trong, những mặt hàng lấp lánh khiến Diệp Hân say mê chọn lựa.

- Nè, bà thích cái này không, tui mua tặng bà – Lập Khiêm giơ ra chiếc đeo bông tròn rất lớn đưa cho nhỏ.

- Thiết hử, đeo cái này sẽ đẹp lắm đó, nhìn rất sang. Để tui đeo thử?

Nói rồi Diệp Hân định đeo vào lỗ tai trống trãi của mình thì Lập Khiêm đã đưa tay giắt lại nói:

- Cái này đâu có đeo lỗ tai, đeo lỗ mũi mới đúng.

Diệp Hân ngơ ngác nhìn lại chiếc đeo bông trên tay Lập Khiêm nói:

- Vậy sao.

Nhỏ chưa thấy ai đeo đeo bông to như thế trên lỗ mũi nha.

- Chứ sao, bà mà đeo cái này đóng quảng cáo. Bảo đảm pho mai con bò cười bán đắt như tôm tươi.

Sax, hóa ra cái tên này đang chơi xỏ nhỏ, vậy mà nhỏ còn đang cảm động vì tưởng hấn thấy nhỏ buồn nên đưa nhỏ đi chơi cho đỡ buồn. Thật là đáng ghét, đúng là lãng phí sự cảm động của nhỏ mà.

Thế là Diệp Hân chơi xấu, nhỏ cố tình bỏ sợi dây chuyền vào túi Lập Khiêm, cho lòng thông sợi dây ra ngoài rồi khêu bạn nữ bán hàng chỉ chỉ.

Ai dè, cô bạn bán hàng lại cười tươi như hoa nói:

- Sợi đó coi như mình tặng cho bạn ấy, mình thần tượng bạn ấy lắm, còn sợi này mình tặng cho bạn. Mình có xem chương trình của hai người, dễ thương lắm ý. Mình rất thích. Hôm nay hai người có phải đang đi quay chương trình hay không? Còn mặc áo đôi nữa, đáng yêu quá đi.

Hử? Diệp Hân nghe nói thì nước trọng nước miếng của bản thân mình. Sao trên đời này lại có những kẻ thần tượng người khác mù quáng như vậy, có thể bỏ qua tội ăn cắp như vậy sao. Vốn nhỏ định chơi khâm lại Lập Khiêm, ai dè sự việc lại thế này.

Mà đúng là áo cả hai đứa giống như áo đôi của các cặp tình nhân nha. Diệp Hân nhìn thấy sợi dây rất thích, bèn rút sợi dây trong túi của Lập Khiêm lại rồi cầm lấy giơ lên gọi Lập Khiêm:

- Nè trả tiền cái này đi.

- Sao tui phải trả tiền – Lập Khiêm nhìn nhỏ hỏi.

- Tại vì bạn ấy là fan hâm mộ của ông.

Lập Khiêm :”...”

Dạo chơi mệt rồi, cả hai đáp vào một hàng ăn. Cả hai đều thèm ăn món hột vịt lộn rang me. Khổ nỗi, chỉ còn lại một trứng duy nhất, cho nên Diệp hân là người kêu trước nên được hưởng trước.

Nhỏ đặc ý nhìn cái trứng trước mặt, cố tình chép miệng tỏ vẻ thèm thuồng chọc Lập Khiêm.

- Ngon quá, không được ăn thật là đáng tiếc. Uống kiếp làm người.

- Tội nghiệp quá...chậc...chậc...

Diệp hân đang định dùng muỗng xoắn ăn thì Lập Khiêm bỗng tờ dài nói.

- Biết đâu sẽ nở thành một chú vịt con đáng yêu. Vậy mà giờ đây lại bị người ta dung muốn chia lìa thân xác. Dù đã chết rồi, nhưng vẫn còn linh hồn, thấy tình cảnh thân xác bị người ta chia ra rồi ăn chắc đau lòng lắm

Lập Khiêm nói với giọng sầu não thảm thiết khiến Diệp Hân nhìn quả trứng để lộ túm long đen thui mà ớn lạnh không nuốt nổi. Dù luyến tiếc, nhỏ cũng đành đẩy cái trứng cho Lập Khiêm.

- Ông ăn đi.

Lập Khiêm cười cười gian trá dung muốn xoắn ngay trứng vịt bỏ vào miệng nhai ngon lành. Diệp Hân thấy cái tên này vừa sầu não thay linh hồn con vịt rồi lại quay sang chia rẽ thân xác nó ra như vậy thì khinh bỉ nói.

- Ông ăn vào như thế mà không cảm thấy nỗi đau của linh hồn con vịt à.

- Bà không biết rồi. Linh hồn con vịt cảm thấy mừng vì tui đang siêu thoát cho nó đi đầu thai kiếp khác. Ấy da, ngon quá, không được ăn thật là đáng tiếc. Uống kiếp làm người.

Lập Khiêm nhai lại câu trêu chọc của nhỏ rồi cười thích chí.

Khốn khiếp! Nhỏ lại bị tên này chơi xỏ nữa rồi, huhu, trứng hột vịt lộn rang me cuối cùng đã vào cái dạ dày tên này rồi.

38. Chương 38: Áo Đồi

Diệp Hân đành gượng khăn chào tạm biệt trứng vịt lộn rang me trong ngậm ngủi, đành chịu thôi, dù sao thì tiền cũng do tên này bỏ ra, coi như nhường hân ta lần này vậy.

Nhưng những món khác, nhỏ nhất định sẽ chén sạch.

Bánh tráng muối, cá viên chiên, xúc xích, cánh gà ...hãy chờ tao, tao đến đây.

- Ăn gì mà như con heo, lát sau cho bà đi bộ về để tiêu hóa – Lập Khiêm nhìn mấy xâu cá viên chiên trên tay Diệp Hân lắc đầu thờ dài.

- Haha, tại thức ăn này thơm mùi nhang quá, chỉ có ngu mới không ăn – Diệp Hân cắn cắn nhai nhai rồi trả lời.

- Mùi nhang – Lập Khiêm nhú mày, cậu cũng ăn mà, có nghe mùi nhang đâu.

- Thì nhang chùa đó mà, tiền mình không mất thì cứ tha hồ ăn – Diệp hân cười hì hì trả lời.

- Ai nói cho bà ăn không hồi nào. Tui ượng thôi mà – Lập Khiêm bèn đáp – Mai mốt trả tui.

- Này! Ông đừng có mà làm quỷ keo kiệt như vậy nha. Ông kiếm được bao nhiêu là tiền, tui đây chỉ mới được hưởng lợi có một ngày. Nếu mẹ tui không cắt hết tiền tiêu vặt của tui thì tui cũng chả thèm ăn chực của ông đâu. Ông hãy lá lành đùm lá rách đi.

- Bà là bí đao chứ lá rách cái nỗi gì – Lập Khiêm bĩu mọi chê – Lá rách còn hơn bà.

- Vậy thì, bầu ơi thương lấy bí cùng, ngày sau có lúc nấu chung một nồi. Hehe

- Nấu chung bà để để biến thành cháo heo hay chi – Lập Khiêm phì cười – Ăn nhiều đồ chiên rồi, đi ăn kem thôi.

- Hehe, ông là tốt nhất – Diệp hân vui vẻ reo lên tán thành.

Diệp Hân xung phong đi mua kem vì tính Lập Khiêm không thích chen lấn ồn ào, mà chỗ bán kem thì đầy người nên Lập Khiêm lại một chỗ trống đứng chờ. Nhiều bạn nữ đi qua thấy cậu thì nhận ra bèn chỉ trỏ, Lập Khiêm thấy vậy bèn cúi đầu xuống đất, để không ai nhận ra mình nữa. Dù sao thì, cậu cũng là ca sĩ đang được yêu thích hiện nay.

Diệp Hân vừa mua kem xong quay lại nhìn thấy cảnh đó thì thờ dài, số khổ mà, ai biểu ham hố làm thần tượng chi, đi đâu cũng có người dòm ngó. Thế là nhỏ đi đến bên cạnh Lập Khiêm kêu lên:

- Khiêm...

Lập Khiêm vừa quay lại thì cảm thấy mát lạnh trên mặt. Hóa ra Diệp Hân chơi xấu để cây kem sát mặt cậu, thế là khi cậu vừa quay lại là dính một bệt kem trên mặt.

Diệp Hân thấy mình chơi khâm được Lập Khiêm thì khoái chí lắm, nhỏ phá ra cười lớn nhìn gương mặt đã dính đầy kem của Lập Khiêm.

Lập Khiêm trợn mắt nhìn nhỏ, Diệp Hân bèn vờ ngọt ngào nói:

- Để tui lau dùm cho.

Nói xong nhỏ móc ra cái khăn tay định bụng tô tô chết chết thêm kem lên mặt Lập Khiêm, nhưng Lập Khiêm đã biết tổng ý đồ của nhỏ bèn ngăn lại.

- Cám ơn lòng tốt chết người của bà.

- Người ta có lòng tốt, không nhận thì thôi – Diệp Hân bĩu môi, nhỏ quay lại với cây kem nguyên vẹn trên tay mình, đang định há miệng ăn thì đã bị Lập Khiêm đoạt lấy.

Nhỏ chưa kịp kêu lên phản đối thì Lập Khiêm đã há miệng to đớp một phát gần hết phần kem bên trên khiến nhỏ nghẹn họng luôn. Ăn xong Lập Khiêm còn nhìn nhỏ thách thức. Diệp Hân nhìn cây kem đã được vinh hạnh tô điểm cho làn da không tì vết của Lập Khiêm nuốt ực một cái nói:

- Ăn thì ăn sợ gì.

Thế là nhỏ nghênh mặt cắn mạnh vào cây kem.

- Hân...- Lập Khiêm đột nhiên gọi.

Diệp Hân thầm nghĩ, Lập Khiêm định chơi lại trò chơi ịn kem lên mặt của nhỏ, nên cười thầm há miệng quay lại, định cắn hết kem của tên này. Ai dè....

Khi nhỏ quay lại, không hề chạm vào sự mềm mại mát lạnh và ngọt ngào của kem mà chạm vào sự mềm mại mịn màng của cái má của Lập Khiêm.

Chẳng những vậy, nhỏ còn thấy một tiếng “click”, một ánh sáng yếu ớt lóe lên.

Diệp hân còn đang đơ người, đứng ngây như phỗng thì Lập Khiêm đã rời xa, vừa bước đi vừa chăm chú gạt đầu nhìn vào tấm hình mà mình đã chụp lại bằng điện thoại di động.

- Cũng đẹp ghê.

Sau đó, cậu quay đầu lại nhìn Diệp Hân hỏi.

- Nói đi, có phải bà yêu thầm tui hay không?

- Yêu cái đầu của ông thì có.

- Tui có bằng chứng đây – Cậu giơ cái hình mà mình vừa chụp về phía nhỏ nói – Hôm kia bà tuyên bố bà là của tui, hôm nay lại hôn trộm tui, vậy có nghĩa là sao đây.

- Yêu ông! Tui yêu ông đến chết đi được. Nói ông nghe nè:

Tình yêu như cái bánh thiêu

Ăn vô thì muốn thiếu điều ới ra.

Yêu ông hồng dấm nói ra.

Để dành trong bụng cho ra từ từ

Diệp hân phá ra cười sau khi đọc xong câu thơ tự biên.

- Bà nói sao cũng được, tui có bằng chứng rồi, haha, bà đừng hòng chối.

Diệp Hân nhìn cái vẻ mặt đắc ý đầy gian xảo của Lập Khiêm thì cảm thấy lạnh người. Nhất định phải xóa cái hình này nếu không sau này bị tên này lôi ra uy hiếp thì chết. Nghĩ vậy, Diệp Hân đành lao đến giật lấy cái điện thoại.

- Này, bà định cướp đời tri của tui ngay tại chỗ này à – Lập Khiêm giơ cao cái điện thoại vừa trêu nhỏ.

Cả hai đùa giỡn ầm ĩ, cuối cùng mệt quá, cả hai đành thả người đi bộ. Tiếp tục ăn tiếp cây kem đã chảy gần hết của mình.

Dù thế nào đi nữa, kem vẫn vô cùng tuyệt vời, hai đứa dáng thon thon mảnh khảnh, cùng áo thun xanh nhạt, quần jean xanh, đầu đội nói kết jean, áo sơ mi dài tay buộc ngang eo, cùng vừa đi vừa ăn kem trông rất giống một đôi tình nhân hạnh phúc.

Nhiều bạn trẻ cũng ngoái nhìn họ, còn có người nói:

- Hai bạn ấy xứng ghê nha, mặc đồ đôi rất dễ thương....

Câu nói nhanh chóng lọt vào tai Diệp Hân, nhớ lại hồi nãy cô bạn bán hàng cũng nói ý vậy, nhỏ nhìn lại thì thấy đúng là áo của nhỏ và của Lập Khiêm giống y chang nhau, đích thị là áo đôi chứ chẳng thể nào khác được. Lúc đầu nhỏ không để ý lắm do Lập Khiêm mặc áo sơ mi bên ngoài, do chen lấn nhiều nóng nực nên cả hai đều cởi áo ra buộc ở eo.

- Nè , sao tự nhiên ông lại tặng tôi cái áo này vậy? – Nhỏ dung dãn hỏi.

- Tặng bà cái áo này thì sao? Có vấn đề gì à?

- Cái này chẳng phải là áo đôi hay sao – Nhỏ nhăn mặt đáp.

- Ủ thì áo đôi.

- Người ta nhìn vào sẽ hiểu lắm đó.

- Hiểu lắm gì?

- Hiểu lắm hai đứa mình bỏ nhau đó.

- Yên tâm đi. Chẳng qua tui thích cái áo này, mà nó lại chẳng bán riêng, đành mua luôn hai cái vậy. Áo nữ đương nhiên tui không mặc được, quăng đi thì hơi phí, đành cho bà vậy – Lập Khiêm bèn giải thích.

Diệp Hân nghe xong hơi tái mặt, hóa ra nhỏ đang mặc cái thứ mà hắn ta định vứt đi. Tức chết được.

Nể tình cái áo này rất đẹp, nhỏ rất thích, không thêm tình toán với tên này nữa.

Nhưng điều Diệp Hân đau khổ nhất là...hóa ra đây không phải là buổi đi chơi bình thường mà là một buổi ghi hình. Trời ơi, nhỏ đã làm nhiều điều rất ư là xấu hổ, mà với cái tình quái đản không chịu được của ông chủ đạo diễn thế nào cũng quay lại rồi đưa lên phát sóng mất thôi.

Nhỏ thương tâm đến nỗi không dám lên mạng xem lại cái clip quay lần thứ 2 của mình.

Vừa chào cờ xong, nhỏ Hằng đã lôi nhỏ đến một góc hờn hờ nói:

- Bà xem cái cột bình chọn chưa.

- Cột bình chọn nào?

- Cái cột bình chọn xem bà có xứng với Lập Khiêm và mức độ yêu thích của mọi người với bà ấy – Nhỏ Hằng nhắc.

Nhỏ giờ mới nhớ đến cái vụ bình chọn này, nhiều sự việc đau đầu quá, nhỏ có tâm trạng đau mà ngó ngang đến nó, gật đầu ồm ồm ở hỏi:

- Ủ, thì sao?

- Nó đã chuyển sang màu xanh rồi, có nghĩa là thái độ của mọi người với bà đã có sự thay đổi.

- Thật sao ? – Nhỏ hờn hờ hỏi.

- Đương nhiên, còn nhiệm ment nói tốt về bà kia. Tụi bạn trong lớp cũng lên khen bà dễ thương tốt bụng trên đó .

Diệp Hân nghe xong thì vui ngất ngây.

Nhưng niềm vui của nhỏ càng dâng cao khi điểm kiểm tra của nhỏ tuy không đạt điểm cao nhất, nhưng nhỏ cũng được 8 điểm. Còn nhỏ Ngọc suýt soát 7.5 điểm. Vậy là nhỏ thắng rồi.

- Làm theo bất cứ yêu cầu nào của bên kia đưa ra – Nhỏ Hằng cười gian nói với nhỏ Ngọc.

- Nhục hình tra tấn chờ lệnh – Diệp Hân cười ngất kêu lên.

- Có – Nhỏ Hằng giơ ra cây nhíp nhướn mày cười gian .

- Hai người định làm gì? – Nhỏ Ngọc tái mặt rụt người nhìn cây nhíp trên tay nhỏ Hằng.

- Nhỏ cở ngón chân cái giùm bạn thôi mà – Diệp hân xoa xoa tay tiến lại gần nhỏ Ngọc

Nói là làm, hai đứa liền kéo nhỏ Ngọc ngồi xuống ghế rồi lột giày nhỏ này ra bắt đầu công cuộc nhổ cỏ dùm.

Một cọng....tiếng la hét thấu trời xanh.

Hai cọng, nước mắt chảy ròng ròng.

Ba cọng, nhỏ Ngọc bắt đầu cầu xin

- Ai thất hứa sẽ làm con chó

Nhỏ Hằng còn chơi ác hơn, nhỏ ngồi chu mỏ:

- Xì iiiiiiiiiiiii

- Được rồi, mình nhận sai, mình chịu thua – Nhỏ Ngọc ra nước mắt van xin.

- Được rồi, tha cho bạn ấy đi – Diệp Hân đứng dậy phúi tay nói.

Nhỏ Ngọc mừng rỡ bỏ chạy không dám quay đầu.

Diệp hân cùng nhỏ Hằng đập tay vui mừng. Nhỏ Hằng nhìn theo dáng nhỏ Ngọc nói:

- Hồi nãy bà chờ đến khi nhỏ té đái trong quần rồi hãy tha,

- Bà để đức lại cho con cháu đi – Diệp hân lườm nhỏ mắng.

Tâm trạng Diệp hân hưng phấn vô cùng, trong đời nhỏ lần đầu tiên chiến thắng oanh liệt như thế

39. Chương 39: Buổi Văn Nghệ Của Trường

- Chú à ! Nhất định phải quay cái này sao chú – Nhỏ nước mắt ròng ròng nhìn chú đạo diễn như chú thỏ con nhỉnh bác thợ săn giương súng đầy vẻ tội nghiệp lẫn đáng thương.

- Đúng vậy! – Chú đạo diễn không thèm để ý đến bộ dạng đáng thương của nhỏ mà cứ thế gạt đầu.

- Huhu , tại sao...tại sao chứ?

- Tụi còn vẫn còn ở độ tuổi đi học mà, một cảnh quay việc học là điều vô cùng hiển nhiên thôi mà.

- Vậy tại sao không quay tuần vừa rồi luôn đi, lại quay tuần này cơ chứ - Nhỏ nhìn chú đạo diễn đầy oán giận.

Hôm nay, mấy người bọn họ bắt đầu quay cảnh hai đứa cùng nhau học bài. Thế có khổ không cơ chứ. Vốn dĩ nhỏ định làm bài kiểm tra xong rồi thì tha hồ đi chơi, vứt sách vở qua một bên để có thể hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp mà mấy ngày qua bị vùi lấp. Vậy mà....bây giờ lại phải tiếp tục đối mặt với sách vở thế này.

Diệp Hân chán nản ngồi tha thở một tràng.

“Nhà trường là nhà tù

sách vở là kẻ thù
đi học là đi tu
Thầy cô như sát thủ
thời gian như cao su
bạn bè như tôm sủ

- Bà đó, ngồi học bài mà hồn cứ để đâu đâu không hà – Lập Khiêm nhìn nhỏ mắng.

- Ông không nghe người ta nói à?

- Nói gì?

- Học hành như cá kho tiêu

Kho nhiều thì mặn học nhiều thì ngu!

- Ủ ! Nhưng nếu bà không chịu học thì :” Cổng trường đại học cao vời vợi - Đồng ruộng mệnh mông đón em về” . Hiểu chưa, không học thì bà có môn đi hốt phân bò mà sống thôi

- Xí , học làm chi, thi làm gì. Tú Xương còn thi rớt huống chi là tui – Nhỏ liền đưa ra một câu lý sự cùn để biện hộ.

- Tú Xương giống mà hay sao? Ông ấy còn có vợ nuôi, lại là người thông minh, chứ có như bà hay không? Người vừa không thông minh vừa lười , sau này làm sao mà sống. Sau này định làm nhà báo, báo cha báo mẹ à – Lập Khiêm liền dập tắt ngay không chút thương tiếc.

Bị mắng, nhỏ tức lấm nhá, nhưng không thể nói lại tiếng nào hết, nhỏ tự an ủi mình:” Bình tĩnh tự tin không cay cú. Âm thầm chịu đựng trả thù sau”

Thấy vẻ mặt cam chịu trong đau khổ, Lập Khiêm bèn động viên.

- Ráng đi, vì chưa hiểu bài nên bà thấy khó nên lười thôi. Chịu khó học, sau này hiểu bài sẽ thấy việc học rất thú vị. Vạn sự khởi đầu nan mà.

- Phải đó, vạn sự khởi đầu nan, gian nan bắt đầu nản – Nhỏ bèn giễu.

Lập Khiêm liền ném cho nhỏ một ánh mắt giết người, nhỏ nhún vai le lưỡi trêu lại Lập Khiêm.

- Nãy giờ học bài nhiều rồi, thay đổi không khí một chút cũng được.

- Hoan hô, giải lao, giải lao thôi – Nhỏ mừng rỡ vì Lập Khiêm đã đồng ý cho nhỏ nghỉ ngơi rồi.

- Không học bài nữa, đi làm bài tập đi.

Diệp Hân:”...”

Nhỏ nước mắt lưng tràn, hóa ra thay đổi không khí của cái tên khốn này là chuyển từ địa ngục này sang địa ngục khác mà thôi.

- Học phải đi đôi với hành – Lập Khiêm nhìn nhỏ đe dọa.

- Biết rồi, biết rồi. Cử hành đi đôi với cử tởi chứ gì. Học bài là được chứ gì.

Cuối cùng nhỏ phải ngậm ngùi vừa làm bài tập vừa nuốt nước mắt vào lòng. Ai bảo mẹ nhỏ nhận tiền làm chi, ai bảo nhỏ tự mình nhận mình là người của tên khốn này làm chi, ai bảo nhỏ hứa sẽ nghe theo lời hấn nói làm chi.

Trách trời trách đất chi bằng trách mình vậy. Huhu. Nhỏ vừa ngồi làm vừa than thở:

“Học cho lấm tấm hồng có quần thay

Học cho hay tấm thay hoài cái quần cũ

Học cho lấm cũng ăn mắm với cà

Học tà tà cũng ăn cà với mắm

Học cho lắm cũng đi tắm cõi trường

Học luồn xuồn cũng cõi trường đi tắm”

- Hay lần này chúng ta quay đến đây thôi, ngày mai quay tiếp vậy - Anh quay phim thấy nhỏ sầu thảm quá bèn lên tiếng.

- Phải đó, phải đó, nghỉ một chút đi – Nhỏ hồ hởi tán thành.

- Không được đâu anh, cái con sâu lười này, nếu cứ cho nghỉ thì sẽ thành quen thói. Ngày mai quay tiếp, nhỏ sẽ lại than thở tiếp mà thôi – Lập Khiêm xua tay phản đối ngay lập tức.

Nhỏ tức giận phồng mang trợn má quay lại nhìn Lập Khiêm.

- Ông không thể nhân nhượng một chút à.

- Nhân nhượng là tự sát, độc ác là huy hoàng, bà biết không? – Lập Khiêm cũng không vừa nhướn mày đáp trả lại lời nhỏ ngay.

- Thôi vậy đi. Hôm nay chúng ta tạm thời quay tới đây thôi. Dù sao chú cũng muốn quay cảnh đi học trên trường của hai đứa, với lại hoạt động ngoại khóa của hai đứa. Quay xong, cắt ghép, chỉnh sửa lại một tí là OK. Quyết định vậy đi.

- Hả - Cầm nhỏ xuống tới tận cổ của nhỏ luôn.

Ôi trời ơi, vốn dĩ khi quay chỉ quay chừng một buổi mà thôi. Nhưng quay như vậy, chẳng phải là suốt tuần luôn rồi còn gì nữa chứ, vậy thì làm sao mà đi chơi đây. Thiệt là nhỏ tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà. Biết vậy nhỏ ráng ngồi quay cho xong luôn cái cảnh học bài này cho rồi thì đâu cần phải quay tiếp mấy bữa nữa chứ. Huhu.

- Cá không ăn muối cá ươn, con không ăn muối.....thiếu iot rồi con ơi – Lập Khiêm nhìn bản mặt như bún thiêu của nhỏ phá ra cười chọc.

- Hôm qua quay thế nào? – Nhỏ hằng thấy bộ mặt đưa đám của nhỏ thì hỏi.

- Đùng nhắc nữa – Diệp Hân ủ rũ trả lời. Đáng lí hôm qua là ngày nhỏ thấy sáng khoái vô cùng vì chiến thắng được nhỏ Ngọc, còn khiến cho nhỏ này chết khiếp một phen. Không ngờ nhỏ chưa được hưởng thụ lâu đã gặp ngay cảnh học hành.

- Nhưng đã xảy ra chuyện gì mà nhìn bà giống như ma vậy – Nhỏ Hằng chắc lưỡi hỏi.

Nhỏ đành thở dài kể lại, tưởng rằng bạn cùng mình san sẻ, ai dè nhỏ hằng lại nhảy cẳng lên reo mừng:

- Thật hả? Mừng quá đi.

- Tui thăm vậy mà bà mừng à.

- Hầy, bà không biết gì hết trơn á. Có biết chương trình nào đang được yêu thích hiện nay hay không hả.

Ngoài việc ăn, nghe nhạc, xem phim, đọc truyện ra, nhỏ không hứng thú lắm với mấy cái chương trình khác. Cho nên dù nhỏ là nhân vật chính thì cũng chỉ xem chơi như vậy thôi chứ cũng không hề quan tâm đến nó có được yêu thích hay không.

- Vậy thì sao?

- Nếu như đến quay ở trường mình thì trường mình nổi tiếng lắm cho xem. Mọi người còn có cơ hội lên hình nữa chứ - Nhỏ hằng phấn khích nói.

- Vậy chả lẽ bà thấy tui bị như thế mà bà lại vui à. Tui nói ra để bà tìm cách giúp tui mà – Nhỏ nổi giận khi thấy đứa bạn chả hề buồn cho sự mất tự do của nhỏ.

Nhỏ Hằng ngh nhỏ trách cười hì hì đáp:

- Thân heo vừa béo lại vừa ù

Bảy nổi ba chìm với nước lư

Chết đuối quấy chân không ai cứu

Đứa nào mà cứu, đứa ấy ngu

Nói xong nhỏ Hằng chạy vọt đi trước khi Diệp hân tóm được. Diệp hân tức giận dậm chân than trời:

- Bạn bè có phúc cùng chia, có hoạ ...trốn sạch ở nơi phường nào ???

40. Chương 40: Hát

Đang chạy giữa chừng, nhỏ Hằng chợt quay lại hỏi: - Nè bà, vậy có phải hôm nay là bắt đầu quay cảnh trường học hay không? - Ủ! Là hôm nay nè, bởi vậy tui mới rầu nè – Nhỏ thở dài một hơi. - Sao mà phải rầu, tui thấy chuyện này thiệt là tuyệt quá đi mất. - Ủ, tuyệt với bà chứ chẳng tuyệt với tui chút nào. Động nào thử đi, ngu như tui mà quay cảnh học hành trên lớp, cô giáo kêu lên không biết làm bài, chẳng khác nào nói ọi người biết mình chính là đồ ngu hay sao? - Ổ ha, cũng may tui còn não để động, còn bà chẳng có não để động hèn chi ngu – Nhỏ Hằng tỏ vẻ vô tư đáp. Diệp Hân tức nổ đom đóm mắt vì có đứa bạn chuyên sốc hòng mình không. Nhỏ lườm nhỏ hằng một cái thiệt là bén . - Thôi không nói nhiều với bà nữa, tui đi làm điệu đây, ngồi gần bà được thơm lay, hehe, quay bà sao thiếu phần tui được – Nhỏ Hằng thấy mặt nhỏ hầm hầm liền đánh bài chuẩn - Bà đúng là cái đồ:” Thấy người sang bắt quàng làm họ. Thấy người khó bỏ mặc đi luôn” mà - Kệ tui – Nhỏ hằng bịu môi - Vậy mà có đứa có quỳ xin được làm bạn với tui như bà mới chết đó. - Có ma mới thêm quỳ dưới chân bà. - Nói mới nhớ, hồi đó vì sao tui mình thân nhau nhỉ - Nhỏ Hằng chợt reo lên. - Không nhớ nữa . Hai đứa đang hâm hờ kéo nhau đi thì thấy nhỏ Ngọc đang đi về hướng ngược lại. Nhỏ Ngọc thấy hai nhỏ thì đành mặt lại, mím môi cắn tức. - Oan gia ngõ hẹp thật, đi đâu cũng gặp mặt – Nhỏ kể tai nhỏ Hằng nói nhỏ. - Gì đây, bộ muốn tiếp tục nhỏ cổ hay sao. Tụi này sẵn lòng lắm à nha – Nhỏ hất mặt hỏi coi ai sợ ai cho biết. - Đừng vội đắc ý, lần này là do Lập Khiêm dạy bà học mà thôi, có thắng cũng chẳng về vang gì cả. – Nhỏ Ngọc nhướn mày đáp – Lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu.

- Cám ơn , mình chẳng thêm làm anh hùng gì hết nên không cần về vang đâu . Càng không có lần sau – Diệp Hân cười châm biếm nói

- Mình thấy ngón chân bạn được cắt cổ nhìn rất đẹp, để mình giúp làm nốt chân bên kia luôn đi – Nhỏ Hằng cố ý trêu chọc.

Nhỏ Ngọc xanh mặt, lườm mắt nhìn nhỏ Hằng nói:

- Không cần.

Nói xong nhỏ Ngọc hất tóc xách *** bỏ đi. Hai nhỏ nhìn theo dáng vẻ hấp tấp đầy sợ hãi của nhỏ Ngọc cười lớn.

- Đáng lí ra bà không nên mềm lòng, để tui cắt đi mái tóc của nhỏ đó, để coi sau này còn dám hất tóc chảnh chọc thế hay không cho biết – Nhỏ hằng nhìn bộ tóc dài phát qua, phát lại của nhỏ Ngọc mà phát ghét.

- Hầy, cười người chớ dại cười lâu, cười hết hôm trước hôm sau lấy gì cười . Cứ để dành đó đi, mai sau chúng ta còn nhiều dịp khiến nhỏ tức học máu mà, lo gì. Đi thôi.

Được nhà trường chấp thuận đoàn quay bắt đầu ghi hình cảnh học bài của hai đứa trên lớp. Mấy đứa bạn thầm nhìn Diệp Hân mắng :” Sao bà không nói trước cho tui tui biết để trang điểm cho đẹp”

Nhỏ đầu có ngu mà thông báo chứ. Nghĩ thử coi, một cái lớp học mà toàn bộ nữ sinh toàn mắt xanh mỗ đỏ không hà, nhìn giống cái động gì ngoài động bàn tơ của 7 yêu tinh nhện nhện trong tác phẩm kinh điển Tây Du Ký chứ. Chỉ có cô giáo vắn của nhỏ thì đúng là mắt xanh mỗ đỏ mà thôi. Chắc cô được thầy hiệu trưởng thông báo rồi nên đã kịp make up cho bản thân rồi. Trông bộ dạng nhu mì của cô mà choáng. Diệp Hân khóc thầm nhìn cô giáo:

- Cô à cô, rõ ràng cô đã nói là :” Các em hãy cứ học bình thường thôi, xem như không có chuyện gì” , vậy mà cô thì ...chắc chắnthật là hết thuốc nói mà.

Buổi ghi hình hết sức bình thường, vậy mà cả lớp lại căng còn hơn dây đàn mới ghê chứ. Chả có đứa nào dám nhúc nhích rục rịch gì hết, đứa nào cũng mắt sáng hơn sao, trí tuệ minh mẫn. Xem đó, cũng có một ngày quỷ sứ biến thành học sinh ngoan. Chữ ngày trước hễ mà học môn văn là cả lớp tụi nó ca bài ca:

“Học trò ngày nay quậy tới trời

10 thằng đi học 9 thằng chơi

3 thằng đến lớp 2 thằng ngủ

Còn lại thằng kia cũng gật gù”

Môn văn và giọng đọc văn đầy truyền cảm của cô văn chính là liều thuốc chữa bệnh mất ngủ công hiệu nhất. Cô văn của tụi nhỏ còn được bầu chọn là tiến sĩ gây mê mà.

Cũng may phước, hôm nay lớp nhỏ học tiết văn, cô văn coi như cũng giúp nhỏ, cho nhỏ có dịp thể hiện. Kêu nhỏ đứng lên đọc bài văn cho cả lớp nghe.

Cuối cùng cũng trả qua được buổi ghi hình của lớp văn một cách êm đẹp dù nó khá chán phèo. Mấy anh chị lại kéo sang lớp Lập Khiêm, nghe nói lớp hần ta tiết sau là tiết toán, vậy là hần ta sẽ có cơ hội khoe trí tuệ bẩm sinh của mình.

- Oa...oa...oa...cuối cùng cũng thoát khỏi cuộc sống bị ràng buộc rồi – Diệp Hân uốn mình vặn người reo lên mừng rỡ - Đi ăn thôi.

Nhỏ và nhỏ Hằng tung tăng tung tởn chạy đến căn teen trường mua bánh ăn đặng mà xả stress.

- Không biết tui lên hình có đẹp hay không nữa? – Nhỏ Hằng vừa gặm bánh vừa trăn trở.

- Đẹp, chắc chắn đẹp mà yên tâm đi. Cùng lắm thì cỡ Chung Vô Diệm thôi mà – Diệp hân đáp lời.

- Bà có tin là tui biến thành má của Chung Vô Diệm luôn hay không – Nhỏ Hằng giật cái bánh của nhỏ ăn ngấu ngiến gọi là trừng phạt.

Hai nhỏ vừa bước vào lớp thì nhỏ Lan nhìn Diệp Hân bảo:

- Chi Thanh vừa kiểm bà.

Nhỏ vừa nghe xong thì tay chân bủn rủn lắp bắp hỏi:

- Bà chị khủng bố đó tìm tui làm gì?

- Chị ấy biểu hôm nay bà nhớ đến buổi sinh hoạt để làm cái gì đó.

Biết ngay là bà chị khủng bố này bắt nhỏ làm osin rồi mà. Khổ lắm, số của nhỏ chắc là số osin mà, đi tới đâu cũng phải làm osin hết.

Trường của nhỏ có quy định, những thành viên không có chức vụ hay công việc gì được giao ở lớp thì phải tham gia công tác đoàn của trường. Mà số nhỏ khổ, trong cả trăm người tham gia, nhỏ lại được chị bí thư đoàn ưu ái đến nỗi nhớ mặt. Hề nhỏ mà vắng thì bà chị này biết ngay. Mà nói là sinh hoạt cho sang trọng chứ thực chất là đi làm osin mà thôi.

Đợi đến khi ra về, nhỏ dậm chân tuyên bố:

- Hôm nay tui cúp cua, quyết không đến tham gia sinh hoạt đoàn đâu.

- Được tui ủng hộ bà, có việc gì tui sẽ thông báo lại cho bà ngay – Nhỏ Hằng gật đầu ủng hộ, mấy cái việc không hại đến bản thân là nhỏ này ủng hộ hết mình, dù rằng việc này gây hại cho bạn bè nhỏ. Diệp Hân cứ việc cúp cua, nhỏ thì vẫn tham gia sinh hoạt, nhờ trời làm bạn bè với Diệp hân, đi đâu cũng có đôi nên nhỏ cũng hân hạnh được bà chị kia điểm mặt.

- Bà cũng đi cùng tui – Diệp hân lắc đầu nói

- Gì? Sao tui phải đi cùng bà chứ - Nhỏ Hằng trợn mắt nhìn Diệp Hân hỏi, nhỏ sợ cái chị bí thư này lắm nha.

- Bà không nghe câu ca dao này à:

Nắng mưa là chuyện do trời

Cúp cua là chuyện ở đời học sinh

Cúp cua đừng cúp một mình

Rủ thêm vài đứa tâm tình cho vui.

- Cho nên bà phải đi cùng tui, chứ đi một mình tui thì làm sao mà vui được. Ai bảo bà làm bạn thân của tui làm chi.

Sau đó không để cho nhỏ Hằng có dịp chạy thoát, nhỏ cặp cổ nhỏ Hằng lôi đi.

Nhưng chưa được tới cổng trường thì đã bị bà chị dữ dằn nắm đầu lôi lại kéo về phòng sinh hoạt của đoàn trường.

Nhỏ và nhỏ Hằng cúi đầu ủ rũ theo chị Thanh đi mà thầm than:” Thôi rồi Lượm ơi”

Nhưng thật may, chị Thanh không để ý đến việc hai nhỏ bỏ trốn mà nói:

- Buổi văn nghệ sắp tới, nhà trường bảo đoàn viên chúng ta phải diễn một vở kịch giải trí vì có khách tham dự đến tham quan. Nhưng trong tiết mục của chúng ta không hề có một vở kịch nào do đó cần gấp rút viết kịch bản và diễn tập ngay. Số lượng tiết mục ca nhạc sẽ bị giảm bớt.

- Không được, em đã tập luyện rất nhiều để trình diễn, bây giờ tự nhiên nói bỏ là sao. Rất nhiều bạn thích giọng hát của em lắm – Một bạn nam lên tiếng phản đối.

Cái tên này là một tên đáng ghét rất ư là choảnh chọe, Diệp Hân và nhỏ Hằng rất ghét. Đặc biệt hân ta lại học cùng lớp với nhỏ Ngọc cũng là anh em bà con gì gì đó của nhỏ Ngọc, đúng là một bọn chó mèo một giuộc lúc nào cũng hách dịch. Hân tự cho là mình hát rất hay.

- Ai da, đúng đó, bạn Khánh nói rất đúng, em rất thích nghe bạn ấy hát – Diệp hân bèn lên tiếng, cố tình châm chọc hân ta – Thích đến nỗi mỗi khi thấy bạn ấy bước lên sân khấu là em muốn hát bài hát Hoa sứ nhà chàng ghê luôn.

- Làm gì có bài hoa sứ nhà chàng, chỉ có bài Hoa sứ nhà nàng thôi – Tên Khánh nghe được khen khoái lắm, nhưng thấy Diệp Hân nói sai, bèn lên tiếng đính chính.

- Không phải đâu, bài này là bài Hoa sứ nhà chàng, để mình hát một đoạn cho bạn nghe – Nói xong nhỏ hắng giọng hát -Đêm đêm gửi mùi hương, mùi hôi nách của chàng, đốt trầm hương để vái. Nhờ trời giúp giùm con, trị hôi nách cho chàng ...”

Mọi người nghe nhỏ hát xong thì cười nghiêng ngả. Số là cái tên này có chứng bệnh hách nổi tức là hôi nách không chịu nổi luôn. Mỗi khi hân ta lên sân khấu hát, là hát liên tù tỳ 5 bài. Lại còn nhảy múa nữa mới chết, cho nên khi hân ta bước xuống thì mồ hôi chảy ròng ròng kéo theo mùi hương làm chết mũi .

- Bà nói xem, ở đây có ai hát hay hơn tui hã?

- Có đó. Chẳng phải ở trường mình có ca sĩ nổi tiếng hay sao – Nhỏ đắc ý đáp – Lúc đó để bạn ấy hát, có phải hơn hay không?

Tên Khánh tái mặt nhìn nhỏ giận dữ.

- ý em nói là lập Khiêm hã? Nhưng em ấy có chịu hát hay không? – Chị Thanh nghi ngại bèn hỏi.

- Chị yên tâm, bạn ấy sẽ hát thôi – Diệp Hân tự tin đáp, dù sao chú đạo diễn cũng muốn quay cảnh cả hai sinh hoạt ở trường mà, đây là cảnh quay tốt không thể bỏ qua nha.

- Được, tốt lắm...quyết định như vậy đi – Chị Thanh gạt đầu trong vẻ mặt bí xị của tên Khánh – Diệp Hân, chị gọi em lên đây là để nói, chị quyết định em phụ trách viết kịch bản cho vở kịch.

- Hã?

41. Chương 41: “cái Miệng Hại Cái Thân”

- Chị, chị uống lộn thuốc hả chị - Sauk hi bình tĩnh, Diệp Hân bèn hỏi.

- Dám trù ẻo chị mày bị bệnh à.

Chị Thanh bèn gõ cái đầu nhỏ một cái cốc khiến nho suýt xoa. Sau đó chị nghiêm giọng nói:

- Lần này, là có một tập đoàn nước ngoài về đầu tư cho các trường học Việt Nam, trường mình may mắn được chọn là trường tham quan. Cho nên chị nghĩ nên chọn một vở kịch nước ngoài kiểu như Hamlet hay Romeo và Juliet ấy

- Chị, hay là chị thất tình rồi nên muốn tự tử, nhưng muốn có người chết theo cho có bạn liên kéo em theo – Diệp Hân nghe chị Thanh nói thì muốn ngắt đi, nhỏ mếu máo ôm lấy áo chị Thanh gào khóc.

Mặc kệ nhỏ gào khóc thế nào, chị Thanh chẳng những không mũi lòng mà còn ban tặng cho nhỏ thêm một cái cốc lũng đầu cho tội nói năng bậy bạ.

- Chị mày thất tình hồi nào hả, đừng có phá hoại hạnh phúc tươi đẹp của chị mày nha.

- Chị không uống lộn thuốc, không thất tình, vậy chẳng lẽ đầu chị có vấn đề - Diệp hân nhìn chị Thanh có chút thông cảm nói.

Ai dè sắc mặt chị Thanh càng ngày càng xanh rồi xám xịt cuối cùng là đen thui theo mấy câu hỏi của Diệp Hân.

- Chị! Em có ý kiến – Nhỏ Hằng giơ tay lên xin phát biểu trước khi chị Thanh nổi trận lôi đình.

- Nói đi – Chị Thanh dẹp cơn thịnh nộ của mình sang một bên ra lệnh.

- Em thấy chị nên đánh mạnh lên, kiếm cây gỗ mà đập đầu nó. Chứ chị gõ như vậy chỉ tổ nó ngu hơn mà thôi. Lấy gỗ lớn đập cho văng cục ngu của nó ra ngoài nếu không theo tình hình có ngày chị sẽ tức chết vì bệnh gnu của nhỏ Hân này.

Nghe nhỏ Hằng nói, chị Thanh phì cười :

- Bạn bè tốt quá ha.

- Dạ vâng, bạn bè thân để làm gì? Là để đâm sau lưng chúng ta một nhát dao – Diệp Hân vừa cười vừa nói liếc xéo nhỏ Hằng, “được dám mắng bà, bà trả hết nợ cho nhà người luôn” – Em ngu lắm, cho nên chị giao việc viết kịch bản cho nhỏ Hằng đi chị.

Nhỏ Hằng nghe xong mặt mày tái mét, Diệp Hân hả hê vô cùng.

Nhỏ nghĩ thầm:” Bà chị này làm biếng, không chịu viết kịch bản nên bắt mình viết, lần này mình có thể công khai thoát nạn rồi.

Nhỏ Hằng nào biết là nãy giờ mình giả ngu để thoái thác việc này.

Nào ngờ nhỏ đâm đầu vào. Bởi vậy, bạn bè để đâm sau lưng nhau mà, hehe, cái này gọi là gấp lửa bỏ tay người, chết nha con, làm hình nhân thế mạng cho tui đi”

- Không được – Chị Thanh đáp.

- Tại sao? – Diệp Hân hét lên gần khóc khi biết kế hoạch gấp lửa bỏ tay người của mình bị phá sản. Trông khi đó nhỏ Hằng thì hí hửng cười phá ra.

- Tại vì chị nhìn thấy được sự thông minh tiềm ẩn trong em nên mới quyết định giao cho em mà thôi – Chị Thanh cười nịnh nhỏ.

- Chị ơi, người ta rồi cũng có lúc bộc lộ sự thông minh của họ. Còn em, tìm hoài ẩn hoài thôi chị ơi.

- Nói thật, chị chọn em là vì chị rất thích mấy câu tự chế của em, chị nghĩ em cũng có thể chế ra một câu chuyện Romeo hay Hamlet khác biệt hơn để thu hút sự quan tâm của người tham quan. Chẳng phải hôm bữa chị bảo em viết bài thơ Hôm qua tát nước đầu đình, em đã chế ra một bài thơ khác đó sao “

Hôm qua ngủ gật trên bàn.

Để quên nước miếng trên tờ kiểm tra.

Cô chấm thì cho em xin

Hay là cô để làm tin trong nhà

Kiểm tra nước miếng không hà

Mẹ mà biết được chết bà em luôn

Kiểm tra trứng ngỗng đã lâu

Mai mượn cái rổ để sắp trứng vô.

Bán rồi kiếm ít tiền công

Đến khi mẹ biết có dầu xức móng

Chứ không thì móng xưng vù

Như cái *** khi lấy đầu mà ngồi

.....

Mẹ ơi! Con chết đây – Diệp Hân ngửa mặt than trời. Sao cái bà chị này lại có thể liên tưởng bài thơ con cóc ghe ra một vở kịch hoàng tráng như vậy được chứ.

- Tội đó chị còn chưa xử nha.

- Chị ơi, chị hãy bắt em làm osin đi chị. Từ nay em hứa sẽ nghe theo lời chị, sẽ không âm thầm nói xấu sau lưng chị nữa đâu – Nhỏ ôm lấy gấu áo của chị Thanh cầu xin.

- À, thêm một tội nói xấu chị nữa, vậy là tội chồng lên tội. Mau lấy công chuộc tội đi.

- Chị tha ho em đi, bắt em làm việc khác đi chị - Diệp Hân meo mào cầu xin.

- Cũng được, Giờ còn lại khâu cắt may trang phục diễn, em biết làm không?

Diệp Hân cúi đầu lắc lắc, trời sinh nhỏ cầm kim liền bị kim đâm vào tay ngay, lấy gì mà may đây.

- Vậy thì dựng sân khấu, đóng gỗ này nọ thì sao?

Đầu nhỏ gục xuống không có cơ mang nào ngóc đầu lên được luôn. Nếu nhỏ muốn dập nát 10 đầu ngón tay, nhỏ sẽ chọn nghề búa đóng đinh ngay.

- Vậy thì vẫn giữ quyết định cũ, em mau viết cái kịch bản đi ọi người tập luyện. Tuần sau sẽ công diễn đó. Còn nữa nha, việc nhờ Lập Khiêm em phụ trách luôn đi. Bởi vì hai đứa đang hẹn hò với nhau mà.

Bây giờ Diệp Hân đã biết thế nào là “cái miệng hại cái thân” rồi. Ai mượn nhỏ tài lanh làm chị, cứ để mặc cái tên khốn kia hat gì đó thì hát đi. Bây giờ trách nhiệm nặng nhọc nào cũng là của nhỏ hết trơn hà.

- Tui cũng muốn giúp bà lắm, nhưng ngặt nỗi tui không có được đầu óc linh hoạt như bà, tuihỏi thì tự thân vận động đi vậy.

Diệp Hân thở dài một cái rồi bước ra về.

- Né, giờ bà tình sao?

- Còn sao nữa, đi học thôi.

- Không phải chứ - Nhỏ Hằng kêu lên – Hôm nay bà siêng đột xuất vậy.

- Đi học làm bánh sinh nhật – Diệp Hân đáp xong thì bỏ đi một mạch.

42. Chương 42: Nữ Công Gia Chánh

- Bỏ 300g bột mì vào trong một cái tô lớn – Nhỏ Hằng nhìn cách hướng dẫn làm bánh trên lớp top đọc cho nhỏ làm bánh kem.

- 300 g là bao nhiêu? – Diệp Hân cầm bịch bột mì nhằm mặt ước lượng.

- Sao tui biết được? Sao lúc bà mua, bà không nhờ người ta cân giùm cho. Thôi kệ đi, nhắm đại vậy – Nhỏ Hằng cũng chắc lưỡi lắc đầu.

Diệp Hân đành đổ đại vào thao bịch bột trên tay mình.

- 5-7g bột nở - Nhỏ Hằng miễn cưỡng đọc tiếp.

Vẫn là nhắm bừa bỏ vào.

- 4 quả trứng gà tách riêng lòng đỏ, lòng trắng . Cho vào một cái tô khác đánh lên cho nổi.

Diệp Hân đập đập mãi vẫn khiến trứng bị bể, lòng đỏ và lòng trắng lẫn lộn với nhau. Nhỏ Hằng nhìn nhỏ bó tay chằm thở dài.

Diệp Hân hơi què, mím môi nói.

- Kệ đi, long nào cũng là long, cũng cho vào bụng thôi.

- Được rồi. Lấy đũa đánh trứng đánh lên cho nổi?

- Thế làm sao biết là nó nổi? – Diệp Hân gãi gãi đầu hỏi.

- Bà hỏi tui, tui cũng bó tay. Chắc là đánh cho tới khi nó sệch lại là được.

Diệp Hân ra sức đánh, đánh đến nổi muốn gãy tay, nhỏ thở dốc thì mới thấy trứng nổi.

- 80 – 100g bơ nóng chảy

- Đường

- Hương vị

- 3 thìa cà phê nước lọc

- 1 hộp kem tươi (loại dùng ngay hoặc loại dạng lỏng)

- Đường bột

- Hoa quả trang trí

.....

Sau một buổi vật lộn, nhỏ với nhỏ Hằng cũng có thể cho vào lò cái bánh kem tuy không đẹp mắt nhưng ít ra cũng là một tác phẩm để đời của nhỏ. Sau đó cả hai để bánh vào lò nướng bấm nút và chờ nó chín.

- Hehe, không ngờ mình cũng có năng khiếu làm bánh ghê. Mai này tui sẽ mở một tiệm làm bánh, sau đó sẽ làm cho nó nổi tiếng khắp cả nước – Diệp Hân ưỡng ngực tự hào nói.

- Ê, khi đó nhớ báo cho tui biết là tiệm nào nha – Nhỏ Hằng chân tình nói.

- Yên tâm đi, tui mình là bạn thân mà, sau này tui sẽ làm mấy cái thẻ vip. Chỉ cần bà đến đưa thẻ ra, bà thích ăn bánh nào thì cứ lấy, sẽ không mất tiền mua đâu – Nhỏ hào hứng vui vẻ khi nhỏ Hằng hỏi.

- Không cảm ơn bà! Tui hỏi là vì tui muốn tránh cái cửa tiệm đó thật xa kéo sau này chết mà không biết vì sao mất.

Diệp Hân xám mặt khi nghe nhỏ bạn đá đểu mình, nhỏ nhìn bạn với ánh mắt muốn đập chết con muỗi. Nhưng nhỏ không muốn làm hỏng tâm trạng tuyệt mỹ của mình hiện giờ cho nên không thèm chấp nhỏ Hằng làm chi.

- Bà nghe bài này thử đi – Nhỏ Hằng bỗng mở lên một bài hát.

“ Cho tôi biết nỗi buồn của bạn là gì? Tôi sẽ nhờ gió cuốn trôi nó đi. Cho tôi biết nụ cười của bạn rơi nơi đâu? Tôi sẽ nhờ đom đóm soi đèn tìm giúp bạn. Cho tôi biết trái tim lạnh giá của bạn ở đâu? Tôi sẽ nhờ lửa đến xua đuổi cái lạnh trong bạn. Còn nếu như bạn muốn khóc cho vơi nỗi buồn. Lúc đó hãy nhớ điều này. Tôi luôn bên bạn, sẵn sàng lau khô nước mắt bạn. Bờ vai tôi đây bạn hãy dựa. Hãy khóc hết nỗi buồn hôm nay. Để ngày mai luôn nở nụ cười.

..... - Bài này hay quá, giọng hát cũng trầm ấm – Diệp Hân nghe xong thì reo lên tán thưởng.

- Hay quá đúng không? Bài này đang hot trên mạng đó – Nhỏ Hằng đặc ý giới thiệu.

- Ca sĩ nào vậy?

- Xe tận chân trời. Gần như trước mắt – Nhỏ Hằng cười mỉm đáp.

Diệp Hân liền biết ngay là bài hát của Lập Khiêm. Từ lúc hai đứa giận nhau, dù biết Lập Khiêm đã trở thành ca sĩ tuổi teen nổi tiếng, nhưng nổi như thế nào, hát bài gì thì nhỏ chưa từng nghe qua. Nhỏ giận, rất giận cho nên bất cứ thứ gì chỉ cần có cái tên viết tắt là LK là nhỏ không bao giờ nghe.

Dù biết Lập Khiêm hát những bài ballad rất hay, bởi vì cậu có chất giọng trầm ấm khiến người nghe có thể chìm vào trong điệu nhạc trầm lắng. Nhưng trước đây cậu chỉ hát với cây đàn ghi ta mà thôi. Chưa bao giờ nhỏ nghe cậu nhóc hát với giàn nhạc đệm hiện đại thế này. Đường như chúng càng khiến giọng hát của cậu hay hơn gấp bội lần.

- Nghe bài này nữa đi – Nhỏ Hằng bèn mở một bài hát khác cho nhỏ nghe.

- Hay quá đúng không? So với nhạc rẻ tiền, mà ăn liền thì những bài của Lập Khiêm hát để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng người ta. Cậu ấy không tùy tiện hát nhạc mà rất nghiêm túc, vì vậy bài nào cũng thành hit hết. Và được công nhận là ca sĩ trẻ có tài năng thực thụ.

Diệp hân gật đầu, điều này thì nhỏ hoàn toàn công nhận.

- Còn nữa nha, cậu ấy không có đi show nhiều, chỉ đi hát khi rảnh rỗi thôi nên mọi người càng hâm mộ cậu ấy hơn. Càng mong muốn được gặp mặt thần tượng mình bên ngoài nhiều hơn, có biết không hả.....

Nhỏ Hằng nói một tràng dài, Diệp Hân chỉ có thể cúi đầu lắng nghe.

Hai đứa say mê nghe nhạc thì bỗng nhiên:

- Bùng...

Tiếng nổ phát ra từ lò nướng bánh khiến cả hai xanh mặt hoảng sợ. Vội vàng quay lại nhìn xem thì thấy khói bốc ra từ chiếc lò của mẹ nhỏ.

- Cái bánh – Cả hai cùng đồng thanh hét lên. Sau đó vội chạy đến mở cửa lò ra xem xét.

Quả nhiên như trong tưởng tượng, cái bánh trở thành hình dạng không thể nào tưởng tượng nổi. Dạ vậy còn văng đầy trong chiếc lò nướng bánh.

- Sao lại như vậy? - Diệp Hân run run mếu máo hỏi?

Nhỏ Hằng xem xét rồi hỏi:

- Hồi này bà cho bao nhiêu bột nở.

- Thì hồi này tui nhầm chừng, bóc 7 lần, coi như một lần bóc là 1g bột - Diệp hân vừa đáp vừa cầm cái bịch bột nở lên diễn tả lại cái cảnh mình bỏ bột nở vào.

Nhỏ Hằng nhìn kỹ cái bịch trên tay của nhỏ rồi ngửa mặt kêu trời:

- Ôi thôi rồi! cái bịch này là bịch bột mì.

Sau hi bỏ ra dọn dẹp một phờ râu cái lò, căn bếp và sàn nhà. Nhỏ Hằng cảm biết nhỏ ra về trong một mối. Diệp hân cũng không còn sức đâu mà tiếp tục làm bánh. Nhưng ngày mốt đã là sinh nhật của Lập Khiêm rồi.

Bây giờ có đánh chết nhỏ, nhỏ cũng không muốn làm cái bánh sinh nhật này nữa đâu. Nhỏ khỗ sở vác thân xác qua nhà Lập Khiêm . Lân la gạ gẫm cậu một chút.

- Hay ông thích gì, tui mua tặng ông – Nhỏ nhe răng cười gãi gãi đầu nói

- Tui không thiếu thứ gì hết. Chỉ muốn có bánh kem do bà làm thôi – Lập Khiêm nghiêm giọng nói, sau đó nhìn nhỏ khinh bỉ - Nhưng nếu bà không muốn giữ lời hứa thì đành thôi vậy. Tui đây cũng không muốn miễn cưỡng người khác.

Sax! Nhỏ cảm thấy thật là mệt óc với mấy câu sốc hông của nhỏ hằng và tên Lập Khiêm này.

- Có ai nói là không làm bánh cho ông đâu. Tui chỉ hỏi thử vậy thôi mà, tại tui thấy bánh kem thì hơi tầm thường một chút thôi – Nhỏ đành cố gắng nuốt nước mắt cười nói

- À, thì ra bà thấy ấy nấy vì chỉ tặng tui cái bánh kem. Vậy thì cứ làm thêm cái gì đó tặng tui nữa là được chứ gì. Cám ơn bà trước nha.

Xém chút nữa là nhỏ té ngã xuống đất. Sao nhỏ lại mua dây buộc mình như thế chứ, cái bánh kem mà làm còn không xong nữa là, lại phải làm thêm thứ khác nữa mới chết chứ. Đúng là ngốc không chịu nổi mà.

Diệp Hân vừa về vừa nguyên rửa Lập khiêm không gớt, nhỏ tức tên này anh ách luôn hà. Cái tên này sao cứ muốn hành hạ nhỏ vậy cơ chứ. Được rồi, lần này ta cho nhà người chết luôn.

Thế là nhỏ về nhà lấy kim đâm thủng 3 cái trứng gà, sau đó ngâm ba cái trứng đó vào trong nước lạnh. Diệp Hân nhì nhìn tác phẩm hoàn mỹ của mình mà ngứa mắt chống nạnh cười vang.

Càng ngẫm nghĩ càng không hiểu. tại sao làm cái gì nhỏ cũng đều làm không xong, vậy mà cứ mấy cái chuyện hai người thì nhỏ lại tháo vát đến thế chứ.

Chờ thôi, chỉ cần một ngày là Ok rồi, trong thời gian chờ đợi, nhỏ phải đi viết cái kịch bản mới được. hầy, chuyện nhỏ, 1 phút 30 giây là xong. Nhu7gn chỉ có trời mới biết, cái kịch bản của nhỏ có dung được hay không mà thôi.

Cuối cùng thì ngày nhỏ tu luyện mấy cái trứng thành công, nhỏ lôi ba cái trứng đã bị đâm lủng đặt chìm trong nước đựng trong một cái nồi nhỏ ra. Sau đó hí hửng đi gọi điện khoe thành quả hại người của mình với nhỏ Hằng. hai đứa hí hửng tán dóc với nhau khá lâu. Lát sau nhỏ nghe một tiếng nổ bùm.

Tiếp theo là tiếng hét lớn của mẹ nhỏ. Diệp hân vội gác máy chạy xuống nhà bếp xem.

Một cảnh tượng thật kinh hoàng đã xảy ra.

Ba cái trứng bị nhỏ cố tình đâm lủng rồi ngâm nước để làm thúì, sau đó đ65ap ra làm bánh cho lập Khiêm ăn. Mẹ nhỏ xuống bếp thấy cứ tưởng nhỏ muốn luộc trứng nên bắt bếp luộc giùm. Ai dè trứng gà thúì bị sức ép đành nổ bung bét.

Một mùi thúì loang ra khắp nhà, trắng gà thúì văng đầy căn bếp nhà nhỏ. Mặt mẹ nhỏ đầy sát khí nhìn nhỏ. Diệp hân ngửa mặt lên trời mếu mác khóc than:” Ông trời ơi, con hại người thành hại mình rồi”

43. Chương 43: Happy Birthday

Diệp Hân khỗ sở bấm điện thoại nhắn tin:” S.O.S, cứu với, cho tui mượn ít tiền đi, cháy túi rồi”

Nhỏ Hằng nhận được tin thì nhắn lại :” Bạn bè là 9, tiền bạc là mười. Không có tiền cho người cháy túi như bà mượn đâu”

Diệp Hân nhìn cái tin nhắn thì gầm lên giận dữ mắng xối xả con bạn thân xấu xa. Hận là tại sao kiếp này mình lại chơi thân với cái đứa xấu xa, tham lam ích kỷ và keo kiệt kia.

Diệp Hân thở dài mếu máo, nhỏ biết làm sao đây cơ chứ, đành chấp nhận nghe sư tử hà đông gầm gừ mà thôi chứ nhỏ còn có thể làm gì được nữa đây.

Vuốt ngực, hít thật sâu, nhỏ hùng dũng bước xuống bếp, nhỏ giọng xin xỏ:

- Mẹ, cho con ít tiền được không mẹ.

Xin xong, Diệp Hân vội vàng bịt chặt lỗ tai lại để giảm bớt âm thanh gầm gừ của sư tử, nhưng không ngờ.

- Ủ, chờ mẹ một chút.

Diệp Hân xém chút té xỉu khi nghe mẹ nhỏ dịu dàng đáp như thế. Không phải hôm nay mẹ nhỏ ăn trứng cái gì đó chứ, bình thường nhỏ xin tiền là mẹ lại cần nhằn là nhỏ không biết tiết kiệm, cứ tiêu xài hoang phí. Hôm nay sao đột nhiên dễ tính vậy hả trời.

Tới khi mẹ nhỏ cho tiền, Diệp Hân còn thấy choáng váng hơn nữa. Mẹ nhỏ cho nhỏ khá nhiều tiền. Không phải đột nhiên nhà nhỏ giàu lên, hay mẹ nhỏ mới trúng vé số giải đặc biệt đó chứ.

- Mẹ cho con hả mẹ - Nhỏ nghi ngờ hỏi lại.

- Ủ, cho con để mai đi chơi cùng mấy bạn – Mẹ nhỏ vui vẻ gật đầu.

Nhỏ choáng à nha. Chuyện gì đã xảy ra vậy chứ, hay là ông trời đã nghe điều ước của nhỏ mà biến mẹ nhỏ thành người mẹ hiền lành siêu cấp nhất hành tinh. Mà thôi kệ, dù cho chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì dù sao nhỏ vẫn được lợi là tốt rồi. Hehe....

Có tiền rồi phải ăn bù lại những ngày tháng nín nhịn đau khổ mới được. Nhưng nhỏ sẽ không mời nhỏ Hằng ăn, chắc chắn là như vậy. Cái thứ bạn xấu, nỡ bỏ rơi bạn bè trong lúc khó khăn.

Sáng hôm sau, đang đứng chờ Lập Khiêm để đi ké xe đến trường, nhỏ bỗng nghĩ:” Hôm nay mình có tiền mà, sao phải đi nhờ rồi làm phu xe cho tên này cơ chứ”. Chân định cất bước ra bến xe chợt nghĩ:” Mấy hôm nay dù làm phu xe nhưng nhờ hân mà có thể đến trường, bây giờ ăn cháo đá bát thì đúng là không phải người”

Nghĩ vậy, Diệp Hân bèn nán lại chờ Lập Khiêm đi cùng, vừa đúng lúc tên này đi ra. Bánh thì chưa làm được, đành tìm cách dụ khị hân ta quên đi việc này vậy. Nhỏ định mời miệng chúc mừng sinh nhật thì.

Vừa nhìn thấy mặt nhỏ, Lập Khiêm đã hỏi ngay:

- Làm bánh chưa?

Nhỏ lập tức xụ mặt, hối hận vì quyết định chờ đợi của mình, câu “Happy birthday” cũng bị nuốt trở lại trong bụng. Nhỏ cúi đầu đá đá chân, nhỏ ấp úng nói:

- Từ nay đến tối mới hết ngày sinh nhật của ông mà bánh làm sớm quá sẽ mau hết mùi thơm.

- Nghĩa là chiều nay bà làm bánh đúng không?

- Ủ hm- Diệp Hân gục gặt đầu.

- Nhớ đó – Lập Khiêm dặn một câu khiến nhỏ không thể nào làm khác hơn được.

Diệp Hân sầm nảo bước vào lớp lại gặp ngay bản mặt đáng ghét của nhỏ Hằng. Nhỏ Hằng thấy nhỏ vào thì nhe răng cười một cách đáng ghét, còn đưa tay ra sau giấu giấu diếm diếm cái gì đó.

Diệp Hân lườm nhỏ bạn một cái rồi đi vào chỗ ngồi. Ai dè đâu, nhỏ Hằng từ phía sau đưa tới trước mặt nhỏ một món quà trong một cái hộp xinh xinh, Diệp Hân ngây người chưa kịp đã thông đầu óc cho thông suốt thì giọng nhỏ Hằng đã vang lên:

- Happy birthday.

- Hả.

Diệp Hân như người ngủ mê tỉnh dậy, chợt nhận ra một điều mà mấy bữa nay nhỏ không nhận ra. Vốn cảm thấy có cái gì đó khi làm bánh sinh nhật tặng cho Lập Khiêm. Nhưng nhỏ lại không tài nào biết cái cảm

giác đó là gì. Đột nhiên mẹ nhỏ lại dễ chịu hết sức, nhỏ vừa xin tiền là chon gay, mà còn cho rất nhiều nữa cơ chứ.

Hóa ra là vì hôm nay cũng chính là ngày sinh nhật nhỏ. Huhu....sao sinh nhật mình, nhỏ lại không thể nhớ ra nhỉ. Đúng là bị tên này quần riết rồi đầu óc bị mất trí.

- Sory nha, tui cũng gần sạch tiền rồi nên mới không cho bà mượn được. Số tiền còn lại tui đã mua quà cho bà hết rồi – Nhỏ hằng cười ngượng giải thích.

Nhỏ cảm động nhìn đứa bạn thân, thì ra nhỏ trách oan bạn mình rồi. Nhỏ thân tình vỗ vai nhỏ Hằng:

- Được rồi, tui hiểu bà mà. Đừng ấy náy, tui có tiền rồi. Hôm nay đi ăn mừng sinh nhật với tui đi.

- Vậy còn vụ cái bánh kem của Lập Khiêm thì sao? Bà hứa rồi mà.

- Tui hứa với hấn ta, nhưng khi đó tui quên mất một điều. Sinh nhật hấn ta cũng là sinh nhật tui mà. Đừng lo, tên đó nào thiếu bánh kem mà thêm ăn cái bánh tui làm chứ. Hấn ta chẳng qua muốn hành tui thôi. Nhưng giờ thì không còn sợ hấn ta nữa. Đi thôi, tui với bà đi nộp cái kịch bản cho chị Thanh ngay rồi ăn sinh nhật cho thoải mái.

Trên đường đi, nhỏ Hằng đọc cái kịch bản 1 phút 30 giây của nhỏ mà hoét toáng lên:

- Bà điên rồi, cái kịch bản này làm sao mà diễn được chứ?

- Sao lại không được. Tui mất 1 phút 30 giây để suy nghĩ, công thêm thời gian ngồi cặm cụi hoàn thành kịch bản này.

- Nhưng tui bảo đảm, chị Thanh và mọi người chắc chắn sẽ không chấp nhận cái này đâu. Vái kịch bản này nó ngược đời quá – Nhỏ Hằng nhăn mặt nói.

Nhưng nào ngờ, chị thanh vừa đọc xong cái kịch bản của Diệp Hân thì đập tay xuống bàn reo lên: - Chị chọn em viết quả nhiên là không sai mà.

Nhỏ Hằng té xỉu khi nghe chị Thanh nói.

- Trời, chẳng lẽ mình phải diễn cái này sao trời.

44. Chương 44: Câu Chuyện Tình Yêu

- Được rồi. Chúng ta bắt đầu tuyển chọn nhân vật chính và bắt đầu tập luyện đi là vừa – Chị Thanh đứng dậy tuyên bố với tất cả mọi người có trong đoàn.

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau né tránh bởi vì , họ chỉ có một tuần lễ để diễn tập. Mà chả biết ái kịch bản này nó thế nào cả. Lỡ chẳng may, bản thân dính vào một vai nào đó, thì cả tuần lễ sẽ phải vùi mình vào luyện tập. Còn đâu là tự do nữa.

- Vậy bây giờ ai xung phong nào. Xung Phong thì bước lên phía trước – Chị Thanh cầm kịch bản gõ gõ trên mặt bàn.

Chẳng ai chịu bước lên phía trước hết.

Chị Thanh tức giận đập bàn mắng:

- Tại sao không có ai đứng lên hết vậy hả. Nếu vậy thì chị sẽ gọi đích danh tên vậy.

Mặt mũi ai cũng xanh xao hết, mong sao đừng rơi trúng mình.

- Hiểu Huy, em đóng vai chú lùn thứ 7.

- Sao lại là em ! – Hiểu huy thở dài lên tiếng.

- Không là em chứ là ai? Vai chú lùn út mà, rất thích hợp với người như em. Đừng lo, vai công chúa sẽ giao cho bạn gái.....- Chị Thanh liếc nhìn nhỏ một cái rồi tăng hắng nói – Giao cho Đồng Ngọc vai công chúa bạch tuyết.

Diệp Hân cũng liếc nhìn Hiểu Huy, tâm trạng bỗng nhiên thấy buồn. Nhỏ tham gia hoạt động đoàn vốn là vì Hiểu Huy . Bây giờ gặp nhau thường xuyên thế này, còn có Đồng Ngọc nữa. Đúng là có chút ngượng ngùng.

- Công chúa Bạch tuyết.....

- Bạch tuyết và 7 chú lùn.....

Tất cả mọi người kêu lên đồng loạt.

- Đúng vậy, vở kịch mà chúng ta phải diễn chính là Bạch tuyết và 7 chú lùn.

- Vậy thì cần gì kịch bản mà phải đi viết chứ? – Có người thắc mắc lên tiếng.

- Vấn đề là, kịch bản này đã được cải biên lại rồi – Chị Thanh lên tiếng – Trong cái cũ có cái mới, trong cái nhảm có sự thú vị bất ngờ.

Cả đám tròn mắt nhìn Diệp Hân, nhỏ bèn vênh mặt kiêu ngạo. Liếc ngang qua mặt nhỏ Ngọc đang nhìn nhỏ ganh ghét, Diệp Hân được nước lên mặt cười nhạt.

- Vậy cũng hay. Người như em đóng vai công chúa mới thích hợp. Còn người khác, chỉ nên dùng cái đầu điên điên viết kịch bản.

- Vậy là em nhận lời rồi đúng không? – Chị Thanh hỏi ngược lại Đồng Ngọc.

- Em nhận lời, nhưng mà phải để Hiểu Huy đóng vai hoàng tử em mới chịu – Đồng Ngọc ỏng ẹo nói.

- Chị thấy Hiểu Huy đóng vai chú lùn thứ 7 thích hợp hơn – Chị Thanh lắc đầu nói – Em thấy thế nào Hả Huy.

- Em thì sao cũng được – Hiểu Huy tỏ ra bàn quang.

- Không được. Bạn ấy phải đóng vai hoàng tử cơ – Đồng Ngọc cương quyết nói.

Thấy nhỏ Ngọc cương quyết nói, chị Thanh cũng đánh chấp nhận, chị thở dài nói.

- Được rồi, là do hai đứa muốn như vậy đó nha.

Diệp Hân và nhỏ Hằng nháy mắt nhau cười chế giễu.

- Được rồi, vai bà phù thủy, mẹ kế của Bạch Tuyết, ai nhận thì bước lên phía trước.

Mặc dù rất thích vai bà mẹ kế, nhưng Diệp Hân lại không muốn thời gian quý báu của mình vào tập luyện. Để tránh tình trạng bị nắm đầu khi tất cả mọi người đều đứng yên. Nhỏ bước lùi một bước.

- Diệp Hân, vậy là vai bà mẹ kế giao cho em vậy .

- Hả, sao kì vậy chị - Rõ ràng là nhỏ đã bước lùi một bước mà. Nhỏ phải ở sau mọi người chứ, sao lại giao cho nhỏ.

- Chẳng phải em đã xưng phong nên bước lên sao.

Diệp Hân bèn nhìn lại xung quanh mình, nhỏ thấy thật là choáng khi mà tất cả mọi người đều ở sau lưng nhỏ hết trơn. Cả nhỏ Hằng cũng ở dưới.

- Sao kì vậy? - Nhỏ nhìn nhỏ Hằng hỏi.

- Bà bước lùi một bước, nhưng người ta bước lùi hai bước lận.

Hóa ra thế, nhỏ tính tới tính lui nhưng vẫn không tính ra ý trời.

- Thôi vậy thì em nhận vậy này – Nhỏ làm ra vẻ bất đắc dĩ nói.

- Haha, đúng là vai hợp với người ghê ta – Đồng Ngọc phá ra cười trêu chọc.

- Phải đó, vai hợp với người vô cùng nha – Diệp Hân cười thầm đáp :”Để rồi xem, ai hơn ai thì biết. Trúng mà đòi khôn hơn vịt . Người viết kịch bản là tui mà, haha”

- Vậy thì vai các chú lùn thì sao? Em nào nhận – Chị Thanh bèn lên tiếng hỏi.

Ngay lúc đó, Lập Khiêm bước vào nhìn Diệp Hân hỏi:

- Này! Xong chưa, mau về thôi.

Chị Thanh vừa thấy Lập Khiêm thì mừng rỡ lên tiếng hỏi:

- Nghe nói em đồng ý hát trong buổi văn nghệ của trường đúng không? Em định hát bài gì?

Diệp Hân nghe nói thì toát cả mồ hôi ra. Vốn dĩ nhỏ định hôm nay nhân cơ hội tên này vui vẻ vào ngày sinh nhật mà năn nỉ hấn ta. Chỉ tại nhỏ không muốn ông anh họ của Đồng Ngọc được nước thì hồng hách nên mới hứa bừa như thế. Ai dè, vẫn chưa kịp nói đã bể mảnh thế này. Tiêu rồi, tiêu thật rồi....

Nhỏ lật đật chạy về phía Lập Khiêm ngăn hấn ta lên tiếng:

- Đúng vậy, bạn ấy nhận lời rồi.

Lập Khiêm ngó người vài giây thì cũng hiểu ra chuyện gì bèn gật đầu. Sau nó ngắt tay nhỏ một cái hỏi nhỏ:

- Bà đã hứa cái gì hả?

- Nhận lời đi, về nhà tui kể ông nghe.

- Về nhà bà biết tay tui.

- Ủ, về nhà đi tui làm thân trâu ngựa cho ông – Nhỏ ghiến răng nói.

- Nhớ đó – Lập Khiêm cảnh cáo nhỏ xong rồi thì nhìn chị Thanh nói – Hát thể loại nào cũng được hả chị.

- Ủ, đây chỉ là buổi văn nghệ thôi. Chứ chẳng phải thi gì hết, không cần phải hát mấy bài truyền thống hay dành cho tuổi học trò gì hết.

- Vậy em sẽ hát bài :” Câu chuyện tình yêu”

- Sẵn có ban nhạc ở đây. Em có thể hát thử ọi người nghe hay không, để ban nhạc giúp em phối hợp cho tốt.

- Dạ được.

Lập Khiêm bèn đi vào và bắt đầu hát.

Anh đến bên em thật dịu dàng

Môi hôn kia sao nhẹ nhàng

Ru tim em lạc trong những giấc mơ...

Cơn mưa kia sao một nhiều dần

Tình cờ đưa em yêu lại gần

Trong anh ngập tràn và nhiều lúc...

Cảm xúc như dâng trào

Từng phút ta tan vào

Định mệnh nào đã mang em

Cho anh cho hai ta đến bên nhau...

Nào có đâu xa vời

Dang rộng vào tay này anh nắm lấy

Yêu thương trong em sẽ luôn nhắc tên anh...

Ngọt ngào từng khoảng khắc

Em đã thấy trong đôi mắt đó

Khi anh nhìn em mọi vật xung quanh sao đứng yên lại...

Và khi hai ta gần nhau không ai chia lìa được đâu

Rồi anh tin em sẽ hạnh phúc nhất thế gian...

Bài hát được Lập Khiêm cover lại với giai điệu trầm buồn cộng với chất giọng trong ấm của cậu ấy. Phải nói là không có điểm nào chê được. Lâu rồi Diệp Hân không nghe Lập Khiêm hát sống như vậy. Nhỏ ngay người lắng nghe, những cảm xúc rung động khi lần đầu nghe cậu ấy hát ủa về.

Lập Khiêm hát xong, mọi người bèn vỗ tay ầm ỹ.

Nhỏ Hằng bèn lại gần anh của Đồng Ngọc nói:

- Thật ra mình rất thích nghe bạn hát. Sự thích đó đã phát triển thành tình yêu rồi. Mình là người rất thủy chung trong tình yêu. Có câu nói thế này :” Không gì làm tình yêu xa cách, chỉ có hồi nách làm xa cách tình yêu”. Cho nên xin lỗi, mình đã hết yêu bạn rồi. Về nhà tắm lại đi nha. Chứ mắc công nhọc mắt với người hát hay hơn mình lắm

Nhỏ Hằng cười chế giễu khiến anh họ của Đồng Ngọc giận tái mặt nhưng vẫn không dám nói gì.

- Được rồi, quyết định chú lùn thứ 7 sẽ giao cho Lập Khiêm đóng đi chị - Diệp Hân bèn đền nghị.

- Quá tốt rồi, quyết định vậy đi

45. Chương 45: Tội Mình Quen Nhau Đi.

- Khiêm à! Cho tui mượn tay ông coi xem - Vừa về đến nhà, Diệp Hân đã bỏ nhào nắm lấy tay của Lập Khiêm tỉ mỉ xem xét.

- Bà xem cái gì - Lập Khiêm có chút bối rối khi bị Diệp Hân nắm lấy tay mình.

- Thì xem chỉ tay của ông một chút chứ xem cái gì - Diệp Hân dán mắt vào bàn tay của Lập Khiêm nói - Woa....phải nói đây là bàn tay của thiên tài nha. Nhìn xem, nhìn xem....đường học vấn dài như vậy, cao như vậy, chứng tỏ chủ nhân của bàn tay này phải nói là tuyệt đỉnh thông minh. Đường sinh tử dài và liền mạch, chứng tỏ chủ nhân của bàn tay này là người sống rất thọ, mà chỉ có người tốt và siêng năng tập thể dục mới sống thọ như thế nha. Đường công danh rộng mở. Mà bàn tay này lại mềm mại, từng ngón tay suông đuột nõn nà, chỉ có ở những người cao sang mà thôi. Đến con gái còn phải ganh tỵ.

Được nhờ khen ngợi nhưng Lập Khiêm không cảm thấy tự hào gì, nhưng nhờ nắm tay cậu xăm xê còn rờ rẫm khiến Lập Khiêm đỏ cả mặt. Dù gì con trai con gái vẫn có sự khác biệt mà. Nhưng vốn dĩ biết tông nhà này chẳng có chuyện gì mà tự nhiên gở chứng như vậy, chắc chắn là định giở trò.

Lúc cậu nói với nhỏ về nhà sẽ biết tay cậu, chắc chắn nhà này đang cố tình biến tấu lời cậu nói thành như vậy để hồng trồn tội mà thôi. Cậu hiểu rành nhỏ quá mà.

Cậu giựt tay mình lại, nghiêm sắc mặt nhìn Diệp Hân nói:

- Được rồi. Tự thú hay là tra khảo đây.

- Tự thú....

Diệp Hân mếu máo, gãi đầu gãi tay kể lại sự việc, vì ghét anh họ của nhỏ Ngọc mà lôi cậu vào.

- Với lại mình nghĩ, dù gì chúng ta cũng phải quay một buổi sinh hoạt ở trường và đây là thời cơ thích hợp nhất đó thôi.

- Ủ, cũng đúng....- Lập Khiêm gật đầu.

- Thấy chưa, mình biết mà - Diệp Hân đắc ý reo lên, tâm trạng vui sướng như bay lên chín tầng mây.

- .

“ Bạch ” – tâm trang của nhỏ từ trê cao bị rơi tự do xuống đất.

- Đừng nhưng nhị gì nữa, cứ quyết định như vậy đi nha – Nhỏ vỗ thúc ép.

- Cái này còn phải tùy.

- Tùy cái gì?

- Tùy vào cái bánh kem của bà ngày hôm nay.

Diệp Hân há hốc miệng....lo cái vụ về nhà bị tinh sỏ mà quên mất cái vụ bánh kem.....Nhưng mà...

- Khoan đã, vậy ông có biết hôm nay cũng là ngày gì hay không?

- Hôm nay cũng là ngày sinh nhật của bà.

Nhỏ gật đầu lia lịa.

- Tui làm bánh tặng quà cho ông. Vậy còn tui thì sao.

- Biết rồi – Lập Khiêm mỉm cười nói – Vào nhà tui đi.

Vào đến phòng Lập Khiêm, nhỏ đã thấy trên bàn cậu có một món quà .

- Mở ra thử đi – Lập Khiêm nhìn nhỏ giục.

Diệp Hân tò mò mở ra xem bên trong là gì Chiếc hộp quà hình vuông rất tinh tế, Được cột bằng dây nơ màu xanh lá bằng lụa rất đẹp, chỉ cần rút sợi dây nơ và mở nắp hộp ra là được nhìn thấy món quà bên trong.

Vừa nhìn vào món quà bên trong, Diệp Hân há hốc miệng reo lên, bởi vì món quà là những quả trứng rồng được trang trí cực kì đẹp với nhiều hoa văn, thậm chí có cả những gương mặt cười, từ giận dữ đến vui vẻ.

Nếu vừa nhìn vào, ai cũng sẽ nghĩ đây là món quà mua ở cửa hàng, nhưng Diệp Hân nhìn vào, nhỏ biết ngay là không phải, bởi vì....trong những cái trứng đó có dấu hiệu mặt trăng và mặt trời.

Diệp Hân và Lập Khiêm, hai cái tên, tưởng chừng bình thường như nhiều cái tên khác. Nhưng thật ra, hai cái tên này từ lúc hai đứa sinh ra đã được đặt vì nhau.

Nghe mẹ kể lại, ba nhỏ và ba Lập Khiêm vốn là bạn thân, hai người vợ lại cùng mang thai một lúc, lại trùng hợp sinh cùng ngày..

Theo quan niệm của ông bà, đặt tên con cái nên chọn quần có dấu 卐 (tức là dấu ^ này nè), bởi vì dấu ^ tượng trưng cho nóc nhà. Người có tên có dấu này, mai sau sẽ có mái ấm gia đình cho riêng mình. Cho nên ba mẹ hai bên đề quyết định đặt tên cho con có dấu này.

Diệp Hân sinh ra trước, ánh mặt trời rực rỡ như hân hoan đón chào ngày mới. Mẹ nhỏ lại hy vọng nhỏ sau này nhỏ luôn vui vẻ hạnh phúc, nên chọn tên Hân cho nhỏ, nghĩa là vui vẻ. Cho nên cái tên Diệp Hân ra đời.

Lập Khiêm ra đời muộn hơn vào lúc trời tối, ánh trăng khiêm nhường luồn trong đám mây. Lại muốn con trai lớn lên làm người khiê nhường lấy đức độ khoan dung mà làm người nên đặt cho cậu cái tên Lập Khiêm.

Cả tên và chữ lót của hai đứa đều có dấu ^, nghĩa là cả hai sau này lớn lên đều có hai nhà.

Chính vì sự trùng hợp này mà hai gia đình quyết định xây nhà gần nhau. Và hai đứa trẻ như nhỏ và Lập Khiêm được xem là thanh mai trúc mã là vì vậy. Ba mẹ ha bên đều mong rằng hai đứa sau này lớn lên có thể kết hôn sinh con. Nhỏ sẽ là người luôn mnabg nụ cười hạnh phúc đến cho Lập Khiêm, còn Lập Khiêm thì sẽ luôn nhường nhịn chăm sóc nhỏ.

Lúc nghe kể chuyện, nhỏ phì cười, trên đời này , thế kỷ nào rồi mà còn nói mảy chuyện này.

Nhưng mà hình như luôn là như vậy, hai đứa bù trừ cho nhau đến bây giờ. Diệp Hân chưa thấy Lập Khiêm vui vẻ bên ai như bên nhỏ, và từ trước đến giờ, nhỏ luôn được Lập Khiêm chăm sóc giúp đỡ. Và hai đứa đã lấy biểu tượng mặt trăng và mặt trời làm ký hiệu của nhau. Nhỏ là mặt trời, Lập Khiêm là mặt trăng.

- Tất cả đều là do ông làm – Diệp Hân cảm xúc nói.

- Có qua có lại mà, bà tặng tui bánh kem tự làm, tui cũng tặng bà quà chính tay mình làm.

Diệp Hân âm thành thở dài. Tên này bỏ ra món quà quý giá quá trời, còn nhỏ, làm bánh cũng không xong.

- Vậy ông chờ đi, tui về nhà làm bánh qua tặng ông.

- Làm ở nhà tui đi, làm ở nhà bà, mắc công mẹ bà ại chém bà bay đầu cho xem.

Nghĩ Lập Khiêm nói cũng có lí, nhỏ gật đầu có chút cảm kích Lập Khiêm vì đã lo nghĩ cho nhỏ, không ngờ cậu lại buông thêm một câu khiến cho sự cảm động của nhỏ bay đi mất tiêu.

- Thật ra để đề phòng bà bỏ những thứ bậy bạ vào trong bánh, chẳng hạn như hột gà thúi....

Diệp Hân giận....hóa ra tên này biết. Chắc mẹ nhỏ đã qua than phiền về nhỏ với mẹ Lập Khiêm. Nhỏ đến khổ với mẹ của mình.

Nhìn căn bếp với đầy đủ dụng cụ làm bánh và nguyên liệu, Diệp Hân mới hiểu Lập Khiêm không cho nhỏ cơ hội thoát thân. Dù sao cũng phải bắt tay vào làm bánh, cái công thức gì gì đó, cũng phải nhìn lại lần nữa. Thật là khổ. Mẹ Lập Khiêm năm nào cũng làm bánh sinh nhật cho hai đứa, cũng rất thích làm bánh nên trong nhà, dụng cụ đều đầy đủ.

Nhìn nhỏ đánh trứng chậm rì khiến Lập Khiêm xoắn tay bước đến nói:

- Đánh như bà chừng nào có bánh ăn.

- Có giỏi thì đánh đi – Nhỏ bĩu môi đáp.

Thế là Lập Khiêm đánh trứng sánh bóng, và mịn vô cùng.

- Nhìn thử xem, soi mụn trên mặt bà được luôn đó.

Biết Lập Khiêm đá để mình, Diệp Hân cũng không vừa bước đến soi mặt mình vào trong thau trứng vừa được đánh kia, chép miệng tự sướng:

- Ông trời thật lắm tai ương, sao mình lại dễ thương thế này.

- Xìtự sướng thấy sợ - Lập Khiêm bĩu môi nhìn nhỏ.

- Ông cũng nên soi lại đi, nó cũng soi thấy mụn của ông đó . Dạo này mặt ông cũng nổi mụn ghê thật, không tin soi thử đi.

- Bày đặt bắt chước người ta....

- Sao lại là bắt chước, khác hoàn toàn mà, không tin ông soi thử xem- Nhỏ cười gian nói.

Lập Khiêm nhún vai bước đến ngó vào thau trứng.

- Sát xuống, sát xuống chút nữa mới thấy được mụn của ông.

- Được thôi, ai sợ ai – Lập Khiêm hất mặt rồi cúi người nhìn vào thau trứng để xem nhỏ giờ trò gì. Diệp Hân chỉ chờ có thể liền ụp mặt Lập Khiêm vào trong thau trứng.

- Haha, mặt ông giờ đẹp trai vô cùng.

Lập Khiêm nhìn nhỏ, tức giận bèn thò tay vào thau trứng:

- Để tui giúp bà đẹp hơn.

Sau đó nhanh tay trét phần trứng trên tay mình vào mặt Diệp Hân.

- Mặt ông vàng quá, để tui giúp ông đánh phấn cho đẹp.

Nói xong nhỏ lấy bột làm bánh trét lên gương mặt đầy trứng của Lập Khiêm. Lập Khiêm cũng lấy bột trét lại. Sau cùng thì kẻ núp người quăng bột đầy cả ra bếp, tiếng cười, tiếng la ầm ĩ trong buổi làm bánh. Cuối cùng hai người một phờ với gương mặt đầu tóc và quần áo đầy bột ngồi tựa lưng vào nhau.

- Giờ sao đây? Sinh nhật không có bánh kem – Lập Khiêm thở dài nói - Dù sao bánh kem cũng không biết làm, vật liệu có cũng như không.

Nghe Lập Khiêm nói vậy, Diệp Hân liền ngẩng đầu hỏi:

- Sao lại không có bánh kem, chẳng phải năm nào cô cũng đều làm bánh kem chúc mừng sinh nhật hai đứa mình hay sao?

- Không có. Ba mẹ về ông rồi – Lập Khiêm bèn nói cho nhỏ biết.

Diệp Hân giờ mới biết, hóa ra ba mẹ Lập Khiêm về quê rồi, hèn chi cậu cứ nhất quyết bắt nhỏ làm bánh kem. Trong đầu nhỏ lập tức lóe lên một ý tưởng.

Dù sao bánh cũng làm từ bột và trứng chứ gì. Vậy thì

Nhỏ đứng bật dậy, rửa mặt và tay chân sạch sẽ, bắt đầu công cuộc tạo ra chiếc bánh kem. Lập Khiêm ngơ ngác nhìn nhỏ đang sáng chế ra chiếc bánh kem có thể nói là độc nhất vô nhị với cái đầu không giống ai của nhỏ.

Chiếc bánh kem cuối cùng cũng hoàn thành.

- Đẹp Không? – Nhỏ cười toe toét hỏi.

Lập Khiêm nhìn chiếc bánh kem, tầng bột được làm từ cơm. Nhỏ lấy cơm nguội hâm nóng lại rồi ép vào một cái nồi đáy bằng nhỏ, sau đó đổ ra một cái đĩa, cơm tạo hình như chiếc bánh bông lan lớn vừa được nướng chín chờ phủ kem. Nhỏ đập trứng, bỏ chút gia vị, sau đó chiên bằng chảo không dính một lớp dày. Tạo ra lớp trứng hình tròn vàng óng ánh, úp lên cái bánh bằng cơm. Sau đó, là cà rốt cắt hình trái tim, hình sao....đã được luộc, cà chua...hành là luộc, đem tất cả trang trí lên cái bánh xinh đẹp kia. Trên đó thay vì viết tên, nhỏ đã đặt một mặt trăng và một mặt trời tượng trưng cho hai đứa.

Có thể xem như đây là cái bánh kem độc nhất vô nhị, ấn tượng vô cùng và là cái bánh kem mà Lập Khiêm thích nhất từ trước đến giờ của cậu.

- Đẹp lắm – Lập Khiêm phì cười khen ngợi.

- Chứ sao nữa – Nhỏ hất mặt tự xưng.

Sau khi chén sạch sành sanh cái bánh kem kinh điển của nhỏ, hai đứa dựa lưng vào tủ bếp nói chuyện. Lập Khiêm nhìn nhỏ nói:

- Thật ra bà rất thông minh. Chỉ tội không bao giờ chịu động não cả.

- Ừ.

- Tính tình rất tốt, chỉ mỗi tội quá vô tư, nhiều lúc khiến người khác tức giận.

- Ừ

-

- Tụi mình quen nhau đi.

- Ừ - Nhỏ vô thức ừ tiếp, nhưng sau đó kêu lên – Hả

46. Chương 46: Vậy Nghĩa Là Ông Thừa Nhận Ông Thích Tui

- Này....- Nhỏ Hằng khẽ lay người Diệp Hân gọi .
- Hả - Diệp Hân giật mình ngơ ngác hỏi.
- Bà làm gì mà từ nãy giờ như người mất hồn vậy hả - Nhỏ Hằng chất vấn cái bộ dạng ngơ ngẩn ngẩn của nhỏ suốt buổi học.
- Tui hỏi bà cái này nha – Diệp Hân lưỡng lự một lúc rồi mới nói.
- Cái gì?
- Có khi nào...uhm, có khi nào...bà thích một người bà từng từ chối hay không?
- Nhỏ hằng nhìn nhỏ nghi ngờ hỏi:
- Sao tự nhiên lại hỏi vấn đề này? Không phải là bà ...
- Thật ra thì....- Diệp hân bối rối kể có chút thất vọng...- Lúc tui hỏi lại, ổng chỉ nói đúng một câu :
“Thật ra từ khi chúng ta bắt đầu cá cược thì mình đã thua rồi”
- Vậy nghĩa là sao? – Nhỏ Hằng ngó người hỏi lại.
- Nếu tui biết thì cần gì phải ngồi thơ thẩn thế này chứ - Nhỏ chẹp miệng than.
- Nhỏ Hằng đưa tay lên cảm xoa xoa, nắm nắm một tí rồi chọt reo lên.
- Hay là vụ cá cược đó.
- Vụ nào? – Nhỏ gãi gãi đầu hỏi, vô tâm vô tính như nhỏ, nói ra rồi thôi, có bao giờ để bụng đâu mà nhớ.
- Thì chẳng phải hai người cá cược với nhau, nếu ai yêu đối phương trước là đồ con cháo con đó – Nhỏ Hằng bèn nhắc nhở.
- Á....- Diệp Hân chọt nhớ ra vụ cá cược này – Vậy ổng nói như vậy có nghĩa là....
- Nghĩa là ổng thích bà chứ còn sao nữa. Thích từ lâu lắm rồi, cho nên mới nói bắt đầu cá cược thì ổng đã thua rồi – Nhỏ hằng cười khoái trá đáp .
- Nhưng mà...chẳng phải trước đó, ổng đã từ chối tui công khai trước trường hay sao? Làm sao có thể thích tui từ lúc đó chứ...
- Nếu muốn biết, có thể thử mà.
- Làm thế nào? – Nhỏ tò mò hỏi.
- Hồi sau sẽ rõ, hehe – Nhỏ Hằng vỗ vai nhỏ đáp.
- Phản đối, sao lại có chuyện kỳ cục như vậy chứ - Đồng Ngọc dậm chân kêu lên đầy tức giận – Cái kịch bản này đúng là đồ bỏ đi. Viết lại cái mới – Bây giờ sau khi nghiên cứu xong kịch bản 1 phút 30 giây của Diệp Hân, nhỏ Ngọc mới nhận ra rằng, mình hoàn toàn sai khi được phân công cho vai công chúa này, càng tức hơn nữa là Hiểu Huy lại nhận vai hoàng tử.
- Phản đối vô hiệu – Nhỏ Hằng lè lưỡi trêu.
- Em muốn đổi vai, em muốn diễn vai bà mẹ kế - Đồng Ngọc nằng nặc đòi đổi vai cho bằng được.
- Đã phân công rồi, sao mà đổi được đây. Hiểu Huy, em cũng muốn đổi à – Chị Thanh bực bội hỏi.
- Em thì sao cũng được cả, chỉ là một vai diễn thôi mà – Hiểu Huy ôn tồn nói.
- Đồng Ngọc nghe vậy thì hơi tức giận, nói lấy:
- Vậy thì em không diễn nữa.
- Em như vậy là sao chứ, đây là tập thể chứ không phải cá nhân đâu – Chị Thanh lớn tiếng phê bình .

- Được rồi, để em đổi vai với bạn ấy cho chị, chỉ là vai diễn thôi mà – Diệp Hân bèn nhún nhường nói.

Chị Thanh nghe vậy thì cũng không miễn cưỡng nữa bèn gật đầu. Vậy là họ bắt đầu vào diễn tập.

Công chúa Bạch Tuyết say sưa ca hát trong một khu rừng và vô tình gặp được hoàng tử.

Diệp Hân và Hiểu Huy đối mặt với nhau cùng luyện tập. Đến khi tập xong, cả hai nhìn nhau ngượng ngùng.

- Vẫn chưa cảm ơn Huy về cuốn tập công thức.

- Không có gì, giúp được hân, mình rất vui.

Nhỏ cảm động nhìn Hiểu Huy.

Sau đó cả hai càng diễn càng ăn ý vô cùng. Cứ như thể cả hai vẫn còn quen nhau.

- Một không? – Hiểu Huy đưa chai nước cho Diệp Hân ân cần hỏi.

- Cũng hơi mệt, cảm ơn bạn – Diệp hân đưa tay quạt mồ hôi đón chai nước ướp lạnh trên tay của hiểu Huy.

Nhỏ vừa mở miệng chai nước ra định uống thì Lập Khiêm đã đưa tay cướp lấy chai nước của nhỏ. Sau đó, đưa lên miệng uống một hơi gần hết chai.

- Sao ông vô duyên qua dạ, nước của tui mà – Diệp Hân tức giận nhìn Lập Khiêm mắng.

- Tui khát, uống không được sao – Lập Khiêm trả lời cộc lốc.

Diệp Hân lườm mắt mắng:

- Uống đi, uống cho chết luôn đi.

- Để mình lấy cho Hân chai khác – Hiểu Huy thấy vậy bèn nói.

- Mình đi với Huy – Diệp Hân đứng dậy bấu môi với Lập Khiêm .

Vừa đi được mấy bước thì bị chai nước phang vào đầu khiến nhỏ phải kêu lên, sau đó trừng mắt quay lại nhìn kẻ gây ra tội ác. Vậy mà hắn ta cứ nhường nhường cái bản mặt đáng ghét kia thách thức nhỏ.

Diệp Hân tức lắm, nhỏ cắn răng trợn mắt muốn moi tim uống máu Lập Khiêm luôn. Quyết tâm không thềm đếm xỉa cái tên này.

Hết giờ về, Diệp Hân chạy đến bên Hiểu Huy nói:

- Có thể ỉnh quá giang về nhà một đoạn hay không?

- Được...- Hiểu Huy gật đầu.

Vậy là không nói không rằng, nhỏ lên xe Hiểu Huy bỏ ra về. Lập Khiêm đẩy xe chờ tới, siết chặt tay nhìn theo.

Về đến nhà, Diệp Hân vui vẻ chào tạm biệt Hiểu Huy. Lập Khiêm cũng về đến, nhìn cảnh tiễn nhau của hai kẻ kia mà không chút thuận mắt.

Diệp Hân liếc Lập Khiêm một cái định bước vào nhà thì...

- Mặt bà công nhận cũng dày thật, đúng là có vác chày đập cũng không thể vỡ ra được.

- Chả hiểu ông nói gì – Nhỏ nhún vai không thềm chấp.

- Bà chấp nhận đổi vai là vì muốn ở bên Hiểu huy phải không?

- Ủi đó, vậy thì sao?

- Bà bị người ta đá, vậy mà vẫn mặt dày bám theo là sao? – Lập Khiêm lớn tiếng nói.

- Là ai đá ai chứ? Rõ ràng tui là người đá mà. Bây giờ tui cho người ta cơ hội đeo đuổi tui lại không được hay sao, mắc mớ gì đến ông chứ. Sao giọng ông chua như dấm vậy, không phải là đang ghen đó chứ.

Lập Khiêm cắn môi một lát sau đó quyết định nói:

- Nếu tui nói tui ghen thì sao?

- Vậy nghĩa là ông thừa nhận ông thích tui. Vụ cá cược của chúng ta, tui là người chiến thắng – Nhỏ đắc ý nói.

Lập Khiêm lập tức sầm mặt, cắn ghiến răng nói:

- Có điên mới thích bà.

Nói xong Lập Khiêm đẩy xe vào trong nhà. Diệp Hân ở lại phì cười, để xem ai sẽ là người thua cuộc đây.

bà con cô bác than phiền rằng vì sao Diệp Hân chẳng có cơ hội nào phản công. Thì vâng, đây là cơ hội ấy , làm cho anh ấy ghen mà thổ lộ

47. Chương 47: Chúng Ta Bắt Đầu Lại Từ Đầu Được Không?

Sau khi nhỏ Ngọc xem tường tận từ đầu tới đuôi vở kịch kia. Nhỏ tức hộc máu, hối hận vô cùng vì sao lại nằng nặc đối vai cơ chứ. Bây giờ nhỏ muốn đổi lại thì có mà chết với chị Thanh.

Diệp hân và nhỏ hằng thừa dịp trên tức:

- Bởi thế mới nói. Ông ẻo đối tới đối lui làm gì, vụt mất cơ hội bây giờ thì hối hận.

- Công chúa Bạch tuyết, ta yêu nàng...- Nhỏ Hằng cố tình gửi về phía nhỏ một nụ hôn gió khiến nhỏ Ngọc nhìn thấy cảm này mà tức hộc máu.

Hai nhỏ nhìn nhỏ Ngọc muốn xé nát cái kịch bản mà ôm bụng cười. Nhỏ Hằng vỗ vai Diệp Hân nói:

- Bây giờ thì tui công nhận, cái kịch bản của ba độc đáo thật.

- Chứ sao nữa – Diệp Hân hất mặt đáp.

- Được rồi mọi người, tập trung vào diễn đi – Chị Thanh vỗ tay hô – Sắp đến ngày công diễn rồi.

Quả nhiên càng đến gần ngày diễn, sự tàn bạo đáng sợ của chị bí thư đoàn trường – chị Thanh, càng đáng sợ hơn nữa. Thời gian tập luyện nhiều hơn nữa. Ngày nào cũng diễn tập đến tối mịt mới về.

Nhỏ với nhỏ Hằng phải tranh thủ học bài vào những lúc rảnh rỗi, mặc dù đội kịch sẽ được miễn kiểm tra bài trong tuần này. Nhưng kiến thức thì không thể để hồng một phút nào, nhất là với cái đầu ngốc của nhỏ, cần phải để khối kiến thức nó liên mạch với nhau.

Mà Lập Khiêm dường như cũng bận rộn chuyện gì đó, cậu ít xuất hiện, dạo trước ngoài giờ học ra, rồi về nhà, sau đó cả buổi cũng chẳng thấy Lập Khiêm đâu cả. Chỉ đến trường để học và luyện tập văn nghệ một chút rồi đi ngay. Diệp hân muốn hỏi nhưng nhỏ muốn biết Lập Khiêm có thích mình hay không nên quyết tâm giữ thái độ trên tức Lập Khiêm như thế.

- Nói thiệt đi, ông đang ghen đúng không?

- Hân, xuống đất đi hân, đu cột điện coi chừng điện giật đó – Lập Khiêm ngẩng lên trời quấy quấy tay với không khí nói.

Diệp Hân không thềm chấp nói.

- Rất yêu tự do nhưng vẫn lo bị ế, cho nên đang buồn đang chán, ai tán yêu luôn. Có ai không ta?

- yêu chó yêu mèo còn hơn yêu bà - Lập Khiêm bĩu môi nói.

- Đem yêu thương xếp vào quá khứ, ông yêu ai thì kệ cha ông chứ - Nhỏ bực tức hát một câu mắng ****.

Vậy là hai đứa lại cạch mặt nhau.

Hôm nay bài học toán khó đến choáng cả đầu, diễn kịch lại một phờ cả râu. Lập Khiêm không đến trường.

Vậy là lấy ai dạy nhỏ học đây.

Nhỏ Hằng học khá hơn, nhưng lại không biết dạy cho nhỏ thế nào.

- Để mình dạy Hân cho – Hiểu Huy đưa nhỏ về nhà giùm bỗng lên tiếng đề nghị khi nhỏ chuẩn bị vào trong nhà.

- Không sợ bạn ấy giận sao? – Diệp Hân nghĩ đến Đồng Ngọc bèn nói.

- Thật ra, lúc mình nhận lời quen Đồng Ngọc, mình đã biết bạn ấy không thích mình – Hiểu Huy cười ngượng nói – Cho nên mình nghĩ bạn ấy sẽ không chú ý đến việc mình giúp bạn đâu.

Diệp Hân vừa nghe xong thì trong lòng buồn vô cùng. Nhỏ biết Đồng Ngọc không thật sự thích Hiểu Huy, chỉ đơn thuần là căm ghét nhỏ nên muốn cướp Hiểu Huy khỏi tay của nhỏ. Nhưng Diệp Hân không ngờ rằng, ngay cả tư cách thua cuộc nhỏ cũng không có, bởi vì Hiểu Huy dù biết Đồng Ngọc không thích mình, vẫn chấp nhận ở bên cạnh nhỏ ấy.

- Bạn thích bạn ấy đến vậy sao – Nhỏ chưa xót nói – Mình nghĩ sẽ có lúc bạn ấy hiểu tình cảm của bạn thôi mà.

- Không sao. Bạn ấy thích mình hay không cũng vậy thôi. Bởi vì mình không thích bạn ấy.

Hai mắt của Diệp Hân xuyết rơi xuống đất, miệng nhỏ cũng há to nhìn Hiểu Huy kinh ngạc.

- Sao lại như vậy – Diệp Hân cứ nghĩ vì Hiểu Huy thích nhỏ Ngọc nên mới gạt bỏ tình cảm hai năm trời của bọn họ qua một bên mà đá *** nhỏ cơ chứ.

Hiểu Huy cuối cùng dựng xe đến trước mặt nhỏ lấy hết can đảm để nói:

- Bởi vì từ trước đến giờ, người mình thích vẫn luôn là Hân, chưa hề thay đổi.

Lân này, nhỏ thấy đất trời chao đảo như phát cuồng trước mặt nhỏ, lời Hiểu Huy nói cứ như tiếng sét đánh rền bên tai nhỏ.

- Mình biết, Ngọc vì ghét bạn nên mới vờ tiếp cận mình rồi tỏ tình. Mình đã suy nghĩ rất lâu trước khi nhận lời bạn ấy. Có lẽ mình thật ngốc khi quyết định như vậy. Bạn có biết vì sao mình lại quyết định như vậy hay không?

Hiểu Huy nhìn nhỏ hỏi, Diệp Hân chỉ có thể chớp mắt bối rối mà không thể trả lời. Hiểu Huy khẽ cười buồn nói tiếp:

- Không phải chỉ có con gái mới muốn kiểm định mức độ tình cảm của bạn trai đối với mình là bao nhiêu. Con trai cũng muốn biết như vậy...Mình thừa nhận, mình thích bạn, cảm giác ở bên bạn rất vui vẻ. Nhưng mà, mình luôn cảm thấy bạn đối với mình chỉ dừng ở mức độ tình bạn mà thôi. Người trong lòng bạn không phải mình mà là Lập Khiêm.

Diệp Hân hoàn toàn chết lặng trước lời thú nhận của Hiểu Huy.

- Có lẽ bạn không để ý, nhưng hề bạn thấy hình ảnh hay bất cứ thứ gì gợi nhớ đến Lập Khiêm bạn thường mắng tên khốn này, tên khốn nọ. Mình không biết là bạn ghét thật sự hay những lúc đó, trong lòng bạn nhớ bạn ấy nữa. Có lẽ mình quá nhạy cảm cho rằng bạn vẫn còn thích Lập Khiêm, nhưng là bởi vì mình biết bạn từng thích bạn ấy cho nên trong lòng luôn có cảm giác bất an. Và mình muốn khảo nghiệm thử, mình muốn biết, tình cảm bạn dành ình là như thế nào. Nếu bạn thật sự thích mình, chắc chắn bạn sẽ có chút níu kéo, bạn sẽ rất đau buồn cho nên mình thử chấp nhận cặp kè với Đồng Ngọc. Và mình biết, mình đa sai lầm rất nhiều. Bạn là Diệp Hân, là mặt trời vui vẻ, bạn là người biết biến đau thương thành sức mạnh, ình thấy mình đã sai lầm như thế nào. Và khi mình nhìn thấy hình ảnh bạn và Lập Khiêm vui vẻ bên nhau, mình cảm thấy rất ghen tỵ. Mình nhận ra, trước đây khi ở bên mình, nụ cười của bạn cũng trong trẻo như vậy. Bây giờ mình mới biết, mình mặc kệ trong lòng bạn có ai, chỉ cần có thể bên cạnh bạn vui vẻ từng ngày là đủ lắm rồi.

Cho đến bây giờ, Diệp Hân mới hiểu trong lòng Hiểu Huy cũng có nỗi khổ tâm. Là chính nhỏ đã tạo nên nỗi khổ tâm này cho cậu ấy.

- Chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?

- Bà đừng nói với tui là bà gạt đầu rồi nha – Nhỏ Hằng tức giận nhìn nhỏ.

- Tui chưa gặt đầu nhưng mà....
 - Trời ơi! Sao tui lại xúi bà làm thân với Hiểu Huy để Lập Khiêm ghen chứ , để rồi ra cơ sự này - Nhỏ Hằng vò đầu tự than trách.
 - Thật ra tui cảm thấy , nếu tui là Hiểu Huy , tui cũng sẽ làm như vậy – Nhỏ bức rút nói nhỏ.
 - Được, tui cho là Hiểu Huy không sai đi, nhưng dù gì mọi chuyện cũng đã qua rồi, chẳng lẽ bà tính quay lại với cậu ấy hay sao.
 - Quay lại thì có sao đâu. Dù gì tình cảm hai năm trời cũng không phải giả dối mà.
 - Còn lập Khiêm thì sao? Bạn ấy cũng thích bà mà.
 - Thì vẫn là bạn bè chứ sao? Ông có nói là thích tui đâu – Nhỏ giãy nảy đáp.
 - Bạn bè? Bà tự hỏi lòng mình lại đi. Nếu bà thật sự xem Lập Khiêm là bạn. Vì sao lại muốn biết tình cảm của Lập Khiêm đối với bà, vì sao muốn chọc cho bạn ấy nổi ghen. Thật sự chỉ là bạn thôi ư. Còn nữa tình yêu là phải cảm nhận được, chứ không phải đòi hỏi phải nói ra thì mới là yêu. Biết bao nhiêu thằng nói anh yêu em. Nhưng có được mấy thằng yêu thật sự chứ? Chỉ sợ cả thế giới này đều biết ông thích bà, chỉ có mình bà là không biết mà thôi. Tui khuyên bà, nghĩ thật kỹ lại xem, người bà thích là ai? Đừng để mình hối hận.
- Nhỏ Hằng bỏ đi để lại một tâm hồn dao động ở lại với nhỏ. Chấp nhận quay lại với Hiểu huy hay mỗi món trong hy vọng với Lập Khiêm.

48. Chương 48:

Tập luyện mệt, tới ngày công chiếu buổi hẹn hò tiếp theo. Diệp Hân cũng không có đủ sức để mà xem nữa. Nhưng nhỏ nhắm đi nhắm lại, không biết họ đã dùng cảnh quay nào để làm buổi hẹn hò tiếp theo nữa. Vì buổi hẹn hò mà nhỏ đang quay chẳng phải là buổi quay tại trường hay sao. Mà cảnh sinh hoạt chung chính là quay cảnh biểu diễn văn nghệ, tức vở kịch kia, nhưng còn chưa diễn kịch mà.

Mà thôi, Diệp Hân chẳng buồn quan tâm nữa. Nhỏ cứ thế đánh một giấc tới sáng.

Sáng hôm sau, Diệp Hân vừa đến lớp, lập tức nhiều cái đầu thò vào lớp nhỏ chỉ trỏ, cả bạn bè nhỏ cũng nhìn nhỏ đầy yêu thích. Chuyện gì đã xảy ra vậy, đột nhiên nhỏ thấy mình như con thú bị nhốt trong lồng mắc sức người ta nhìn ngắm.

- Cảm giác thế nào? – Nhỏ Hằng đập vai nhỏ hỏi.
- Cảm giác gì? – Diệp Hân ngơ ngác hỏi lại.
- Cảm giác trở thành người nổi tiếng chứ gì nữa?

Nhỏ nhắm mắt khó hiểu.

- Bà có biết hay không hả? Đến ngay cả fanclub cũng công nhận bà và Lập Khiêm rất xứng đôi. Hai người được gọi là cute couples (cặp tình nhân dễ thương)

Hai người được cho là Song hye kyo và bi rain của Việt Nam. Từ áo đôi, dây chuyền tình nhân, giày dép ...hai người mặc đã trở thành phong trào săn lùng của mọi người. Còn nữa nha, chương trình đã trở thành chương trình được mong đợi nhất tuần. Có người còn yêu cầu là tăng cường thêm ngày công chiếu. Cái bánh sinh nhật của bà làm tặng Lập Khiêm được mọi người like mạnh, mấy quả trứng lập Khiêm tặng bà cũng được like nhiều vô số kể chỉ trong vài phút đăng hình lên. Nhiều người đã để lại ment là sẽ bắt chước quà tặng để tặng người yêu mình. Cột điểm chấm xem bà có xứng với Lập Khiêm đã lên tới 100% luôn rồi, ghé chưa. Cứ theo mức độ này, chắc chắn chương trình sẽ càng ngày càng hot à xem.

Nghe nhỏ Hằng luyên huyên một hồi, Diệp hân mới biết. Hóa ra là, hôm sinh nhật, nhỏ đã bị quay lén và buổi quay này trở thành buổi ghi hình hôm qua. Hèn chi chẳng thấy chú đạo diễn giục già gì cả. Chẳng biết buổi quay tiếp theo họ sẽ quay cái gì?

Cuối cùng, buổi diễn văn nghệ cũng đã đến, chị Thanh đồng dạ nói với mọi người khi tất cả đều thay trang phục xong hết.

- Nghe cho rõ đây. Vì khách nước ngoài đa phần không hiểu được tiếng việt. Đây cũng là lí do vì sao chị chọn diễn câu chuyện cổ tích nước ngoài thay vì trong nước. Khán giả họ dễ dàng nhận ra nhân vật qua trang phục. Nhưng vì câu chuyện được cải biên ới lạ. Cho nên sẽ có những câu thoại bằng chữ lớn xuất hiện trên sân khấu. Còn các em sẽ có những câu thoại nhắc tuồng ở hai bên cánh gà...tuyệt đối làm theo lời thoại ở bên trong nghe rõ không? Còn nữa, vở kịch này sẽ được ghi hình lên tivi – Chị Thanh khẽ tăng hắng mấy cái nhìn Diệp Hân và Lập Khiêm rồi nói tiếp – Cho nên phải cố diễn thật tốt, đừng để xấu hổ trường có biết chưa.

Chú lùn thứ 7 hay tin, không quảng nguy hiểm xông vào cứu nàng bạch tuyết. Trước tình cảm chân thành của chú lùn, nàng bạch tuyết cảm động vô cùng. Nàng chấp nhận ăn trái táo độc để cứu chú lùn thứ 7.

Công chúa bạch tuyết đã chết, không còn ai thừa kế đất nước, tên hoàng tử nước láng giềng nhân cơ hội xua quân tiến vào. Nhưng rất tiếc, quân đội của hắn đã bị quân đội của hoàng hậu ngăn chặn lại.

Chú lùn thứ 7 đau buồn đặt nàng công chúa bạch tuyết vào trong quan tài pha lê. Quỳ bên cạnh quan tài, nắm lấy tay nàng Bạch tuyết đau khổ rơi nước mắt.

Lập Khiêm diễn cảnh này vô cùng hay, khi nước mắt cậu rơi ra, khán giả cũng thấy xúc động trước tình yêu của hai người.

Đồng Ngọc lúc này đóng vai bà hoàng hậu bước đến nói:

- Công chúa sẽ không chết mà chỉ là ngủ mê cho đến khi có người thể hiện được tình cảm chân thành của mình đối với công chúa, nàng sẽ tỉnh dậy.

Cuối cùng cũng đã đến cảnh hôn nhau. Lúc tập luyện, bọn họ chỉ là giả vờ hôn nhau mà thôi. Trên sân khấu, quan tài đặt thấp, nhưng dưới khán đài không ai nhìn thấy được gương mặt của nhỏ, thế là Diệp Hân cứ thế mở mắt ra chớp chớp nhìn Lập Khiêm nhe răng cười trên ghẹo. Nhỏ cười muốn run người khi thấy Lập Khiêm diễn cảnh rơi nước mắt, trong khi ai cũng cảm động rơi nước mắt.

- Nhắm mắt lại – Lập Khiêm nhỏ giọng ra lệnh cho nhỏ.

Diệp Hân bĩu môi nhắm mắt lại, trong lòng mắng thầm “ làm như hôn thật ấy”

Nhưng nhỏ vừa suy nghĩ xong thì môi cảm thấy bị cái gì mềm mềm chạm vào, có vị ngọt, có độ ẩm....Từng thớ thịt trong người nhỏ căng ra, dây Neron chạy rần rần khắp cơ thể.

Huhu, nhỏ bị cưỡng hôn rồi.

Nụ hôn đầu tiên của nhỏ.

- Dạ rõ....

Vở kịch bắt đầu.

Nàng công chúa Bạch tuyết xinh đẹp có làn da trắng như tuyết, môi đỏ như son, sống vui vẻ bên trong tòa lâu đài. Hoàng tử nước láng giềng nghe danh tiếng nàng bèn lén lút đến gặp nàng. Bạch tuyết bị những lời lẽ ngọt ngào của hoàng tử làm chìm vào tình yêu với chàng.

Nhưng bà mẹ kế của nàng, bà hoàng hậu đã cho người ngăn chặn tình cảm của hai người và đưa bạch tuyết đến nhà của bảy chú lùn sinh sống. Hoàng tử lập tức lên đường tìm nàng, nhưng bị hoàng hậu dùng trăm phương ngàn kế ngăn chặn.

Ở đây, chú lùn thứ bảy nảy nở tình cảm với Bạch tuyết, nhưng chàng chỉ là một chàng câm. Vì mặc cảm, chú lùn thứ bảy chẳng dám thổ lộ với bạch tuyết rồi cuối cùng chứng kiến nàng ra đi cùng hoàng tử khi hoàng tử tìm đến. Chú lùn thứ bảy đau khổ dựng một cái lều bên cạnh nơi ở của bạch tuyết và hoàng tử.

Nhưng sau khi tìm được nàng Bạch tuyết, tên hoàng tử liền lộ rõ ý đồ của hắn. thật ra hắn cố ý tiếp cận nàng với ý đồ chiếm đoạt đất nước. Không ngờ ý đồ đó lại bị hoàng hậu biết được liền ngăn cản. Hắn một

mạch lặn lội đi tìm nàng, một mạch cho quân kéo đến, chỉ chờ bắt được nàng, sẽ dùng nàng uy hiếp và chiếm đoạt đất nước.

49. Chương 49: Chương Kết

Tất cả mọi người dưới khán đài reo lên phấn khích trước nụ hôn đầy kích thích đó, tiếng hò eo ầm ĩ, tiếng vỗ tay vang dội.

Diệp Hân mở bừng mắt trừng trừng nhìn Lập Khiêm, xem chút nữa nhỏ đã bật dậy kêu ầm lên, nếu như Lập Khiêm không nói tiếp câu thoại:

- Hỡi công chúa Bạch tuyết yêu kiều. Đã từ lâu ta yêu nàng, một tình yêu trong câm lặng. Giờ đây nhìn thấy nàng

Diệp Hân ghiền răng ra máu bằng mắt nói rằng:” Đợi kéo màn tui sẽ làm thịt ông”

Cuối cùng công chúa Bạch Tuyết cũng tỉnh dậy. Chú lùn thứ 7 lại mặc cảm với thân phận của mình nên quay lưng quyết định bỏ đi. Bạch Tuyết vội đuổi theo.

Không ngờ, tên hoàng tử xấu xa đã bắn một mũi tên về phía chú lùn thứ 7, và chú ngã xuống. Bạch Tuyết khóc nức nở

Sáu chú lùn kia mới chạy lại chứng kiến cảnh em trai bị bắn thì phần nộ quay quanh tên hoàng tử kia và dồn hắn đến một đỉnh núi và giết chết hắn ta.

Bạch Tuyết cuối cùng cũng nhận ra tình cảm thật sự của mình với chú Lùn thứ 7, cuối cùng cô đã nói mình yêu chú lùn thứ 7.

Như một sự kì diệu, ánh sáng bỗng tập trung bên xác chú lùn thứ 7 , khiến tất cả mọi người ngạc nhiên. Chú lùn thứ 7 bỗng tỉnh lại và biến thành một hoàng tử đầy khôi ngô.

Những chú lùn khác cũng biến trở thành những chàng trai khỏe mạnh .

Hóa ra, 7 người bọn họ là bảy hoàng tử của nước láng giềng. Bị mẹ con mụ dì ghẻ độc ác lập kế biến họ thành những chú lùn và đuổi ra khỏi đất nước.

Và chỉ có tình yêu chân thành, không vì vẻ ngoài xấu xí của hoàng tử mà khinh thường mới có thể hóa giải phép cho tất cả mấy người bọn họ.

Sau đó, họ đuổi cổ bà mẹ kế ra khỏi đất nước của mình. Hoàng hậu liền đứng ra tác hợp cho hoàng tử thứ 7 và bạch tuyết. Cuối cùng cả hai sống hạnh phúc bên nhau đến cuối đời.

Vở kịch kết thúc trong tiếng vỗ tay hoan hô của tất cả mọi người.

- Một chết được – Diệp Hân vừa tháo bộ đồ vừa than thở.

Sau đó, nhỏ hằm hằm bước đến chất vấn Lập Khiêm.

- Rõ ràng là hôn má mà, sao ông lại hôn môi tôi chứ.

- Tui làm theo kịch bản mà – Lập Khiêm hất đầu về phía nhỏ hằm, nhỏ vẫn còn cầm tấm bảng nhắc lời thoại, trên bảng còn ghi rõ hai chữ “ Hôn môi “ khá to.

Diệp Hân nhìn thấy hai chữ đó, xem chút là bị sax nước miếng của chính mình rồi. Nụ hôn đầu tiên đầy mong đợi của nhỏ phải diễn ra trong không gian lãng mạn đầy hoa với hương vị ngọt ngào mới đúng chứ, vì sao lại mất một cách trắng trợn trước mặt mọi người thế chứ.

Đã kích hơn nữa là Lập Khiêm đã phán một câu thế này.

- Bộ bà tưởng tui thích hôn môi bà lắm à. Nói không chừng, bà bị hôi miệng thì sao.

- Cái gì, ông nói ai hôi miệng. Xin lỗi nha, miệng tui còn thơm hơn miệng ông gấp 10 lần – Nhỏ tức quá bèn lớn tiếng nói.

- Vậy sao, để tui kiểm tra lại xem – Lập Khiêm vừa nói vừa kề mặt sát đến mặt của nhỏ.

Đột nhiên Diệp Hân thấy tim đập thành thịch, dường như mặt Lập Khiêm càng kề sát thì tim nhỏ càng đập mạnh hơn bao giờ hết. Chưa hết, nhỏ còn cảm thấy khắp người nóng ran lên, dường như máu nóng đang chảy lên mặt nhỏ, dường như mặt nhỏ đang nóng lên rồi nhỏ như.

Không xong rồi, cứ như thế nào thì có khi nào tim nhỏ nổ tung ra hay không.

Thế là Diệp Hân quyết định làm rùa rút cổ, giơ chân giậm mạnh vào chân Lập Khiêm một cái đau điếng sau đó bỏ chạy thật nhanh. Nhỏ núp vào một góc thở gấp, lấy tay chặn ngực. Lòng tự hỏi chuyện gì đang xảy ra.

Mấy ngày sau đó, cứ hễ ngồi học cùng lập Khiêm, Diệp Hân cứ thấy tim mình đập mạnh vô cùng, cảm giác này kỳ lạ đến nỗi khiến nhỏ không tài nào nhét vô được một chữ nào. Khiến Lập Khiêm mắng quá trời luôn.

Cuối cùng nhỏ nổi giận dưng dưng.

- Không cần ông dạy tui học nữa. Toàn mắng người ta. Tui biết tui ngốc, nhưng màHiếu Huy trước giờ chưa hề mắng tui nha.

- Được, vậy thì bà đi mà nhờ Hiếu Huy dạy cho bà. Đạo này tui cũng bận lắm, không có rảnh mà phí thời gian với kẻ ngốc như bà.

- Đi thì đi, ai thèm – Diệp Hân hất mặt thu dọn sách vở bỏ về nhà một nước.

Lập Khiêm nhìn nhỏ bỏ đi mà thở dài.

Từ sau ngày đó, nhỏ hễ thấy mặt Lập Khiêm là hất mặt lên trời không thèm nhìn, nhưng lập Khiêm đi rồi thì nhỏ bỗng cảm thấy rất buồn, nỗi buồn kì lạ, không biết vì sao. Có chút nuối tiếc hay gì gì đó, chính bản thân nhỏ cũng không biết.

Hiếu Huy lúc này lại luôn ở bên cạnh nhỏ, chăm sóc nhỏ rất ân cần và chu đáo. Nhưng Diệp Hân đối với hành động này lại không có cảm giác gì. Nhỏ bỗng nhớ mỗi khi Lập Khiêm nổi giận rồi bị nhỏ chọc cười. Nụ cười đó rất đẹp.

Diệp Hân lại thấy mặt mình đỏ bừng lên, tim đập rộn rã, chẳng lẽ....

Không thể nào?

Cảm giác này hoàn toàn khác với cảm giác trước đây, khác cái cảm giác trước khi tỏ tình với Lập Khiêm, cũng khác với cảm giác hẹn hò với Hiếu Huy. Giống như là cảm giác trước khi viết thư tình với Lập Khiêm là cảm giác mến một người, cảm giác hẹn hò với Hiếu Huy là cảm giác thích một người, nhưng cảm giác bây giờ còn hơn là thích....

- Hân...Mình đã nói chuyện chia tay với Đồng Ngọc rồi. Mình hy vọng bạn ỉnh cơ hội – Hiếu Huy bỗng nhiên nói.

Diệp Hân bối rối vô cùng, nhỏ không biết nên làm sao.

- Cho mình ba ngày để suy nghĩ đi.

- Nghĩ cái gì mà nghĩ nữa chứ. Bà phải thông cảm cho Lập Khiêm, bà có biết hay không? Cậu ấy chuẩn bị live show mới nên rất bận. Vậy mà vì bà, phải tham gia luyện tập với đội kịch mà không chút phàn nàn nào cả? Còn phải dạy bà học, bao nhiêu là việc như thế, vậy mà bà còn không chịu tập trung. Nếu là tui, không chỉ mắng bà đâu, tui không ký lũng sọ bà ra tui thì không làm người – Nhỏ hăng tức giận nói một hơi.

- Ông đang làm live show thật sao – Hèn gì mấy bữa nay nhỏ thấy tinh thần Lập Khiêm có chút mệt mỏi.

- Đây là địa chỉ facebook của Lập Khiêm, bà muốn biết thật sự ông ấy có thích bà hay không thì cứ lên face tìm thì biết – Nhỏ Hằng lấy giấy viết ra địa chỉ facebook của Lập Khiêm, sau đó nhỏ nói – Hôm nay là ngày công chiếu buổi liveshow của Lập Khiêm, tui đến đó xem đây. Nếu bà muốn đến thì gọi điện cho tui, tui có vé sẵn đây.

Nhỏ Hằng đi rồi, Diệp Hân nhìn địa chỉ trên tờ giấy hồi lâu.

Mặc dù nhỏ đã biết mình thích Lập Khiêm, nhưng mà cho đến bây giờ Lập Khiêm vẫn chưa từng bày tỏ gì với nhỏ hết. Cho nên nhỏ không dám hoài mong bất cứ điều gì. Bởi vì nhỏ sợ....

Diệp Hân sợ cái cảm giác của 2 năm trước đây, sợ nếu nhỏ lần nữa nói ra mình thích Lập Khiêm và không được đáp lại, tình bạn giữa cả hai lần nữa tan rã. Nếu như vậy thì nhỏ chẳng thà cứ duy trì như vậy, hằng ngày được bên cạnh nhìn thấy nụ cười của Lập Khiêm là được rồi.

Nhỏ lên mạng ngồi đọc face book của Lập Khiêm. Facebook của cậu dường như là trang riêng, rất ít người biết. Nhỏ thấy Lập Khiêm đăng rất nhiều hình của nhỏ.

Còn có nhiều câu stt như thế này.

- Làm sao để khiến cho cô bạn mình thích hiểu được tình cảm của mình.

Xem thêm những câu stt khác.

- Mình chỉ hy vọng nhìn thấy nụ cười của bạn ấy.

- Nếu như mình đủ can đảm bước đến nói với bạn ấy mình thích bạn ấy thì có lẽ sẽ không bao giờ thấy cảnh bạn ấy tay trong tay với người khác.

....

- Bạn ấy đã có bạn trai rồi, mình cảm thấy rất buồn.

- Trước đây, mình chỉ thích hát ối mình bạn ấy nghe mà thôi. Nhưng bây giờ, tui mình giận nhau rồi, bạn ấy không còn muốn nhìn thấy mình nữa. Cho nên mình muốn trở thành ca sĩ, để bạn ấy có thể nghe thấy giọng hát của mình.

- Mình đã làm một điều rất ngốc nghếch là đọc thư tỏ tình của bạn ấy trước lớp. Mình không cố ý, đó là một sự hiểu lầm.

....

Từng dòng mà Lập Khiêm viết lên dòng nhật ký của cậu đều rất buồn khiến Diệp Hân rất xúc động.

- Tính tong....

Diệp Hân ra mở cửa nhà của mình thì thấy Đồng Ngọc đã đứng đó, nhỏ ngạc nhiên nhìn Đồng Ngọc hỏi:

- Có chuyện gì mà bà đến đây.

- Mình- Nhỏ Ngọc đáp ứng....

Diệp Hân nhìn nhỏ Ngọc chờ đợi.

- Mình vừa nhận ra một điều khi Hiểu Huy nói chia tay với mình. Mình thật sự thích bạn ấy. Trước đây mình rất thích Lập Khiêm, bạn ấy được xem là mẫu người mà toàn bộ con gái đều thích, học giỏi, đẹp trai lại có tài. Nhưng bạn ấy không thích mình. Hiểu Huy tuy rằng không thích mình, nhưng bạn ấy rất dễ thương, mình đòi cái gì cũng chiều ý mình, lúc nào nhẹ nhàng. Có lẽ khi mất rồi mình mới nhận ra. Và mình biết Lập Khiêm rất thích bạn, bạn cũng thích bạn ấy đúng không. Trước đây là do lỗi của mình, chính mình đã cố ý phá hoại hai người. Khi mình nhờ bạn đưa thư gửi Lập Khiêm nhưng bạn từ chối. Cho nên khi mình biết bạn cũng có ý định gửi thư cho bạn ấy, đã làm như vô tình nói trước mặt Lập Khiêm là bạn đang giúp mình gửi thư cho bạn ấy. Và bạn còn ra sức tác hợp mình và Lập Khiêm. Chính vì vậy, Lập Khiêm mới nổi giận đem bức thư đó đọc giữa lớp như thế. Mình xin lỗi.

Đồng Ngọc về rồi, Diệp Hân mới biết, đúng như lời Lập Khiêm, tất cả chỉ là những hiểu lầm. Một sự hiểu lầm nghiêm trọng dẫn đến tình bạn rạn nứt hơn 2 năm.

Vậy là Lập Khiêm thích nhỏ, thật sự thích nhỏ không còn nghi ngờ gì nữa.

Ngay lúc đó, Hiểu Huy gọi điện thoại đến, Diệp Hân không để cho Hiểu Huy nói gì, nhỏ nói ngay lập tức:

- Xin lỗi bạn, nhưng người mình thích là Lập Khiêm.

Nói xong, Diệp Hân đón xe buýt đến nơi biểu diễn. Thời gian đã trôi qua khá lâu, nhỏ gọi điện thoại cho nhỏ Hằng, nhỏ Hằng mừng rỡ nói sẽ chờ nhỏ trước cổng.

Vừa xuống xe buýt, Diệp Hân thấy chỗ bán tivi đang phát chương trình hẹn hò cùng thần tượng, nhỏ chưa bao giờ xem chính thức ở buổi phát sóng. Từng đoạn từng đoạn quay hiện ra trước mặt nhỏ. Lần đầu tiên nhỏ xem kỹ đến thế, nhỏ thấy nụ cười của Lập Khiêm rất dễ thương, ánh mắt của Lập Khiêm nhìn nhỏ tràn đầy tình cảm.

Và nụ hôn của hoàng tử để đánh thức công chúa, cũng đã đánh thức tình cảm của nhỏ rồi.

- Nhanh lên – Nhỏ Hằng vẫy tay khi thấy nhỏ chạy đến.

Cả hai chạy đến trước hàng ghế vip, Diệp Hân bờ ngõ nhìn Lập Khiêm đang đứng trên sân khấu trong sự reo hò của mọi người, chưa bao giờ nhỏ nhìn thấy cảnh thần tượng này của cậu.

Trên sân khấu, Lập Khiêm bỗng nói:

- Có một cô bạn mà mình thầm thích đã lâu. Nhưng vì chút hiểu lầm, nên cả hai giận nhau. Mình hy vọng có thể bày tỏ cho bạn ấy biết. Cho nên nhờ một người bạn của bạn ấy giúp mình. Làm cho cô ấy tham gia chương trình hẹn hò cùng thần tượng cùng với mình. Mình hy vọng trong 7 ngày hẹn đó, có thể dũng cảm nói để nói “ Anh yêu em với bạn ấy”

Mọi người ồ lên khi nghe Lập Khiêm nói.

Diệp Hân lườm nhỏ Hằng, nhỏ này le lưỡi quay mặt đi.

- Đây là bài hát mới, bài hát tự mình viết để tặng ột người bạn, hy vọng bài hát này có thể thay cho lời tỏ tình của mình đến bạn ấy.

Mọi người nghe xong phấn khích hò reo.

Trên sân khấu Lập Khiêm bắt đầu hát.

Đã có ai nói với em

Anh muốn là thiên địa nhân của em chưa?

Thiên chính là bầu trời trong đôi mắt em.

Anh muốn làm không khí để em tận hưởng cuộc sống trong lành.

Anh muốn là ánh sáng soi rọi cho em

Nếu có thể

Anh muốn gom toàn bộ mây hồng kết thành trái tim để tặng em

Lập Khiêm đưa ngón cái của mình chỉ lên trời.

Địa chính là mặt đất dưới chân em.

Anh nguyện là người nâng đỡ từng bước chân em đi.

Là chỗ dựa cho em mỗi khi mỗi mệt.

Có thể ôm em trong vòng tay mình

Lập Khiêm đưa ngón út của mình chĩa xuống mặt đất.

Nhân, anh muốn làm người trong trái tim em.

Có thể sưởi ấm em, đem lại cảm giác ấm áp và hạnh phúc trong em

Lập Khiêm đưa ngón trỏ của mình về phía Diệp Hân

Thiên địa nhân chính là bằng chứng tốt nhất để em biết rằng anh yêu em.

Lập Khiêm khẽ xoay bàn tay mình lại, tất cả mọi người ồ lên khi nhận ra ký hiệu tay của ba chữ I LOVE YOU – anh yêu em.

Diệp Hân cảm động vô cùng. Lập Khiêm cầm micro tiên về phía nhỏ.

- Hãy cho anh được làm thiên địa nhân của em..

Tất cả mọi người đều nhìn về phía hai người họ, họ nhận ra Diệp Hân, cô bé trong chương trình hẹn hò cùng thần tượng. Lập tức reo hò cổ vũ.

Diệp hân trong tiếng hò reo đỏ mặt gật đầu.

Mọi người liền vỗ tay vang dội, chưa có live show nào mà ca sĩ công khai tỏ tình như thế, khiến mọi người rất phấn khích.

Live show thành công trong sự yêu mến của mọi người.

Lập Khiêm nắm tay Diệp Hân chuẩn bị ra về, thì chú đạo diễn đã gấp họ nói.

- Chủ nhật này , chúng ta tiếp tục quay .

- Chạy thôi – Cả hai nắm tay nhau bỏ chạy – Chủ nhật này là buổi hẹn hò chính thức công khai yêu nhau của họ mà

Hi , vậy là đã kết thúc rồi, nói lời tạm biệt với hai người bạn này thôi

50. Chương 50: Ngoại Truyện: Chính Thức Hẹn Hò

Cả đêm nhỏ không ngủ được, cứ nghĩ đến buổi hẹn hò đầu tiên ngày mai. Tuy mang tiếng là hẹn hò cùng nhau nhiều lần rồi, nhưng những lần trước, cả hai chỉ là diễn kịch mà thôi, còn lần này là hẹn hò thật thụ.

Nhỏ Hằng đã tìm cho nhỏ một quyển cẩm nang hẹn hò, trong đó có rất nhiều bí quyết cho buổi hẹn hò đầu tiên, một buổi hẹn hò theo phong cách của teen.

Có rất nhiều kiểu hẹn hò đầy thú vị, khiến một teen girl như nhỏ nhìn thấy mà phát cuồng, mong ước được cùng bạn trai có một buổi hẹn hò lãng mạn như thế.

Nhưng.....

Trong đó ghi rõ ràng rành rành, lịch hẹn hò và phương thức hẹn hò nên để cho bạn trai chủ động. Con gái không nên chủ động chỉ nên hưởng thụ và hòa hợp mà thôi .

Điều này chính là điều khiến nhỏ hồi hộp muốn chết luôn vậy đó. Nhỏ không biết, Lập Khiêm sẽ sắp xếp một buổi hẹn như thế nào?

Là một buổi hẹn hò cực kì lãng mạn hay một buổi hẹn hò thú vị, hay một buổi hẹn hò tầm thường.

Bây giờ nhỏ đã hiểu được tâm trạng của các bạn nữ trong giai đoạn hẹn hò rồi. Thấp thỏm, lo lắng và mong đợi.

Hôm qua nhỏ đã cùng nhỏ Hằng chọn lựa thật kỹ quần áo cho buổi hẹn hò ngày mai, lần đầu tiên nhỏ muốn ăn bận thật đẹp trong lần hẹn hò này. Những lần hẹn trước, ai cho gì mặc nấy, nhỏ chẳng quan tâm là mấy.

Cảm giác hồi hộp làm nhỏ thao thức, nhưng nhớ lời nhỏ Hằng nói:

- Bà phải đi ngủ sớm, để da mặt đẹp, mắt không có quầng thâm, như vậy mới không bị mất hình tượng.

Nhỏ đành nhắm mắt đếm cừ, mà chẳng hiểu vì sao, thay vì nhìn thấy mặt cừ thì nhỏ lại thấy mặt của Lập Khiêm, mà là một gương mặt với nụ cười nửa miệng đầy hút hồn.

Trời ơi! Trước đây nhỏ cực ghét nụ cười này của hần ta. Không hiểu vì sao bây giờ nhỏ thấy nụ cười này thì tim đập mặt đỏ bừng lên thế này.

Huhu.... Không phải nhỏ mắc bệnh mê trai đẹp đó chứ....

Cuối cùng thì trời cũng đã sáng. Nhỏ thức dậy đánh răng rửa mặt thay đồ chờ đợi Lập Khiêm đến.

- Xong chưa? – Lập Khiêm gọi điện hỏi.

- Xong rồi, ra ngay đây – Diệp Hân hồi hộp đáp.

Đúng như nhỏ nghĩ, Lập Khiêm chỉ cần ăn bận đơn giản cũng khiến người khác .

- Lên xe đi – Lập Khiêm hất đầu ra lệnh cho nhỏ.

Diệp Hân bèn nghe lời làm theo, nhưng sao nhỏ lại không khó chịu vì điều này nhỉ. Trước đây nhỏ cứ nghe cái giọng này là tức đến phát điên, còn bây giờ....đúng là tình yêu có khác mà.

Cả hai ra đến trung tâm thì gửi xe đi bộ, Lập Khiêm nắm tay nhỏ một cách tự nhiên khiến nhỏ như muốn bay bổng lên trời, cảm cảm giác ấm áp loan tỏa ra tận khắp nơi của ngón tay thật là khiến người ta hạnh phúc.

- Bay giờ chúng ta đi đâu? – Lập Khiêm đột nhiên hỏi nhỏ.

- Hả? – Nhỏ tròn mắt nhìn lập Khiêm – Không phải con trai sẽ sắp xếp nơi hẹn trước hay sao?

Lập Khiêm nghe nhỏ hỏi thì gãi gãi đầu:

- Ờ thì....đúng là vậy, nhưng mà mình nghĩ Hân thích tự do vui chơi hơn là bị sắp xếp trước.

- Vậy là ông chưa chuẩn bị gì hết đúng không? – Nhỏ trừng mắt giận dỗi nói.

- Có...đương nhiên là có chuẩn bị rồi – Lập Khiêm thấy nhỏ giận bèn nói.

- Vậy chúng ta đi đâu đầu tiên đây – Nghe có, tâm trạng không vui của nhỏ bỗng dịu lại.

- Kế hoạch đầu tiên của chúng ta chính là....- Lập Khiêm vốn có chuẩn bị nhưng mà cậu lại có chút mắc cỡ với việc sắp đặt kế hoạch trước như thế, nên ngại mở miệng, Bị nhỏ ép buộc, cậu tiếp tục gãi đầu rồi chợt thấy một người bán kẹo bông gòn bèn nhanh trí nói -kế hoạch đầu tiên là ăn kẹo bông gòn.

- Hả - Miệng nhỏ há rộng ra vì kinh ngạc, nhỏ chưa bao giờ thấy ai hẹn hò lần đầu tiên mà đi ăn kẹo bông gòn cả.

Nhưng khi quay đầu nhìn thấy người bán kẹo bông gòn đang quay những sợi bông mịn màng thú vị vô cùng. Cộng với mùi thơm ngọt ngào vị đường của kẹo khiến nhỏ cảm lòng không được bị những cây kẹo bông kia thu hút.

- Miễn cưỡng cũng chấp nhận được – Trước ánh mắt của Lập Khiêm, nhỏ giả vờ miễn cưỡng đồng ý.

Cả hai vui vẻ mua một đồng kẹo bông gòn, tất nhiên là Lập Khiêm trả tiền rồi. Vị kẹo tan trong miệng cảm thấy rất hấp dẫn khiến tâm trạng nhỏ trở nên vui vẻ lạ kì, xem ra hẹn hò mở đầu bằng những cây kẹo bông gòn cũng không tệ chút nào.

Cả hai vừa đi vừa ăn kẹo, còn tranh ăn của nhau rất vui vẻ.

Ăn xong thì khát nước, cả hai bèn chạy vào trong siêu thị mua hai chai nước khoáng, sau đó thì thẳng tiến đến quầy trò chơi điện tử.

Diệp Hân thở dài thầm nhủ:” Có ai trong buổi hẹn hò đầu tiên lại ở trong quầy trò chơi điện tử hay không cơ chứ.”

Nhưng nhỏ nhanh chóng bị mấy trò chơi điện tử thu hút, cả hai chơi rất hăng say quên mất cả thời gian.

- Này, con thú nhồi bông này xinh quá – Diệp Hân đi ngang quầy gấp thú nói.

- Thử không – Lập Khiêm cũng chú ý mặt qua tấm kính nhìn vào bên trong.

- Thử? – Nhỏ nhanh chóng gật đầu.

Một nắm thẻ lập tức được đổi ra.

- Để mình gấp trước – Nhỏ lấy một cái thẻ giành chơi trước.

Một cái thẻ....hai cái thẻ....

- Haiz! Tức quá đi mất, đúng là gặt người mà, sao gặt mãi vẫn không trúng là sao? – Sau lần thứ n không gặt được, Diệp Hân tuyệt vọng hét lên.

- Bà dở quá, tránh ra đi để tui gặt cho....- Lập Khiêm hất nhỏ qua một bên giành lấy tay cầm điều khiển.

- Tưởng giỏi lắm, hóa ra cũng chỉ vậy thôi – Nhỏ cười chế giễu khi thấy Lập Khiêm gấp huyệt.

Nghe nhỏ trêu tức, lập Khiêm nổi sùng, quyết gặt cho bằng được mới thôi. Cả hai quên mất buổi hẹn hò của mình mà hăng say tranh tài gặt thú.

Cuối cùng thời gian trôi qua, khi hai cái bụng xẹp lép, cả hai mới tũn ngử nhìn nhau, không ngờ buổi hẹn hò lại bị phá vỡ như thế. Vừa mất thời gian, vừa mất tiền một cách vô ích. Số tiền đó dùng để mua chục con thú thể này, chắc cũng được. Đúng là xót của ghê.

Cuối cùng vào KFC ăn một bữa chẳng vui vẻ gì.

Nhỏ hậm hực giận dữ vì buổi hẹn hò cực kỳ ý nghĩa đã bị phá bỏ một cách lãng xẹt như thế. Dù không được lãng mạn như người khác, không có hoa thì ít ra cũng có một câu tỏ tình chứ.

Suốt cả buổi sáng chẳng có gì ngoài việc giành chơi trò chơi mà thôi. Nhỏ tiếc đứt ruột luôn, buổi hẹn của nhỏ, huhu....

- Đáng ghét – Nhỏ lườm Lập Khiêm mắng, nhỏ đang hối hận, hối hận vì đã nhận lời quen với tên khốn này.

Nhỏ giận dữ ăn xong bỏ đi về.

- Đi đâu vậy – lập Khiêm thấy nhỏ cứ đi xăm xăm thì lên tiếng hỏi.

- Đi về nhà – Nhỏ trả lời cộc lốc.

- Không đi chơi tiếp à?

- Không thèm.

Đúng là tự làm tự chịu.

- Đồ ngốc....

- Kệ tui...

- Đồ ngốc – Lập Khiêm muốn trêu chọc nhỏ cho nhỏ quên đi nỗi buồn.

- Cảnh cáo ông, từ nay nói gì, hay mắng gì tui đi nữa, cũng không được nói quá hai lần nghe chưa – nhỏ giận dữ cung tay thành nắm đấm cảnh cáo Lập Khiêm.

- Ủ hm, biết rồi – Lập Khiêm nuốt nước miếng cái ực gật đầu.

Nhỏ hinh mũi một cái rồi bỏ đi tiếp.

- Đồ ngốc.....- lập Khiêm nói vọng theo bước đi của nhỏ.

- Không được nói lần thứ hai – Nhỏ quay đầu chỉ tay vào Lập Khiêm cảnh cáo.

- Anh thích em.....

- Không được.....- nhỏ quay đầu chỉ tay bỏ dở câu nói – Khiêm vừa nói gì?

- Không được nói lần thứ hai – Lập Khiêm nhún vai đáp.

- Quỷ keo kiệt. Nói lại lần nữa đi mà – Nhỏ bèn năng nỉ.

- Không nói....

- Lần này thôi mà – Nhỏ nắm tay Lập Khiêm lắc lắc cầu xin, Lập Khiêm vẫn lắc đầu.

- Đáng ghét – Nhỏ đẩy lập Khiêm ra phụng phịu quay lưng bỏ đi.

Nhưng lập Khiêm nắm tay nhỏ kéo lại, hôn lên môi nhỏ một cái thật nhanh, nhanh đến nỗi nhỏ không kịp phản ứng hay cảm nhận gì thì bên tai đã vang lên 3 chữ:

- Anh thích em.

Thượng đế ơi! Dù buổi hẹn hò của nhỏ không được như mơ ước, nhưng chỉ cần như vậy thôi, nhỏ mãn nguyện rồi.

- Này! Giận à....- Lập Khiêm đuổi theo khều tay nhỏ hỏi.

- Hứ ...- Nhỏ hất mặt không thèm đáp.

- Thật ra, tui đã chuẩn bị kế hoạch sau đó rồi , nhưng mà tại ai kia cứ nhất quyết lấy cho bằng được mới chịu mà – Lập Khiêm bèn thờ ơ đổ lỗi cho nhỏ.

Diệp hân định phản bác lại, nhưng đúng là lập Khiêm bảo không chơi nữa nhưng nhỏ cay cú quyết gấp cho được con thú bông kia.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/7-ngay-de-noi-anh-yeu-em>